

Tiểu Mỹ Nhân Khó Nuôi

Contents

Tiểu Mỹ Nhân Khó Nuôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	62

Tiểu Mỹ Nhân Khó Nuôi

Giới thiệu

Tên gốc: Một người là mệnh quan triều đình, một kẻ là thiếu chủ của ma giáo. Một thanh niên t

1. Chương 1

Không phải tự bản thân Tô Niệm Thanh muốn làm quan. Nhưng đáng chết là khi hắn còn đang bị bỏ tập nói, phụ thân xếp ba loại vật phẩm gồm ngân phiếu, bút lông, đoản đao ngay trước mặt hắn. Đây là tập tục vẫn được lưu truyền từ xa xưa, phàm là hài tử khi tới độ tuổi nhất định đều sẽ để cho bọn chúng qua một lần tuyển chọn. Qua đó sẽ xác định con đường tương lai nên đi theo hướng nào.

Tô Niệm Thanh là hài tử đầu tiên của Tô lão gia, lựa chọn của hắn đương nhiên phải được chú ý.

Nghe nói, năm đó khi Tô Niệm Thanh chọn lựa giữa ngân phiếu và bút lông đã lưỡng lự rất lâu, cuối cùng với đến bút lông. Tô lão gia nhất thời lệ già tuôn rơi thành hàng: Tô gia phát tài đã nhiều năm nhưng có rất ít người nhậm chức tại triều đình, Trạng nguyên, Thám hoa lại càng khó phải nói, mà nay nhi tử đầu tiên của mình đã lựa chọn viết văn, bảo ông làm sao có thể không vui mừng cho được?

Tô Niệm Thanh mỗi khi nghe đến đoạn chuyện xưa này, bao giờ cũng chỉ mỉm cười gật đầu. Người lớn lúc nào chẳng thích một sương tình nguyện lý giải hành vi của đám hài tử: Nguyên nhân khiến hắn lúc xưa tìm bút lông, tất nhiên là vì chệch số tiền trên tấm ngân phiếu kia quá nhỏ, định lấy bút lông để sửa con số không đáng để mắt đó.

Cuộc đời bị hiểu lầm, liền từ cây bút lông này mà bắt đầu.

Bốn tuổi năm ấy, đệ đệ đầu tiên ra đời, lúc phải lựa chọn, vật đầu tiên bắt lấy chính là ngân phiếu nhưng rốt cuộc lại vo viên ném đi, sau đó hướng tới đoản đao, Tô Niệm Thanh tiếc của vội vàng tiến đến định nhặt tờ ngân phiếu kia lên, lại không cẩn thận ngã xuống. Đến khi đứng lên, trong tay đang cầm lại chính là bút lông.

Từ đó Tô gia có “văn võ song toàn” để chờ mong.

Sáu tuổi năm ấy, đệ đệ thứ hai ra đời, Tô Niệm Thanh đã rút được bài học xương máu nên đứng rất xa. Tiểu oa nhi bò trên mặt đất, cuối cùng lại nhặt hết mọi thứ lên, ôm cả vào lòng. Người lớn kinh hãi thần phục. Tô Niệm Thanh cũng kinh hãi thần phục. Chờ cho tuyển trạch chấm dứt, nhũ mẫu ôm lấy Tô Ánh Tử, không ngờ tiểu oa nhi kia gào khóc không thôi. Nguyên lai mọi ngày hắn vẫn thích bám lấy Tô Niệm Thanh, hôm nay khách khứa rất đông, bản thân hắn có chút sợ hãi nhưng đợi cả buổi cũng không thấy ca ca lại đây ôm mình, khó tránh khỏi cảm thấy tủ thân.

Tô Niệm Thanh vội vàng bước tới, ôm lấy tiểu đệ đáng yêu của mình, oa nhi xinh đẹp như ngọc nín lấy y phục của ca ca, nước mắt nước mũi đều lau hết lên, ngay cả những thứ trong lòng cũng quên nắm chặt. Kết quả là vừa nhẹ buông tay thì mọi thứ đã rơi xuống hết. Tô Niệm Thanh vội vàng chụp lấy, nhưng không ngờ đoản đao mắc trên vạt áo, ngân phiếu bị gió thổi bay, chỉ có bút lông bị hắn nắm chặt trong tay.

Lệ già của Tô lão gia lại lần nữa được dịp tuôn dọc tuôn ngang.

Mười tuổi năm ấy, sư phụ dạy Tô Niệm Thanh võ công cũng thu hai người đệ đệ của hắn làm đồ đệ. Không ngờ hai hài tử này đều là nhân tài luyện võ khó gặp, Tô Niệm Thanh tuy không hề kém cỏi nhưng so sánh cũng không khỏi có chỗ thua kém. Tô Niệm Thanh bấy giờ vốn đã tu luyện nội công tâm pháp cũng tạm tạm, vừa nghe võ cùng mừng rỡ, liền làm bộ vì muốn hai đệ đệ có thể được sư phụ chỉ điểm nhiều hơn, bản thân cũng có thể đọc nhiều sách một chút, nên đề nghị chỉ học khinh công là được.

Người lớn khi biết được việc này đều cho rằng Tô Niệm Thanh đời này nhất định liên quan mật thiết với sách vở. Chỉ có Tô Niệm Thanh là rõ hơn ai hết, hắn vốn không thích động tay động chân, chỉ cần học được công phu giúp mình lúc gặp nguy nan có thể chạy trốn là đủ.

Mười bốn tuổi năm ấy, Tô Niệm Thanh tham gia khoa khảo, không cẩn thận ngủ gật trong cuộc thi. Vì muốn mau chóng bù lại thời gian đã mất, hắn múa bút thành văn, dùng toàn những từ ngữ ngắn gọn, loại bỏ hết thảy những từ hoa mỹ mà vô dụng, bài thi làm ra chỉ vắn vện bốn trang.

Nhưng không ngờ những năm gần đây vốn ưա chuộng hào nhoáng, tiểu Hoàng đế đã nhìn chán những thứ văn chương phù phiếm, đối với bài thi của Tô Niệm Thanh quả thực không thể nào hài lòng hơn được nữa, bây giờ vỗ bàn cho phép tham gia thi Đình.

Hết thấy tựa như một đường kẻ, xet một tiếng, tất cả thuận lợi tiến đến. Tô Niệm Thanh năm ấy trở thành văn khoa Trạng nguyên. Làm Trạng nguyên đương nhiên cần có thực tài. Phải biết rằng, trị quốc như trị gia, Tô đại thiếu gia mấy năm nay ở Tô gia rèn giũa không phải là uống công vô ích. Tô gia cho tới bây giờ vẫn có thể bình thản như thế, cũng là nhờ một phần công lao không nhỏ của Tô đại thiếu gia.

Văn khoa Trạng nguyên mới vừa mười bốn, bởi vì còn rất trẻ nên chỉ được phân công chức quan văn nhỏ, nhưng Tô Niệm Thanh không hề oán thán lấy một câu, làm việc chu đáo. Hiện giờ sau mười năm, địa vị của Tô Niệm Thanh trong triều đã không thể dễ dàng bị lung lay.

Gió êm sóng lặng nha, nước chảy thành sông nha, đây đều là những từ để hình dung con đường bằng phẳng thênh thang của đời người.

Đó gọi là sự tĩnh lặng trước giông bão, như vậy xem ra giông bão của Tô Niệm Thanh sau hai mươi bốn năm yên bình đã đến.

Hôm nay, Tô Niệm Thanh hiếm khi có được sự thanh nhàn như những ngày xưa kia, bèn đi tới Văn Nguyệt lâu. Tập dịch trước cổng nhìn thấy Tô đại thiếu gia vội vàng tươi cười lấy lòng, mời hẳn đến vị trí phía trước trong sảnh Thanh Nguyệt. Có thể có được đãi ngộ như vậy, không chỉ bởi Tô gia là khách hàng lớn của Văn Nguyệt lâu, cũng bởi vì Lữ thiếu gia sắp trở thành lâu chủ có quan hệ cực kỳ mật thiết với Tô gia.

Nhưng người vừa tiến vào sảnh Thanh Nguyệt liền thấy chỗ ngồi phía trước đã bị hai thiếu niên chiếm mất.

Tập dịch ngượng ngùng vỗ đầu cười cười: “Hắc hắc, ngài coi trí nhớ của ta, hôm nay Lữ thiếu gia cũng đưa bằng hữu đến đây, không bằng... ngài...” Tô Niệm Thanh lắc đầu cười khẽ, ngắt ngang lời gã.

“Không cần, ta ngồi phía sau cũng được.” Hẳn ra hiệu bảo tập dịch không cần phải quấy rầy đến Lữ Thợ Hỉ, tự mình đi tới một vị trí ngay sát cửa sổ, gọi một ấm bích loa xuân, chỉ còn chờ Thanh Hoàng cô nương lên biểu diễn.

Hai thiếu niên phía trước hiển nhiên là có tâm tư. Thợ Hỉ luôn nghi hoặc nhìn sang thiếu niên bên cạnh, thiếu niên bên cạnh lại thản nhiên tiếp nhận sự chiêu đãi ân cần của Thợ Hỉ, tựa như đó là chuyện hiển nhiên.

Tô Niệm Thanh không khỏi cảm thấy tò mò. Tính tình của Thợ Hỉ oa nhi này hẳn không phải là không hiểu được, người có thể khiến gã phải bày ra bộ dáng này mà hẳn biết, trừ Tô gia tam thiếu gia, còn có thể có ai? Bởi vì chỉ có đối với người thân cận, gã mới có thể để cho bản thân mình nhìn thấy gã ăn nói nhũn nhặn như vậy.

Thiếu niên nọ có một đôi mắt hoa đào câu hồn người, khuôn mặt không thua gì Ánh Tử. Khí tức trên người lại hoàn toàn bất đồng với Ánh Tử. Một mối, phóng túng, lại mơ hồ tản ra nét băng lãnh nguy hiểm.

Tô Niệm Thanh thưởng trà, chỉ thản nhiên mỉm cười, không hề có ý định thăm hỏi.

Thợ Hỉ là một hài tử thông minh, tự hẳn sẽ biết nên kết bạn với loại người nào.

Thanh Hoàng vừa xuất hiện, sảnh Thanh Nguyệt lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, sau đó liền yên tĩnh trở lại.

Ngư tiêu vẫn đáp*, khoan thai mà ra.

*Ngư tiêu vẫn đáp: một trong thập đại cổ khúc của Trung Hoa.

Tô Niệm Thanh nhắm mắt, lắng nghe tiếng đàn, cảm giác khó chịu tích tụ trong lòng một lần nữa bị quét sạch. Tranh đấu trong triều, quân thần âm thầm phân cao thấp, tất cả đều bị đuổi ra sau đầu.

Xưa nay hưng phế như trở bàn tay, non xanh nước biếc lại kiên cố vô sự. Ngàn năm được mất thị phi, gửi gắm cho ngư tiêu một lời thể thôi.

Đợi đến khi hần lại mở mắt ra, hai thiếu niên phía trước đã không thấy bóng dáng. Thanh Hoảng cô nương hình như cũng định rời đi. Tô Niệm Thanh đứng lên có chút nuối tiếc, để một thỏi bạc trên bàn rồi rời khỏi Văn Nguyệt lâu.

Ai, về nhà còn phải đối mặt với đồng công văn chất cao như núi kia... Vừa nghĩ như vậy, bước chân không khỏi chậm lại.

Chợt có tiếng hô hoán làm hần phải dừng chân: “Tô đại nhân! Xin dừng bước!” Nghe được thanh âm phía sau, Tô Niệm Thanh kinh ngạc quay đầu.

Thanh Hoảng cô nương vẻ mặt lo lắng bước nhanh về phía hần, ngay cả trang phục biểu diễn khi nãy cũng không kịp thay ra.

“Cô nương có việc?” Bởi vì thường xuyên đến đây, mối quan hệ giữa nàng với hần cũng xem như không tồi.

“Tô đại nhân... vừa rồi có nhìn thấy Thọ Hỉ?” Thanh Hoảng tựa hồ có chút lo lắng.

“Từ lúc đi ra vẫn chưa hề gặp. Làm sao vậy?” Đối với mỹ nhân, dù sao hần vẫn có thể vui vẻ hòa nhã.

“... Không có gì.” Thanh Hoảng suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không nói ra. Tô Niệm Thanh vừa thấy vẻ mặt khó xử của nàng, liền cười an ủi: “Thọ Hỉ là một hài tử thông minh”.

Vậy nên sẽ không có chuyện gì.

Thanh Hoảng cau mày, nhìn lại vẻ tươi cười như vãn đạm phong khinh trên mặt Tô Niệm Thanh, do dự hồi lâu mới chậm rãi nói thẳng lo lắng trong lòng ra.

Đó là nguyên nhân khiến Tô Niệm Thanh hiện giờ phải ở trong một ngõ nhỏ để tìm Thọ Hỉ.

Người này không phải ai khác mà chính là thiếu niên ngoan độc từng đã thương Thọ Hỉ. Hiện giờ hai người đi cùng nhau nhưng không giống như quan hệ giữa hai người bằng hữu bình thường. Thanh Hoảng lo cho an nguy của Thọ Hỉ, chỉ đành nhờ Tô Niệm Thanh tìm giúp một tay.

Tô Niệm Thanh đương nhiên nhớ rõ dáng vẻ toàn thân đầy máu của Thọ Hỉ năm đó. Lúc ấy không riêng gì Lữ gia, ngay cả mọi người trong Tô gia cũng đau buồn vô cùng, huống chi những vết thương đó đều vì Ánh Tử mà chịu. Tên hài tử Thọ Hỉ này sao lại đi cùng thiếu niên kia chứ?

Đang lúc phân vân khó hiểu, vừa vặn gặp phải một màn thế này.

Thiếu niên tà tứ không hề kiêng kị, chặt đứt cánh tay hai người ở ngay nơi đây, Thọ Hỉ đứng bên cạnh có chút bất đắc dĩ.

Tô Niệm Thanh nhin không được phải kinh ngạc thở dốc, hai thiếu niên lập tức phát hiện sự tồn tại của hần.

Khi cặp mắt lạnh băng kia quét lại đây, Tô Niệm Thanh lập tức xua tan sắc mặt kinh ngạc, giống như vô ý bắt gặp hai người. Dáng vẻ của Thọ Hỉ xem ra cũng không giống như bị người bức bách, chẳng qua có chút lúng túng. “Tô, Tô đại gia?” Hiển nhiên không ngờ lại gặp phải hần ở nơi này, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

Tô Niệm Thanh bày ra vẻ mặt như không biết tình hình hiện tại ở đây, Thọ Hỉ vội vàng muốn biện bạch, nhưng thiếu niên kia lại ngắt ngang hần, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Khá lắm, tên thiếu niên cuồng vọng. Tô Niệm Thanh cũng không hề phiền lòng. Hần biết với dáng vẻ của mình, trước giờ vẫn không thể khiến cho những kẻ hiệp khách thân mang tuyệt kỹ này để mắt ngay từ đầu.

Chỉ là trong mắt thiếu niên mơ hồ có vẻ tàn độc lững lờ, lại khiến hần có chút lo lắng thay Thọ Hỉ.

Thọ Hỉ hiển nhiên không biết giải thích thế nào, chỉ có thể cắn răng, giậm chân nói: “Ai, Niệm Thanh ca, ngài cứ vờ như không nhìn thấy giúp ta!” Nói xong liền kéo tay áo thiếu niên, lôi hần đi chỗ khác.

Làm gì phải tự bắt mình trở nên chật vật như vậy? Tô Niệm Thanh có điểm buồn cười, bước nhanh đến, bắt tri bắt giác lại dùng nội lực, một phen túm cổ áo gã lên, khiến gã bị kéo lên lơ lửng trên không.

“Thọ Hỉ ngoan, trên mặt của người vẫn còn vết máu, ra ngoài sẽ dọa người ta mất”. Hắn trước sau như một, mỉm cười tao nhã vô cùng, rút khăn tay đưa cho hài tử này lau vết máu trên mặt.

Ánh Tử là đệ đệ mà hắn cực kỳ yêu thương, hài tử này lại là người mà tên đệ đệ hắn cực kỳ yêu thương đó yêu nhất.

Nhưng không biết thiếu niên bên cạnh này, rốt cuộc có cảm tình như thế nào với Thọ Hỉ.

Mà nay cặp mắt băng lãnh kia đang quan sát mình, không mang theo hảo ý gì.

Tô Niệm Thanh thở dài. Được rồi, hôm nay nghỉ ngơi, đừng bắt bản thân phải vướng thêm phiền toái gì nữa. Tên hài tử Thọ Hỉ này so với cá chạch còn khó bắt hơn, nếu thực gặp phải chuyện gì, cuối cùng cũng đều có thể tự giải quyết. Nghĩ như vậy, không khỏi đưa tay sờ đầu hài tử kia, ngay sau đó lại cảm thấy có ánh mắt như muốn xuyên thấu người mình.

Hắn cũng đâu phải là đến cướp người, tuổi còn trẻ mà đã dễ dàng bốc hỏa như vậy sao?

Nhìn không được phải cười khổ một chút, rút tay về, hướng Thọ Hỉ cáo biệt: “Bảo trọng”. Liền quay người rời đi. Hoàn toàn mặc kệ Thọ Hỉ nghe xong câu đó, trong lòng sẽ phức tạp bao nhiêu.

Trời trong nắng ấm, còn có đôi chút gió nhẹ phiêu lãng. Tô Niệm Thanh hớn hờ xòe quạt, che khuất vẻ tươi cười ham chơi của mình.

2. Chương 2

Tô Niệm Thanh thích đồ ngọt.

Phải nói là ba vị thiếu gia của Tô gia đều mê đồ ngọt.

Người bên ngoài đều cho rằng, ai nha, ba huynh đệ thật vô cùng thân thiết nha, đến cả sở thích cũng giống hệt nhau.

Tô Niệm Thanh mỗi lần nghe vậy cũng chỉ tủm tỉm cười, hàng ngày đều không ngừng mang những món điểm tâm ngọt tìm được ở khắp nơi về nhà.

Đây mới là chân tướng.

Hai tên đệ đệ khi còn bé vẫn luôn bám theo Tô Niệm Thanh, không lúc nào là không vây quanh vị ca ca cười vô cùng ôn nhu này. Ca ca thích ăn cái gì, tự nhiên không sẽ không thiếu một phần cho bọn đệ đệ, đương nhiên phải hình thành vị giác giống hệt nhau. Điều này khiến cho Tô gia từ trên xuống dưới không thể không cùng ăn đồ ngọt. Kể từ đó, Tô Niệm Thanh không cần mở miệng, mỗi ngày đều có thể thưởng thức vô số món điểm tâm ngọt khác nhau.

Hôm nay Tô Ánh Tử mới từ Lăng Châu quay lại, còn chưa về đến nhà đã nhờ người mang một hộp mứt củ ấu về trước. Tô Niệm Thanh hết sức vui mừng, vội vàng bật dậy đem mấy quả hương mang [quả xoài] được Hoàng Thượng ban cho qua chỗ gã, ai ngờ chẳng thấy người đâu.

“Tam thiếu gia sang bên Lữ gia trước, hiện giờ vẫn chưa trở về”. Người tổng quản về trước trả lời như vậy.

Lữ gia? Hài tử này lẽ nào đã... Tô Niệm Thanh sửng sốt một chút, nhìn hương mang trong tay, bỗng nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Cảm giác giống như chim non rời khỏi tổ khiến hắn phải thở dài hồi lâu.

Buổi chiều, Tô Ánh Tử rốt cuộc cũng quay lại Tô gia, nhưng còn chưa kịp tẩy trần cho gã, thiếu niên đã vội vàng dắt theo một người ra ngoài. Tô Niệm Thanh lần thứ hai tóm phải khoảng không.

Ban đêm, hần biết Tô Ánh Tử đã về, liền mang theo một bình rượu cống, lòng tràn đầy chờ mong tiến đến nội viện của Tô Ánh Tử. Không phải hương mang, mà là rượu cống, chỉ vì không thể tiếp tục đối đãi với gã như hài tử nữa.

Nhưng mới vừa bước vào viện liền nhìn thấy hai thân ảnh xách theo hai thùng nước lén lút đứng trong viện, dựng thẳng lỗ tai, dường như đang lắng nghe cái gì đó.

Tô Niệm Thanh cau mày, lén lút đi tới. Nương theo ánh trăng, bấy giờ mới thấy rõ đối phương nguyên lai là hạ nhân của Tô gia.

Nhìn dáng vẻ hai người hình như đang nghe lén thanh âm trong phòng. Mà trong phòng cũng loáng thoáng truyền ra vài tiếng thở dốc.

Tô Niệm Thanh không định bừa bĩnh hai người, ngược lại còn nhặt một hòn đá nhỏ dưới đất lên, ném về phía cửa phòng!

“Băng!” một tiếng, hai người sợ tới mức xém chút nữa đã phải nhảy dựng lên, vội vàng theo hướng kia chuồn đi mất. Mà cửa phòng cũng nhanh chóng bị đẩy ra, Tô Ánh Tử y quan có phần không chỉnh tiêu sái bước ra, cảnh giác nghe ngóng khắp bốn phía.

Tô Niệm Thanh nhờ vào khe hở khi gã đẩy cửa ra, mơ hồ nhìn thấy tình huống bên trong.

Một thân ảnh màu trắng đang ngồi bên trong, vẻ mặt lơ mơ, dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

Bầu rượu trong tay run lên, thiếu chút nữa đã rớt xuống đất.

Tô Niệm Thanh hít sâu một hơi, mắt thấy cửa phòng lần thứ hai khép lại, mới lặng lẽ rời khỏi nội viện.

Suy nghĩ một hồi, tựa hồ có hơi hiểu được huyền cơ bên trong, không khỏi cười khổ. Hài tử này vì Thọ Hỉ thật đúng là hao hết bao nhiêu tâm tư.

Cầm bầu rượu nhưng không muốn trở về phòng, hần an vị trong hoa viên, một mình uống rượu cùng trăng sáng. Ai ai ai, mắt thấy đệ đệ đã cùng thanh mai trúc mã của hần ân ân ái ái, bản thân lại vẫn chưa đầu vào đâu, mà nhị đệ cứ trốn suốt trong Hắc Lang bảo của gã, không dễ dàng chịu thò đầu ra ngoài. Chỉ sợ sau khi giải quyết xong chuyện này, mục tiêu của cha sau đó chính là mình, bây giờ phải làm sao đây?

... Ngày mai sẽ vào triều xin Hoàng thượng ân chuẩn cho mình đi phía nam tuần tra.

Nghĩ như vậy, tâm tình cuối cùng tốt lên một chút.

Ánh trăng như nước. Mặt trăng cong cong tựa như một chiếc móc câu.

... Ai?

Tô Niệm Thanh buông bầu rượu, ngáp dài một cái. Cần phải đi ngủ, phải đi ngủ. Thế nhưng, từ trong ánh trăng sáng tỏ chợt phát hiện một bóng người.

Hần đứng lên, đã định đi về phòng nhưng mới đi hai bước vẫn nhịn không được phải ngừng lại. Cau mày, trong lòng vừa âm thầm mắng bản thân hay xen vào việc của người khác vừa nhảy lên mái hiên, đuổi theo hướng thân ảnh vừa rồi mới nhảy khỏi nội viện của Tô Ánh Tử.

Đạo thân ảnh nọ quả nhiên hướng về phía Lữ gia.

Tô Niệm Thanh tuy rất tin tưởng vào khinh công của bản thân nhưng vẫn không dám tới gần quá. Sát khí trên người thiếu niên này, không phải nói đám ba câu là có thể tiêu trừ.

Bóng trắng rất nhanh đã tới nóc nhà của Lữ gia.

Đôi mắt câu hồn lúc này đang gắt gao nhìn chằm chằm bóng người trong phòng, không có động tĩnh gì.

Tô Niệm Thanh ẩn thân trong bóng tối, nhìn theo tầm mắt của người nọ, có thể lơ mơ nhìn thấy trong phòng chính là một thiếu niên. Tuy không cần nhìn cũng có thể đoán được, nhưng tận mắt trông thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi thổ dài.

Hắn ban đầu lo lắng cho Thọ Hỷ, nhưng hiện tại lại bắt đầu thông cảm với thiếu niên này: tuy không nhìn rõ biểu tình, nhưng thân thể đang kéo căng, tựa như chỉ hi vọng có thể tiến đến, làm sao có thể che đậy nội tâm thiếu niên đang vùng vẫy.

Trong chốn quan trường hỗn tạp nhiều năm như vậy, kỹ năng nhìn mặt đoán tâm ý hắn đương nhiên phải có, huống chi đối phương còn là một thiếu niên.

Thiếu niên đứng lặng hồi lâu mới chậm rãi rời khỏi Lữ gia.

Tô Niệm Thanh cũng bám theo sau. Nhưng vừa đi được vài bước bỗng cảm thấy có điểm không đúng, liền vội vàng dừng chân, đang định rời đi thì tay đã bị người bẻ quặt ra sau lưng!

Hắn thở dài: “Ta vốn lo cho Thọ Hỷ”.

Người nọ cười lạnh: “Người hiện tại nên lo cho mình”.

“Đúng là có chút lo lắng”. Hắn buông mắt, lại cười nhẹ: “Cảm giác hơi giống như nhìn lên tình nhân cũ cùng tân nương tử cáo biệt trước đêm tân hôn”. Mới vừa dứt lời, lực đạo trên tay đang chịu lại tăng thêm, hắn cố nén đau, tính toán làm sao để thoát thân.

“Liên quan gì tới người?” Thiếu niên không thèm che giấu sát khí của mình.

Đúng vậy, liên quan gì tới mình? Nếu thiếu niên này quan tâm đến Thọ Hỷ, tự nhiên sẽ không thương tổn gì hắn. Vậy mà bản thân ngay cả điểm ấy cũng chưa nghĩ đến đã tùy tiện theo đến đây. Tô Niệm Thanh bị gã hỏi một câu như vậy cũng sửng sốt.

Ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Chắc cũng lo lắng cho người”.

Hắn nói chính là nói thật.

Nhưng thiếu niên tựa hồ có chút tức giận, lại tăng thêm lực đạo: “Lo cho ta? Ta là ai, người cũng biết sao?” Thanh âm băng lãnh đến cực điểm.

“...” Không có tiếng trả lời.

Thiếu niên càng thêm căm tức, đã định buông hắn ra nhưng bỗng cảm thấy có chút kỳ quái, liền kéo lại.

Tên thư sinh phong độ nhẹ nhàng tao nhã, lúc nào cũng giống như đã lường trước mọi việc kia, rốt cuộc lại bị hôn mê bất tỉnh như vậy.

Chuyện này tính là cái gì đây?!

Tô Niệm Thanh kỳ thực rất sợ đau.

Người còn có thể yêu cầu một kẻ chưa bao giờ thích luyện võ, một thư sinh chỉ lo làm sao nâng cao khinh công để chạy trốn cho mau, bằng cách nào có được thân hình cường tráng?

Không mất mặt mà kêu thành tiếng, toàn bộ đều phải dựa vào cốt khí Tô gia do tổ tiên truyền lại để chống đỡ.

Chống tới chống lui, hậu quả là bề mặt hôn mê bất tỉnh ngay trước mắt người ta.

Nhưng người muốn mất mặt vì xin tha hay mất mặt vì té xỉu hơn? Tô Niệm Thanh đương nhiên sẽ lựa chọn cách sau không chút do dự.

Thư Cẩn cúi tiết nhìn chằm chằm thanh niên so với mình cao hơn nửa cái đầu, so với mình còn mong manh hơn rất nhiều này, nhất thời cũng không biết nên xử trí như thế nào. Nếu là ngày thường đã sớm ném qua một bên, không bỏ cho một đao cũng đã xem là nhân từ. Nhưng hiện tại, gã lại không muốn giết người này. Ít nhất cũng không giết người này dễ dàng như vậy.

Hắn là đại ca của Tô Ánh Tử, thì làm sao? Hắn là người Lữ Thọ Hỷ vô cùng tôn kính, thì đã sao? Gã ghét gương mặt luôn mỉm cười ôn hòa kia. Giống như thế gian chẳng có gì chuyện gì đáng phải phiền lòng, tự tại đến mức khiến cho người ta chán ghét.

Mà nếu hiện tại giết hắn thật, hình như có chút không thú vị.

Khinh công của người này đích xác là không tồi. Nếu không phải mới vừa rồi tiếng thở dài của hắn quá nặng, bản thân cũng không thể phát hiện ra. Nhưng sau khi bắt được lại phát hiện nội lực của hắn thật sự rất kém, đem so với Tô Ảnh Tử, với Tô Dạ, bảo chủ của Hắc Lang bảo, căn bản là không cao.

Tô gia tuy là dựa vào thương nghiệp phát tài nhưng vẫn luôn có tiếng tăm trong chốn võ lâm.

Người trước mắt này, chỉ thuần túy là đã lãng phí căn cơ tuyệt hảo của mình.

Thư Cẩn nhíu mày, đá người nọ một cước, thấy thực sự không chút động đậy, đành phải thu hồi chủ thủ, vác thanh niên lên vai.

Hừ, nhẹ như một chiếc lông vũ! Quả thật là đồ thư sinh yếu đuối trời gà không chặt!

Tuy nghĩ như vậy nhưng người vẫn đi thẳng về phía Tô gia.

Đi được nửa đường, người trên vai cư nhiên lại bắt đầu rên rỉ.

“Đau...” Tô Niệm Thanh bị cảm giác đau đớn làm cho thanh tỉnh. Cánh tay mơ hồ cảm thấy đau buốt vì trật khớp, hơn nữa còn bị người xóc nảy lên xuống không chút thương xót như vậy, cho dù có bị hôn mê bất tỉnh cũng phải sống lại vì đau.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy y sam màu trắng. Hắn muốn cười, nhưng khuôn mặt lại bị cơn đau làm cho méo xệch. Chỉ đành vỗ lưng người nọ, nhẹ giọng nói: “Thả ta xuống”.

Lời còn chưa nói hết liền hối hận, nhưng hắn chưa kịp bổ sung, thân thể đã bị người nọ ném qua một bên, đau đến mức khóe mắt rưng rưng.

... Hắn chỉ biết, nói chuyện với thiếu niên này, một chữ cũng không thể thiếu!

Thư Cẩn từ trên cao chăm chú nhìn hắn, tựa tiểu phi tiểu: “Người tự mình quay về?”

Tô Niệm Thanh chật vật đứng lên, cười khổ không thôi. Đường đường là một Lại bộ thị lang, lại có lúc rơi vào kết cục thế này. Khuỷu tay càng lúc càng đau đớn kịch liệt, hắn biết nếu còn tiếp tục xóc nảy như vậy, bản thân nhất định sẽ lại hôn mê. Liền cẩn thận bảo hộ tay mình, không hề nhìn về phía thiếu niên: “Ừm. Ta tự mình quay về được, cảm tạ”.

Một chữ “ta” này nghe thật chói tai. Thư Cẩn trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, quay người bước đi thật.

Tô Niệm Thanh khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, bắt đầu thất vọng cười nhạo bản thân thật vô vị.

Đường phố về đêm vô cùng yên tĩnh. Không thể dùng khinh công được nữa, bởi vì như vậy sẽ động đến gân mạch, khiến khuỷu tay càng đau đớn thêm. Tô Niệm Thanh chỉ có thể chậm rãi quay về Tô gia, may là Lữ gia cũng cách không xa. Chỉ có điều, đứa nhỏ mở cửa kinh ngạc không thôi khi nhìn thấy người đứng bên ngoài lại là đại thiếu gia mới vừa rồi còn ở trong viện.

Tô Niệm Thanh rút cánh tay bị thương lại, quay trở về phòng mà không lộ ra biểu hiện gì khác thường.

Lôi hòm thuốc trong tủ ra, nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương, cảm giác lạnh lạnh dần thấm vào khiến hắn thở dài một hơi: tình hình như vậy, xem ra mấy ngày này cũng không thể tự tay xử lý công vụ.

Vừa lôi băng vải trong hòm thuốc ra, khi hắn đang định dùng miệng cùng tay từ từ băng bó, cửa phòng đã bị đá văng.

Người tiến vào khiến hắn cả kinh buông rơi miếng băng vải, còn chưa kịp nói gì, người nọ đã mở miệng trước: “Cầm miệng”.

Tô Niệm Thanh sửng sốt, cố nhịn thật lâu mới không cười ra.

Thiếu niên lập tức đi đến trước mặt hắn, thô lỗ kéo tay hắn lên, sau hai ba lần đã làm cánh tay bị trật khớp trở lại nguyên vị, cuối cùng buông tay hắn ra như vứt bỏ thứ gì đó bẩn thỉu, lạnh nhạt nói: “Trong vòng ba ngày không thể đụng vào nước lạnh”.

Gật gật đầu, giống như một học trò ngoan ngoãn. Tô Niệm Thanh thủy chung không nói một lời, sau đó liền bắt đầu yên lặng tự bằng bố cho mình.

Thanh niên bị thiếu niên đối đãi như vậy, từ đầu chí cuối vẫn không có biểu hiện gì ra vẻ hờn giận. Thái độ tốt đến mức khiến người ta nghĩ rằng người này căn bản không biết cáu kỉnh.

Thư Cẩn nhìn chăm chăm thanh niên này. Hắn hoàn toàn bất đồng với Thọ Hỉ. Thọ Hỉ giống như lửa, một ngọn lửa nhảy múa, mà người này lại giống như dòng nước lặng lẽ chảy xuôi, làm cách nào cũng không thể trở nên dữ dội.

Lại đồng dạng đều làm cho người ta không thể sinh ra địch ý.

...Rõ ràng là một kẻ sâu không thấy đáy, căn bản không cách nào nắm bắt.

Gã bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ nam nhân này cũng không phải không thú vị như mình đã tưởng. Nhưng Thư Cẩn tựa hồ có chút bất mãn với bản thân vì ý tưởng bất ngờ đó, lập tức đánh mặt, đập cửa xông ra.

Tô Niệm Thanh thở dài.

Thật là một ngày dài đằng đẳng.

3. Chương 3

Ngày thứ hai, Tô gia quả nhiên xảy ra đại loạn giống như hắn đã tưởng tượng.

Tô Niệm Thanh vẫn đứng bên cạnh đệ đệ, mỉm cười nhìn mọi chuyện phát triển. Người đệ đệ từng cuồng vọng cao ngạo như vậy, đối mặt với người yêu vẫn không hề thay đổi bản tính, nhưng dục vọng độc chiếm bá đạo kia cũng không thể chia cắt tình cảm sâu đậm.

Cảm giác không được tự nhiên khiến người ta phải đau lòng.

Hắn đương nhiên cũng không bỏ qua nét ghen ghét cùng mất mát trong mắt Thư Cẩn.

Dù cho bề ngoài có tỏ ra kiên cường thế nào, bên trong cuối cùng cũng chỉ là một hài tử yếu đuối mới mười bảy, mười tám tuổi. Hắn không khỏi có chút cảm thông.

Tô gia rất nhanh liền yên bình trở lại. Tô lão gia sắc mặt đen sì nhưng không thể không nhượng bộ. Mà Thư Cẩn ngày đó cũng rời khỏi Tô gia.

Việc này cũng là khó tránh khỏi chăng?

Trong đầu Tô Niệm Thanh chợt hiện lên thân ảnh màu trắng dưới ánh trăng, bất giác vỗ nhẹ cổ tay từng bị thương.

Một hồi giống gió nhỏ nhỏ bất ngờ xảy ra cũng không thể cải biến cuộc sống của hắn. Tô lão gia quả nhiên không quá vài ngày liền bắt đầu bóng gió chuyện nhi tử lớn nhất có phải nên thành thân, hai mươi bốn tuổi, sự nghiệp đã thành, nói thế nào cũng là lúc tốt nhất để thành thân, nếu không nắm chặt...

Nhưng Tô Niệm Thanh chỉ xóc lại thái cực không nhanh không chậm.

Tô lão gia đã chịu qua đả kích, vừa nhìn thấy tình hình này, trong lòng liền cảm thấy bất an, ngày kế tiếp không biết tìm đâu ra một đám bà mai, các bà mai trang điểm lộng lẫy khiến cả Tô gia nồng nặc mùi son phấn, ngay cả bọn hạ nhân trong Tô gia cũng sợ tới mức tránh đi thật xa.

Tô Niệm Thanh vừa xong buổi triều sớm, còn chưa về đến nhà đã nhận được cảnh báo do đệ đệ phát ra, lập tức quay đầu đi Văn Nguyệt lâu không chút do dự, không thềm trở về nữa. Cũng trong đêm hôm đó, mấy bóng đen bắt đầu tấp nập ra vào vào phòng của đại thiếu gia.

Ngày hôm sau, Lại bộ thị lang Tô Niệm Thanh chủ động đề xuất được đi Lăng Châu kiểm tra lại trị [tác phong và uy tín của quan lại thời xưa], tiểu Hoàng đế cũng chưa quên, trước đó vài ngày, án tử của quan

viên vùng Lăng Châu dám làm trái pháp luật mà ăn hối lộ là do Tô Niệm Thanh chủ trì, cân nhắc một hồi cuối cùng cũng ân chuẩn cho lần tuần tra đặc biệt này.

Tô lão gia ngay cả cái đuôi của nhi tử còn chưa tóm được đã để cho hắn chuồn mất, ảo não đến mức phải đầm ngực giậm chân.

Lăng Châu là một trong những khu vực phồn hoa nhất phương Nam. Tuy hàng năm không ngừng xảy ra lũ lụt nhưng điều này cũng không gây trở ngại đến sự phồn vinh của Lăng Châu. Tri phủ ở đây cũng xem như tương đối chăm lo việc nước, hơn nữa người dân lại cần cù thông minh, khiến cho thuế má của Lăng Châu mỗi năm đều đứng hàng đầu.

Nhưng hai năm nay, chẳng những lũ lụt càng lúc càng nặng nề, ngay cả Tri phủ cũng trở nên thối nát không thể tả.

May mà Tô Niệm Thanh dựa vào bằng chứng do đệ đệ tìm được, chỉ một lần đã quăng sạch cả mạng lưới hủ bại ở Lăng Châu, Lăng Châu cao thấp đều không vui vẻ gì. Bây giờ nghe nói vị quan tốt này muốn tới Lăng Châu tuần tra, bọn quan viên lớn nhỏ ở đây đương nhiên không dám sơ suất.

Vừa bước chân vào địa giới Lăng Châu đã bị người khiêng đến chỗ Tri phủ, Tô Niệm Thanh đối mặt với dòng chảy yến tiệc cũng chỉ cười nhạt, không hề cự tuyệt, ngược lại còn hết sức tiếp nhận rượu kính của mọi người, từng ly từng ly dốc cả vào bụng.

Tân nhiệm Tri phủ vừa thấy tình hình này liền cười đến nỗi ánh mắt cũng眯 thành một đường. Lập tức vỗ tay để một nhóm vũ nữ y phục mỏng manh tiến lên sân khấu.

Đã là đầu thu mà còn ăn mặc phong phanh như vậy, nếu không có mưu đồ thì cũng là toan tính.

Tô Niệm Thanh khoe miệng mỉm cười, ánh mắt vẫn không dời khỏi thân mình các cô nương, nói: “Tri phủ thật quá khách khí...”

Tri phủ cười híp mắt.

Chúng quan viên nâng chén, hớn hở tươi cười.

Mặt trăng đã lên đến giữa bầu trời, nhưng trong viện vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Tô Niệm Thanh chậm rãi đứng dậy, hướng Tri phủ đại nhân chấp tay: “Bản quan ngày mai còn có chuyện quan trọng, thật đáng tiếc là không thể tiếp tục phụng bồi...”

Tri phủ đại nhân nghe vậy vội vàng nói: “Nếu Tô đại nhân không chê có thể ở lại trong phủ, ta sớm đã sai người chuẩn bị tốt mọi thứ, Tô đại nhân chỉ cần nghỉ ngơi ở đây là được”.

Tô Niệm Thanh cười nói: “Điều này sao có thể, ta đến đây để khảo hạch, nếu nghỉ lại nơi này, không cẩn thận sẽ trở thành đề tài cho người ta bàn tán. Tô gia cũng có biệt quán ở đây, Tri phủ đại nhân ngài không cần hao tâm”.

Tri phủ nghe vậy liền gật đầu tiếc nuối, nhưng vẫn không chịu cam lòng, lại tiếp tục đề xuất: “Vậy ta lập tức phái người đưa ngài về”.

“Vẫn là đa tạ đại nhân”. Tô Niệm Thanh lắc đầu nói: “Ta đã lâu chưa tới Lăng Châu, đang muốn thưởng thức một chút cảnh đêm ở Lăng Châu, vậy nên không cần làm phiền đến đại nhân”.

Thị lang trẻ tuổi này chẳng những bộ dạng đẹp đẽ, đến cả tính tình xem ra cũng tốt vào hàng bậc nhất a!

Tri phủ chỉ đành bỏ cuộc, ở đằng sau bái ba bái, Tô Niệm Thanh cuối cùng có thể thoát thân khỏi trạch viện yến tiệc linh đình.

Giờ này đã là đêm khuya tĩnh lặng.

Tô Niệm Thanh rời khỏi nơi ở của Tri phủ, bước chân lúc này mới bắt đầu không vững.

Nói thật là tửu lượng của hắn chẳng tốt chút nào, cố sức chống được đến bây giờ đã là quá sức. Bình thường nữ nhi hồng lâu năm mà Tô Dạ mang về, chỉ với nửa chung đã có thể làm cho sắc mặt của hắn đại biến, hôm nay còn có thể cùng Tri phủ mập mạp kia chuyện trò vui vẻ, quả thực giống như kỳ tích.

Đường phố vào đêm đầu thu mang theo đôi chút hơi lạnh. Tô Niệm Thanh vịn chân tường, cố nén cái dạ dày đang muốn trào ra, dựa vào tường, hít một hơi thật sâu.

Tuy với bộ dáng hiện tại có nguy cơ say ngã ở ngoài đường, nhưng dù sao so với ngồi trong kiệu, chịu đựng cái loại trông chừng lắt lư đáng sợ đó, rõ ràng là tự làm khổ bản thân chỉ vì cái thứ sẽ diệt chết toi.

Dựa vào vách tường lạnh như băng, y phục có phần phong phanh khiến cho hơi lạnh không ngừng ùa vào người, rốt cuộc thanh tỉnh rất nhiều.

Trời đêm hơi lạnh, ánh trăng mờ lung, dường như sẽ có chuyện gì phát sinh.

Đặc biệt là không nên ngẩng đầu nhìn trời.

Sẽ không có ai giẫm lên đầu người, cho nên đừng luôn nhìn lên trời.

Người xem, Tô Niệm Thanh sau đó không phải liền hối hận sao?

Một thân ảnh màu trắng thình lình xẹt qua đầu, nhưng cũng quay ngược trở lại trong tích tắc, đứng ngay đầu tường đối diện.

Tô Niệm Thanh sửng sốt, người nọ hiển nhiên cũng hơi sửng sốt. Ai ngờ mà được sẽ lại gặp nhau ở nơi này?

Tô Niệm Thanh bỗng nhiên cúi đầu, tựa vào vách tường, che miệng, dáng vẻ vô cùng chật vật. Ánh trăng trong suốt chiếu vào khiến cho sắc mặt càng thêm nhợt nhạt.

Người nọ do dự một hồi mới nhảy xuống, có chút không kiên nhẫn mà hỏi han: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Căn bản là lưng còn không đứng thẳng nổi, người bảo hắn phải trả lời thế nào?

“Ê!” Không nhận được câu trả lời, lại nhìn hắn chật vật như vậy, người nọ không khỏi đưa tay kéo hắn.

Lôi kéo như vậy lại vừa vặn đâm trúng thời điểm, Tô Niệm Thanh sắc mặt trắng xanh, túm lấy tay áo của gã, cúi đầu nói một câu: “Thật... khó chịu...” Liền oàng oạc nôn ra ngay trước mặt gã.

Giống như nước lũ không thể vãn hồi.

Thư Cẩn tức giận đến nỗi thiếu chút nữa đã phải bóp chết người này.

Vô duyên vô cớ gặp hắn ở Lăng Châu, lần đầu giáp mặt liền đụng phải chuyện này! Nhỡ nhận thư sinh cái quái gì? Hiện giờ phở ra bộ dáng này, còn đâu thần thái phong lưu bình tĩnh thường nhật nữa?!

“Cút ngay cho ta!” Muốn đẩy hắn ra nhưng rốt cuộc lại vô dụng. Tô Niệm Thanh tuy không nôn lên người gã nhưng cái mùi xú uế kia nhất định cũng tiêm nhiễm vào y phục chính kiện.

Tô Niệm Thanh vẫn túm chặt lấy gã, không hề có ý định buông tay. Đừng nhìn vào dáng vẻ trối gà không chặt của hắn mà lầm, lúc thật sự muốn nắm giữ thứ gì, hắn nhất định sẽ đánh cược không thua gì keo, muốn ném cũng đừng mong ném qua một bên được.

Chưa được một hồi, Tô Niệm Thanh sau khi nôn sạch những thứ trong dạ dày lại lặn ra hôn mê bất tỉnh. Có lẽ là đã ngủ.

Thư Cẩn nhìn chằm chằm tên thư sinh năm lần bảy lượt ngất xỉu trước mặt mình này, nhất thời cảm thấy bản thân đã không còn cái gọi là nóng nảy nữa rồi.

Tên thư sinh lốn mặt, thật sự nghĩ là mình sẽ không xuống tay với hắn sao?

Hừ.

Tức giận xé ngoại y bị bắn trên người hắn ra, Thư Cẩn khiêng Tô Niệm Thanh lên, hướng về nơi ở của mình.

4. Chương 4

Lúc Tô Niệm Thanh mở mắt thì người đã ở trong phòng. Nhưng nơi này hoàn toàn không phải là biệt quán của Tô gia, càng giống như một gian phòng hảo hạng trong khách điếm.

Bản thân đang nằm trên bàn, mà bên cạnh cái bàn là một chiếc bình phong, trên bình phong có treo một chiếc ngoại y màu trắng. Ngoại y không hề sạch sẽ, bên trên hơi vậy bẩn một chút, còn có... rõ ràng là vết máu.

Không giống với vết máu khi bị thương, nhìn giống như vết máu từ người kẻ khác bắn ra hơn.

Tô Niệm Thanh ngậy người nhìn chằm chằm vào y phục.

Phía sau bình phong vang lên tiếng nước. Sau khi tiếng rào rào nhỏ vang lên được một lúc, khuôn mặt diễm lệ kia lại xuất hiện trước mắt.

Tô Niệm Thanh “Ai nha” một tiếng, giống như nhớ ra bản thân từng làm chuyện xấu gì, gương mặt trắng nõn lộ ra một tia đỏ ửng khó gặp, chỉ chăm chú quan sát người nọ mà không nói tiếng nào.

“Hừ, người coi như còn nhớ bản thân đã làm chuyện gì”. Thư Cẩn gần nhất mới khoác một chiếc đơn y, hừ lạnh một tiếng, sau đó lại tháo y sam trên tấm bình phong xuống, ném vào góc phòng.

Nhưng gia hỏa kia lại vẫn cười. Khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt mờ mờ, có chỗ nào giống như đã thanh tỉnh?

Thư Cẩn cau mày, bước tới túm áo hắn lên, cúi đầu nói: “Con ma men chết toi, mau tỉnh lại cho ta!”

Người bị lúc lắc chao đảo chẳng những không có dấu hiệu thanh tỉnh, ngược lại còn giống như là bị lắc lư làm cho ngủ luôn.

Sách. Ma sai quỷ khiến thế nào mà gã lại đi lôi cái thứ phiền toái này về?!

Quét mắt nhìn mấy thứ trên bàn, Thư Cẩn chợt nhớ là trà có thể tỉnh rượu, liền rót đại một chén trà, sau đó thô lỗ dốc vào miệng Tô Niệm Thanh. Đáng thương cho Tô đại thiếu gia, đã bị người bóp cằm, muốn giấy dựa mà đành bất lực.

Nhưng hắn lúc say rượu lại vô cùng khác với thường ngày.

Hắn bị nước trà làm sặc, mắt hững đưa tay cản Thư Cẩn, không cho gã tiến lại gần mình, lại còn nhú mày, mím chặt môi, rõ ràng là bộ dáng của một hải tử đang giận dữ.

Thư Cẩn nhướng mi, thỉnh linh cầm tay người kia, ghé đầu vào tai hắn nói khẽ một câu: “Nếu không ta dùng miệng giúp người?”

Nếu phải người khác chắc đã sớm nhảy dựng lên. Nhưng nhiên, có thể là cao hứng, mà cũng có thể là kinh hãi.

Nhưng Tô Niệm Thanh lại ngẩng đầu, đôi mắt mơ màng hơi lóe sáng, đột nhiên mỉm cười vô cùng ngây thơ.

Thư Cẩn sửng sốt.

Gia hỏa này say thật hay chỉ giả vờ?

Có một loại cảm giác giống như bị phản quân.

Gã dốc ly trà vào miệng, lôi hắn tới, nhanh chóng kê lên.

Làn môi ẩm áp, mang theo hương vị của rượu. Nước trà từng chút từng chút được chuyển vào trong miệng người kia, như là đang giao thoa qua lại khiến người ta tìm đập không thôi.

Gia hỏa say rượu kia lại giống như nguyện vọng chưa đạt, vẫn cứ túm chặt y sam của gã, uống hết nước trà trong miệng gã còn chưa chịu thỏa mãn, đem đầu lưỡi tiến vào, ý định tìm thêm nhiều nước hơn nữa.

Trong miệng có thêm một loại độ ẩm cùng xúc cảm hoàn toàn không phải của mình, loại cảm giác này rõ ràng phải quen thuộc, lại làm cho Thư Cẩn thật sự cảm thấy xa lạ, muốn đẩy hắn ra, nhưng gia hỏa kia lại

bắt đầu lẩn lút quần lầy, gắt gao giữ chặt không buông. Hồi lâu vẫn không phát hiện nguồn nước đâu, hẩn tựa hồ có phần thất vọng, đã hơi ly khai Thư Cẩn nhưng bỗng nhiên lại tiến tới cẩn!

“A!” Thư Cẩn đau đớn đẩy hẩn ra, đưa tay bưng miệng, cảm giác vừa giận vừa khó tin, nhìn chằm chằm về mặt đắc ý của gia hỏa kia, chốc lát sau liền túm tay kéo hẩn ra ngoài cửa, hung tợn nói: “Cút!”

Tô Niệm Thanh ngồi ngay đơ dưới đất, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn gã trân trân.

Cánh cửa bị hung hăng đóng sầm lại.

Người trong phòng lúc này đang ngồi bên giường, dùng vải lụa tơ tằm hảo hạng lau chùi thanh chủy thủ bén ngọt. Thân ngoài của chủy thủ có chạm trổ một con kỳ lân tinh xảo nên được đặt tên là “Ngân Kỳ Lân”. Thanh chủy thủ này đã theo gã nhiều năm, mặc kệ là ở chỗ nào, đều quyết không rời khỏi người.

Ngay cả vụ ám sát hôm nay cũng sử dụng thanh chủy thủ này.

Gã không thích dùng trường kiếm. Bởi vì cảm giác khi đâm chủy thủ vào rất mãnh liệt, như vậy mới có thể làm cho gã thật sự cảm nhận được là gã đã giết người. Chủy thủ sẽ giúp gã cùng với dòng máu nóng tương đối tiếp cận.

Nhưng ngược lại cũng khiến gã mỗi khi giết người, trên người khó tránh khỏi sẽ bị dính chút máu.

Tầm mắt dừng lại ở bạch sam trong góc, ánh mắt đột nhiên trở nên băng lãnh, bước nhanh lên trước, thoáng chốc đã xé nát tấm bạch sam đó.

Tâm lý chuyển biến kịch liệt liền nhanh chóng yên ổn trở lại.

Gã bỗng nhiên nhớ tới người ngoài cửa. Ít nhất là đã qua nửa canh giờ, gia hỏa kia chắc phải đi rồi?

Nhìn không được phải mở cửa bước ra.

Ngoài cửa không có ai.

Nhưng bên cạnh lại có một người đang ngồi. Đường đường là Tô gia đại thiếu gia, lại dựa vào ván cửa mà ngủ trầm lắng như vậy.

Thư Cẩn nhíu mày, dùng chân đá hẩn, nhưng đại thiếu gia vẫn không có dấu hiệu nào là đã thanh tỉnh.

Gia hỏa này rốt cuộc làm sao leo được tới địa vị cao như Lại bộ thị lang!

Gặp người này một lần là gã sẽ sinh khí một lần, Thư Cẩn trước kia chưa bao giờ cảm thấy tính tình của mình lại kém cỏi như lúc này. Gã quay về phòng, đập cửa lại, chỉ cần mắt không nhìn tâm ất sẽ không phiền.

Nhưng một lát sau cửa lại bị đẩy ra, thiếu niên vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa kéo thanh niên vào phòng.

Trong phòng truyền ra tiếng bọt nước, tiếng thiếu niên khẽ gầm lên, cùng với...

Tiếng cười của thanh niên.

Lại là một đêm phiền toái.

Xem ra gia hỏa này say rượu đến mơ hồ rồi.

.

Đợi khi hẩn tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Tô Niệm Thanh vùng vẫy, chặt vật từ trên giường mở mắt đứng dậy, nhưng khi thình lình phát hiện nơi này không phải là biệt quán của Tô gia, thực sự sững sốt hồi lâu.

Trong phòng có một thứ mùi nhàn nhạt thoang thoảng, nhưng không phải là mùi son phấn mà hẩn e ngại.

Nhưng trên người đang mặc lại không phải y phục ngày hôm qua, mà là một chiếc đơn y hơi chật.

Tô Niệm Thanh thần kinh căng thẳng. Nơi này không phải là kinh thành. Hơn nữa hẩn còn đến đây vì công vụ.

Ngay khi hắn còn đang cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, cửa phòng bị người đẩy ra, người vào khiến hắn thở phào nhẹ nhõm cực kỳ. Tô Niệm Thanh thở dài nói: “Hoàn hảo là người”.

Thư Cẩn nhượng mi, đoán được ý tứ trong câu nói của hắn, không khỏi cười lạnh: “Ta là nam thì có thể yên tâm sao?”

“Nếu người muốn ta chịu trách nhiệm, ta nhất định sẽ không cự tuyệt”. Tô Niệm Thanh mỉm cười nói.

Hừ, con hồ ly chết toi này, liền đánh cuộc rằng mình sẽ không dám nói ra những lời ghê tởm như vậy sao? Thư Cẩn trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên khiêu khích nói: “Chẳng lẽ ta lại giống như bên bị hại?”

“...Ta vô luận là bên nào cũng không cho rằng mình bị hại”. Không hổ là Tô Niệm Thanh, không cần biết lời này là thật hay không, nhưng là một người nam nhân mà còn có thể mỉm cười nói ra những lời như vậy, quả thực lợi hại.

Thư Cẩn bĩu môi căm ghét: “Loại hàng như ngươi, có đưa đến cửa ta cũng không thèm!” Gã thích, hoặc là luyện đồng xinh đẹp, hoặc là Lữ Thọ Hỉ, mà tuyệt đối không thể là loại nhọt nhèo như vậy, thói thư sinh một chút hứng thú cũng không có!

Bị người tỏ vẻ ghét bỏ ngay trước mặt nhưng Tô Niệm Thanh vẫn bình tĩnh, miễn cưỡng cười khổ. “Ta không định đưa đến cửa”.

Vậy tối hôm qua thì tính là chuyện gì? Thư Cẩn thiếu chút nữa thốt ra nhưng lại nuốt trở vào. Đường sự đáng vẻ hoàn toàn không biết, nếu gã chủ động nhắc tới, lại là có ý tứ gì? Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút ảm ức. Chưa bao giờ có người dám khiêu khích gã như thế mà sau đó còn toàn mạng để trở ra.

Thư Cẩn phiền muộn quăng gói đồ cho hắn, Tô Niệm Thanh tiếp lấy, vừa mở ra vẻ tươi cười càng sâu.

Bên trong là một bộ y phục mới, hiển nhiên là vừa mua về. Tuy biết không thể nào là gã tự mình đi mua nhưng thế này cũng đủ để cho người khác kinh ngạc không thôi.

“Thay xong mau rút!” Nói ra những lời lạnh lùng lỗ mãng này, thiếu niên cũng không liếc nhìn hắn một cái.

Tuy nói như thế, Tô Niệm Thanh cũng không hề cảm thấy tức giận. Đáng vẻ không được tự nhiên của hài tử này thật sự không khác Ánh Tử là bao... Nghĩ như vậy, Tô Niệm Thanh nhịn không được tiến lên sờ đầu Thư Cẩn, giống như đối đãi với đệ đệ của mình.

Thiếu niên đang xem sách bị người sờ đầu như vậy, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, thành linh quay đầu lại, hung hãn trừng Tô Niệm Thanh, hệt như một con mèo xù lông. Chẳng qua trên mặt có hơi ửng đỏ, không làm sao che giấu được.

Tô Niệm Thanh chớp mắt mấy cái, sau khi xác định bản thân không nhìn lầm mới rút tay, vẻ mặt áy náy, cười nói: “Thật xin lỗi”.

“Rút ngay!” Đôi mắt xinh đẹp của thiếu niên giờ phút này pha trộn vô số loại tình cảm. Không phải chỉ có phần nộ.

Nếu không rút, sinh mạng thật sự sẽ gặp nguy hiểm, Tô Niệm Thanh cũng thật thức thời, ném lại một câu “Lần sau gặp” liền rời khỏi phòng.

Ai muốn gặp lại người! Cửa vừa đóng, một quyển sách đã bay vèo ra.

Sách, tính khí của tiểu mỹ nhân thật sự là không tốt đâu...

5. Chương 5

Lần từ biệt này, chính là ba ngày yên bình.

Đêm nay, lúc Thư Cẩn đang định đi ngủ, ngoài cửa phòng bỗng truyền đến tiếng bước chân. Thân mình chưa động mà Ngân Kỳ Lân đã nắm chặt trong tay. Tuy không cảm nhận được ác ý của người tới nhưng gã vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Cửa phòng bị đẩy mạnh, Thư Cẩn giật mình vùng dậy toan rút chủy thủ ra nhưng một gương mặt mà gã cực kỳ không muốn nhìn thấy đã xuất hiện ngay trước mắt, mang theo nụ cười chân chất vô cùng. “Đêm nay có thể ở lại nơi này?”

Ánh nến bị gió đêm lùa vào liền lay động. Đêm nay hơi lạnh.

Thu hồi Ngân Kỳ Lân, Thư Cẩn cơ hồ theo kế rằng mà phun ra những lời này: “Trong vòng ba tiếng, rút”.

Từ “rút” này nghe hoài cũng sẽ thành quen. Người nọ chỉ tùm tùm cười, tiêu sái tiến vào, giúp gã đóng cửa lại, vẫn không hề có ý định rời khỏi. “Đêm nay ta thật sự không thể chịu nổi”.

Chịu không nổi? Thư Cẩn quét mắt nhìn người tới, quả nhiên trên gương mặt trắng ngần đang có hai cái vòng đen thui viền quanh mắt. Nhưng việc này có can hệ gì tới gã? “Ồ biệt quán của Tô gia không quen?” Gã cười lạnh. Ai chẳng biết biệt quán của Tô gia được xem là tư trạch hàng đầu Lăng Châu, nhưng Tô thiếu gia lại bỏ chốn ấm nệm êm trong nhà không thêm ở, không phải là muốn tới chen chúc trong gian phòng trọ bé tẹo này chứ?

Tô Niệm Thanh vẫn chỉ cười như trước, có điều là còn kèm theo đôi chút bất đắc dĩ, “Khách tới nhiều lắm”.

Đồng như trảy hội, đừng nói công vụ, đến cả lúc nghỉ ngơi cũng bị quấy nhiễu. Phải làm sao mới được?

Thư Cẩn nhướng mi cười chế giễu: “Tô đại thiếu gia thiếu niên đầy triển vọng, đương nhiên là đối tượng tốt để nịnh bợ. Huống chi vẫn còn độc thân, Lăng Châu trên dưới làm sao có thể không đến bái phỏng?”

“Ngài quá khen”. Bị gã nói như vậy ngược lại còn không hề cảm thấy ngượng ngùng. Tô Niệm Thanh tươi cười tiến đến gần giường, người đang ngồi ở cạnh giường lập tức trừng mắt: “Người cũng rất tự nhiên?”

“Dù sao cũng không thể ngủ trên mặt đất?” Vừa nói xong hắn liền hối hận. Thiếu niên trước giờ vẫn luôn nhẫn tâm này quả nhiên đã tằm chằm xuống đất, nhìn hắn cười lạnh: “Người nếu muốn lưu lại thì ngủ trên mặt đất, không thể ngủ thì rút”.

Nhưng không đuổi hắn ra cũng đã xem là rất nể mặt rồi, không phải sao?

Tô Niệm Thanh nhìn tằm chằm trên mặt đất, lại nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên nở nụ cười, đẩy cửa bước ra.

Không ngờ hắn lại dễ dàng rời đi như vậy, chân mày Thư Cẩn có hơi thất lại.

Nhưng lát sau, hai tên tiểu nhị rút cuộc lại khiêng một chiếc ghế thái sư tiến vào, phía sau còn có hai gã ôm theo đệm chăn.

Thư Cẩn trừng mắt, không ngờ gia hỏa kia lại có đối sách như vậy.

Đợi cho hết thấy thu xếp thỏa đáng, Tô Niệm Thanh nhét cho tiểu nhị thoải bạc, bọn tiểu nhị vội vàng cúi đầu khom lưng lui ra ngoài. Chỉ còn nam nhân đang cười đắc ý kia ở lại. “Người chỉ không hy vọng ta ngủ trên giường mà thôi. Ta sẽ không làm vướng bận đến người”.

Một người vĩ đại như vậy ở ngay nơi này, chẳng lẽ còn chưa đủ vướng bận đến gã sao?!

“Người...”

“Nếu không chúng ta đánh cược đi?” Tô Niệm Thanh ngắt lời gã.

Gia hỏa luôn khiến mọi người phải bất ngờ này lại có chủ ý quái quỷ gì nữa đây? “Ai muốn đánh cược với người!”

“Nếu ta thắng, người phải để ta ở lại, nếu ta thua, ta lập tức rời khỏi đây”. Trên gương mặt thanh tú đang phôi bày bốn chữ “tuyệt không gạt người”.

“... Hiện tại đi ngay cho ta”. Thanh âm theo kế rằng phát ra.

“Đầu đề đặt ra không thể là những thứ đã biết trước kết quả nha, hơn nữa mỗi lần đánh cuộc đều phải luân phiên. Thế nào?” Hần không sợ lời cự tuyệt của gã, vẫn tiếp tục bổ sung.

“... Ta mới...” Chỉ thấy đôi mắt kia đang cười như loan nguyệt, lời đã ra đến miệng lại nuốt trở về. Thư Cẩn trừng hần, trong lòng có chút ảm ức. Nếu cự tuyệt, chẳng khác nào mình tự đi nhận thua. Gã làm sao có thể không rõ chiêu sách này? “... Được lắm, ta đánh cuộc với ngươi”.

Tô Niệm Thanh vừa nghe, lập tức tươi cười. “Hôm nay do ta ra đề, thế nào?”

Thư Cẩn trợn mắt. Người này lẽ nào ngày mai còn muốn đến?

Không trả lời tức là đồng ý. Tô Niệm Thanh bước đến bên cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, chỉ vào cây quế hoa bên ngoài mà nói: “Hôm nay chúng ta liền cược... Đêm nay sẽ có chim chóc đậu lại trên cây này hay không, có không?”

Người trên giường sững sốt.

“Ta cá là sẽ không”. Người ra đề không đợi gã trả lời đã tươi cười đi đến bên cạnh ghế thái sư, chậm rãi cởi ngoại y, nằm xuống kéo chiếc chăn đơn lên, hướng sang người trên giường nói một câu “ngủ ngon”, liền quay sang ngủ thực trầm lắng.

Gió lạnh từng hồi lùa vào phòng, mà ghế thái sư đặt trong góc phòng lại không bị ảnh hưởng quá lớn.

Thư Cẩn cắn răng, nhìn trừng trừng gia hỏa đang say ngủ kia. Tên hỗn đản này, biết rõ mình không thể mở cửa sổ mà ngủ, hơn nữa, ai lại bỏ cả đêm để nhìn chăm chăm vào cái cây kia, chỉ vì muốn chờ một con chim ngu ngốc bay đến?

Mặc kệ là gã chọn có hay không, lần cược này đã định trước là gã phải thua. Vả lại, vấn đề này cũng không phải là ngay từ đầu đã biết đáp án, hoàn toàn không vi phạm đến tiền đề đặt ra.

Đó là lý do khiến gã chán ghét cái thứ hắc thủy đầy một bụng này!

Mà khoe miệng của thanh niên đang bị người ta không ngừng thoá mạ trong lòng lại mang theo nét cười, ngủ tương đối yên bình.

Vẫn là đêm khuya tĩnh lặng. Cửa sổ bị đẩy ra cũng nhanh chóng được đóng lại. Chung quanh tối đen một mảnh.

Trong phòng chỉ có tiếng hô hấp trầm thấp. Thanh niên vẫn không vì phải ngủ trên ghế thái sư mà cảm thấy câu nệ, hẳn tựa hồ sớm đã có thói quen tùy ý mà ngủ. Nhưng chủ nhân căn phòng lại không tài nào ngủ được. Gã thủy chung không thể quen với việc trong phòng có thêm người khác. Bình thường, nam sủng sau khi cùng gã hoan hảo cũng chưa từng ở lại qua đêm, bên cạnh gã cũng chưa bao giờ có người ngủ cùng. Nam nhân này tuy vẫn chưa ngủ bên cạnh nhưng trong phòng có thêm tiếng hô hấp vẫn làm cho gã khó có thể ngủ yên.

Trần trọc?

Buồn cười, loại tình huống này làm sao lại phát sinh trên người mình. Chính mình tại sao có thể thành thành thật thật mà để cho gia hỏa mặt dày kia lưu lại!

Người trên giường đang định đứng lên đi đập người nào đó thức dậy, bỗng nhiên giật mình, rút Ngân Kỳ Lân từ dưới gối ra! Cơ hồ là cùng lúc đó cửa sổ cũng bị người đá mở, một bóng đen nhảy vào trong phòng!

“Người tới là ai!” Thư Cẩn hét lớn một tiếng, thanh âm mang theo lực đạo mạnh mẽ làm cho bóng đen thoáng dừng một chút, sau đó lập tức huy kiếm tập kích về phía gã!

Trong phòng chỉ có chút ánh trăng mờ mờ hắt vào, trận đánh của hai người tựa hồ không bị ảnh hưởng gì.

Mà người nằm trên ghế thái sư không biết từ khi nào đã không thấy bóng dáng.

Đạo kiếm ánh không kéo dài được bao lâu, bóng đen rất nhanh đã rơi vào hạ phong, trên người hiển nhiên cũng chảy không ít máu. Mắt thấy đánh lén thất bại, bóng đen không dám lưu lại thêm nữa, vội vàng sử ra một hư chiêu, chật vật nhảy qua cửa sổ thoát đi.

Nếu là người khác, hẳn có lẽ đã có một con đường sống. Bởi vì trong phòng còn một người, bình thường người ta sẽ không tùy tiện bỏ lại kẻ không hề có căn cơ này để đuổi theo địch thủ. Nhưng Thư Cẩn có liên quan gì tới người nọ đâu?

Sau khoảng thời gian chưa đến một chén trà, thiếu niên đã trở lại trong phòng. Dịch thể dính trên đơn y cũng đã đông thành tảng.

Ngọn nến trong phòng lại được đốt lên, người đột nhiên biến mất lúc này đang chuẩn bị nước ấm, trong tay còn cầm theo một chiếc đơn y sạch sẽ.

“Vắt vả cho người”. Hắn cười đến là trong trẻo thiện lương, đưa đơn y đang cầm trong tay cho gã, “Mau lau rửa một chút đi”.

Chủ thủ vẫn còn lưu lại vết máu bỗng nhiên đặt ngang cổ hắn, Tô Niệm Thanh cũng không quá giật mình, chỉ có vẻ tươi cười là dần nhạt đi, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta bắt đắc dĩ mới phải lợi dụng người”.

Hắn chẳng qua chỉ là một người bình thường, mặc dù có quyền cao trong tay.

Thư Cẩn vẫn không nói câu nào. Gã chỉ lặng lẽ theo dõi ánh mắt của hắn. Ánh mắt không hề trong suốt như những lúc vui vẻ, ngược lại còn chông chênh không biết bao nhiêu tâm sự, còn mang theo rất nhiều... mỗi một.

Người này chẳng qua mới chỉ hai mươi bốn tuổi, nhưng nét mặt mỗi trong đáy mắt lại vô cùng thâm trầm.

“Ta biết bọn họ sẽ có hành động thế này, nhưng đúng là đã đánh giá thấp năng lực của họ. Tuy có mang theo người từ Tô gia đến nhưng ta cuối cùng lại sợ liên lụy đến bọn hạ nhân vô tội”. Tô Niệm Thanh không còn dáng vẻ tươi cười, thoát nhìn mang theo vẻ uy nghiêm của mệnh quan triều đình.

“Ta thì có thể sao?” Gã cười lạnh, đáy lòng lại có phần tức giận.

“... Xin lỗi. Nhưng ta chỉ có thể nghĩ đến người”. Vẻ mặt của Tô Niệm Thanh nhu hòa trở lại, “Nhanh đi tẩy rửa, nước sắp lạnh”.

Thế nhưng hung khí thật sự rời khỏi cổ hắn.

Thư Cẩn thô lỗ cầm lấy chiếc đơn y sạch sẽ kia, không thèm quay lại nhìn hắn lần nào, lập tức đi tắm rửa thay quần áo.

Tô Niệm Thanh sờ cổ, nơi đó đã bắt đầu âm ỷ đau, trên tay cũng cảm giác được chất lỏng ấm áp.

Nếu thêm chút nữa, chắc hẳn đã không còn mạng?

Vẻ tươi cười lại biến mất. Mí mắt buông xuống có phần mệt mỏi. Hắn cũng không hề thích làm Tô Niệm Thanh như vậy.

Ít nhất là hiện tại không hề thích.

6. Chương 6

Có một liền có hai, có hai sẽ có ba. Có ba liền...

Liền trở thành thói quen.

Thư Cẩn hôm nay lại tiếp tục bại dưới tay nam nhân cười vô cùng đắc ý kia, sau đó đành nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hắn hài lòng nằm trên ghế thái sư, trong nháy mắt đã bắt đầu ngủ say.

Nếu lần đầu tiên thất bại là bởi vì tính sai, vậy liên tiếp thất bại thêm lần thứ hai và thứ ba thì tính sao?

Gã mới không thèm thừa nhận nam nhân này mạnh hơn mình!

Tuy nghĩ như vậy, người trên ghế thái sư vẫn ngủ say như trước, mà Thư Cẩn cũng dần khép mắt.

Đã quen với việc hấn đột nhiên xông vào, cũng quen với việc có hơi thở của hấn trong phòng.

Càng quen với việc ban đêm thỉnh thoảng sẽ gặp phải tập kích bất ngờ.

Ngày đầu tiên thất bại không thể làm cho đối phương nản lòng, ngày hôm sau thậm chí phải ra ba người đến đây “bái phỏng”. Thư Cẩn sau khi giải quyết xong xuôi, lúc quay về vẫn nhìn thấy mộc dũng đã được chuẩn bị nước ấm sẵn sàng. Sang đêm ngày thứ ba, rốt cuộc lại có thêm năm người nữa đến. Thư Cẩn nhìn về mặt bất đắc dĩ của Tô Niệm Thanh, đối phương khẽ thở dài một câu, lẽ nào ngày mai phải theo cửa sổ nhảy vào cả một đội quân?

Những tên ám sát này sao có thể ngu như vậy? Năm người chen chúc trong một căn phòng bé tẹo, ngay cả rút dao cũng còn khó, vậy nên việc ngộ thương lẫn nhau là tất yếu. Thương tích trên người bọn họ có đến phân nửa là do người một nhà gây nên.

Thư Cẩn đứng ngay trước mặt bọn họ, kiểm ảnh lóe lên trên gương mặt vô cảm, chỉ nghe “A” một tiếng... lại thêm một lần ngộ thương.

Tô Niệm Thanh thường ngày cùng chủ tử của những kẻ như thế nào giao tiếp? Sách, thật sự là lãng phí tài trí của hấn.

Cho dù những kẻ ngu ngốc kia cuối cùng cũng nhận thức được vấn đề, nhảy ra bên ngoài, vẫn không thể vây khốn được Thư Cẩn. Chỉ có điều là trên người bị dính khá nhiều máu, thật sự làm cho người ta phiền chán. Hôm nay khi trở lại phòng, ngoại trừ nước ấm, Tô Niệm Thanh còn đặt trên giường gã vài bộ quần áo mới, tất cả đều được làm từ vải vóc thượng hạng. Người nọ mỉm cười nói những bộ quần áo này đều mới cả, xem như là bồi thường.

Thư Cẩn quét mắt nhìn hấn một cái, không nói câu nào liền cầm y phục đi tắm rửa.

Nhưng đến khi đi ra, gã liền “Một người năm trăm lượng bạc”, lạnh lùng nói ra bằng giá của mình. Tô Niệm Thanh sững sốt, sau đó lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu năm nghìn lượng bạc, mỉm cười đặt lên bàn. “Ta còn lo là không đủ”.

Trùng mắt nhìn tấm ngân phiếu tựa hồ đã sớm chuẩn bị, Thư Cẩn giận dữ giật lấy vo viên, tùy tiện ném vào ngăn tủ.

Hấn chán ghét cái vẻ tươi cười “Ta sớm có chuẩn bị” chết tiệt này.

Ngày thứ tư, không hề có một đội quân xông vào tập kích như đã nghĩ, ngược lại còn là một đêm yên tĩnh đến nỗi không thể yên tĩnh hơn được nữa. Tảng sáng, khi dương quang chiếu lên mặt Thư Cẩn, Tô Niệm Thanh sớm đã rửa mặt xong, đứng bên cạnh cửa sổ, ánh nắng rọi lên mặt, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Gã lại không phát hiện nam nhân này sớm đã thức dậy.

Gã cau mày, mới vừa đứng dậy, nam nhân kia liền quay đầu cười nói với gã: dường như đã bình yên trở lại.

Vẻ tươi cười kia thậm chí còn ôn hòa hơn cả nắng sớm. Vẫn là văn đàm phong khinh, lại mang theo vẻ chân thành hiếm thấy.

Thư Cẩn hừ một tiếng, liền đem phút động tâm khi nãy xem thành cao hứng. Nam nhân này cuối cùng đã có thể quay về Tô gia, gã cao hứng, ban đêm rốt cuộc không còn ai đến quấy rầy, gã cao hứng.

Không bao giờ còn phải nhìn thấy nam nhân này nữa, gã lại càng cao hứng.

Nhưng sự cao hứng này chẳng kéo dài được bao lâu. Ngay đêm đó, Tô đại thiếu gia lại cười meo meo xuất hiện trong phòng, trên tay còn mang theo một bao quế hoa cao ngọt lịm, hướng tới gã lắc lắc: muốn nếm thử một chút không?

Cái gì kêu là âm hồn bất tán?! Gã lần này thực sự đã nếm đủ!

“Người chừng nào mới có thể chết?” Khi gã phát hiện trong ngữ khí của mình cứ nhiên còn mang theo sự khẩn cầu, trong lòng liền càng thêm phát hỏa.

“Người thay ta giải quyết chín người, chính là bốn ngàn năm trăm lượng bạc, ta đang đợi một người còn lại”.
Vừa chán đi!

“Ta trả lại cho người năm trăm lượng bạc!” Gân xanh nổi lên.

“Không cần không cần, trong công việc kinh doanh, sao có thể đem sinh ý đã đưa đến cửa vút đi được? Ta nghĩ, việc này chắc trong hai ngày sẽ có thể giải quyết?” Lời này thoát nghe còn giống như đang suy nghĩ cho già.

Thư Cẩn bắt đầu hoài nghi, người này liệu có phải do phụ thân đặc biệt phái tới để rèn luyện khả năng nhẫn nại của mình.

Lần cược hôm nay lại đến phiên Tô Niệm Thanh ra đề. Thư Cẩn không đợi hắn mở miệng liền bi ai cảm thấy bản thân sớm đã có tâm bỏ cuộc.

“Muốn ném thử quẻ hoa cao này không? Ta đã đặc biệt bảo chủ tiệm để lại một phần”. Nhưng gia hỏa kia rốt cuộc lại hỏi như vậy.

“Không cần!” Mấy thứ đồ ngọt như vậy chỉ có Lữ Thọ Hỉ cùng gia hỏa này mới thích ăn.

Tô Niệm Thanh có chút tiếc hận: “Ta cố ý mua tới cho người...”

Trời mới tin.

Hắn ngày nào không bảo tiểu nhị đem mấy món điểm tâm ngọt đến? Có món điểm tâm ngọt nào lại không vào bụng hắn?

Thư Cẩn bỗng nhiên nhớ tới, ngày đó sau khi uống say bí tỉ, người này trong miệng toàn là mùi rượu, thế nhưng vẫn còn lưu lại một chút vị ngọt...

Chính vào lúc phân thần, gia hỏa đem căn cơ thiên phú lãng phí vào khinh công kia không biết khi nào đã tiến đến trước mặt, nhẹ nhàng mở miệng già, nhét một viên quẻ hoa cao vào.

Ngọt mà không ngán, còn thoang thoảng loại hương vị khiến cho người ta thư sướng toàn thân, lập tức tan ra trong miệng.

Thư Cẩn hung tợn trừng hắn, thứ trong miệng không phun ra cũng chẳng nuốt vào. Nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Tô Niệm Thanh mỉm cười. “Cược hôm nay là ta thắng”.

Thư Cẩn hơi hơi mở to mắt. Khi nào thì đánh cược?

Tô Niệm Thanh cầm quẻ hoa cao trong tay, cười vô cùng đắc ý.

Ăn không?

Con hồ ly chết tiệt này!

Kết quả lại là một đêm nhiều hơn một người nữa.

Thư Cẩn chưa bao giờ mong ngóng có người nhảy vào phòng như hôm nay. Tốt nhất là cầm đao, cật lực bổ về ghế thái sư đằng kia mà không phải mỗi lần đều lỗ mãng lao thẳng đến chiếc giường bên này...

Tăng sáng gà gáy.

Vậy mà lại là một đêm ngon giấc, ngay cả muỗi cũng chưa có một con bay vào!

Bọn sát thủ ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là bám riết không tha sao?

7. Chương 7

Ngày thứ sáu.

Tối nay Tô Niệm Thanh về sớm.

Tuy nói Tô đại thiếu gia là khách quý ở Lăng Châu, nhưng vô số những việc phải tự tay làm lấy khiến cho mức độ bận bịu của hắn so với lúc còn ở kinh thành chỉ hơn chứ không kém. Huống chi nơi này còn ẩn tàng nhiều chuột lớn như vậy, lại chỉ có mình hắn là mèo, thật sự là vô cùng bận bịu.

Thiếu chủ của Thiên Lộc thành không biết ở Lăng Châu làm gì cũng về khá sớm, còn sớm hơn cả Tô Niệm Thanh.

Đã quen với việc bị Tô Niệm Thanh trêu chọc mỗi khi trở về, nhưng hôm nay lại không như thường lệ, khó tránh khỏi có chút mất mát. Buông túi đường ngẫu trong tay, gã ngồi xuống, lấy cho mình một chén bích loa xuân.

Thư Cẩn ban đầu vẫn uống những loại trà tầm thường. Nhưng từ khi Tô Niệm Thanh mang mấy hộp bích loa xuân ở nhà đến, trong gian phòng này ngoại trừ bích loa xuân liền không còn loại trà nào khác.

Hạ nhân của Tô gia mới đem rất nhiều vật dụng sinh hoạt đến, lúc tới đây, tất cả đều không nhận được phải lén lút dò xét gian phòng này. Bọn họ thật sự không hiểu, khách điểm như thế nào lại có thể làm cho đại thiếu gia không thèm ở trong biệt quán, nhất định muốn chen chúc trong một gian phòng chật hẹp cùng người khác.

Cũng may là bọn họ tới sớm nên không gặp vị tiểu mỹ nhân kia. Nếu nhìn thấy tiểu mỹ nhân toàn thân lạnh băng đầy gai nhọn này, chỉ sợ sẽ càng khó bề tưởng tượng. Những chuyện kỳ quái nhất thiết đừng để cho người ta biết, một khi đã có người biết được, sớm muộn gì cũng sẽ truyền khắp thiên hạ.

Tô Niệm Thanh cởi ngoại y, bắt đầu tắm rửa.

Lúc Thư Cẩn vừa đẩy cửa, một thứ mùi hương thoang thoảng liền phả vào mặt.

Mùi của hoa quế.

Gã từng ngửi được mùi này từ hai người. Hai người chính là huynh đệ. Nhưng điều này cũng không làm Thư Cẩn cảm thấy lạ. Gia hỏa thoát nhìn luôn cười ôn nhu kia bao giờ chẳng âm thầm ảnh hưởng đến người khác.

Nếu không cẩn thận một chút, nhất định sẽ bị hắn nắm mũi dắt đi.

Lại nhớ tới những lần thất bại trước kia, Thư Cẩn không khỏi nhăn mặt nhíu mày, hướng đến người ở sau bình phong thúc giục: “Nhanh lên!”

Phía sau bình phong truyền ra tiếng nước.

Lúc gia hỏa kia ướm sừng bước ra, Thư Cẩn nhất thời sửng sốt. Trước kia không phải là chưa thấy qua diện mạo của hắn sau khi tắm rửa. Nhưng khi đó hắn luôn chải vuốt chỉnh tề mới đi ra, thật sự nhẹ nhàng khoan khoái. Mà hiện tại, mái tóc bù xù đầm nước, đơn y hơi mỏng lại ẩm ướt góp phần tôn lên khuôn mặt ửng đỏ vì hơi nóng, nhưng lại...

Đẹp đến lạ lùng.

Nam nhân này trước giờ vẫn luôn mang theo vẻ ôn nhu nhàn nhạt, chỉ những lúc vô ý mới toát ra một loại suy tính mà chỉ thương nhân mới có.

Nhưng chưa từng có dáng vẻ như hiện tại, dẫn theo một chút lôi thôi, lại đầy mỉa ý.

Gã nhìn chằm chằm thanh niên, giống như muốn xuyên qua cái xác lôi thôi này để xem linh hồn bên trong rốt cuộc là cái dạng gì.

Tô Niệm Thanh bị gã nhìn chọc chọc như vậy không khỏi phải cười gượng: “Làm sao vậy?”

“Đổi nước ấm cho ta”. Thư Cẩn chuyển mắt, hừ lạnh nói.

Người này bộ dạng tròn méo thế nào cũng đâu liên quan gì tới gã?!

Lúc gã tắm rửa sạch sẽ bước ra, Tô Niệm Thanh đã ngủ say trên ghế thái sư, quyển sách cầm trong tay đang ngã ra ngoài ghế, đống đĩa như sắp rơi.

Nhìn thấy hần hoàn toàn mặc kệ tóc tai ướt sũng như vậy mà ngủ, Thư Cẩn nhất thời giật mình. Một lát sau, gã bỗng nhiên bước đến, ngồi ngay cạnh ghế, véo má người kia, chờ hần tỉnh lại.

Lực đạo không nhẹ khiến Tô Niệm Thanh nhanh chóng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đến mức sinh ra một chút yêu mị đang ở trên đầu mình, tựa tiểu phi tiểu: “Người còn chưa đánh cược với ta”.

Hần chỉ cười khê, vẫn không hề đứng dậy, cứ như vậy mà ngẩng đầu lên nhìn gã. “Hôm nay phải cược thứ gì?”

Thần cánh hoa hồng nhạt câu ra một đường cong, mang theo hơi thở giảo hoạt. Thân thể mới vừa tắm rửa xong vẫn còn tỏa ra nhiệt khí bỗng nhiên áp đến, mang theo một ít hương vị trên người gã.

Thiếu niên chống tay hai bên đầu hần, hai chân lại quỳ tại hai bên sườn, giống như một con sói đang chuẩn bị dùng bữa.

“Chi bằng chúng ta cùng cược một chuyện thú vị?” Đây là lần đầu tiên gã tươi cười như vậy trước mặt hần, nụ cười vô cùng mị hoặc.

Tô Niệm Thanh hơi ngây người, nhưng vẻ tươi cười vẫn không thay đổi: “Người quyết định là được rồi”. Hôm nay vốn chính là gã cầm cái.

“Không bằng... ta sẽ hấp dẫn người, thế nào?”

Một lời nói ra, đồ ước đã được quyết định.

8. Chương 8

Người nằm trên ghế thái sư nhất thời sửng sốt một lúc. Lần đầu tiên làm cho hần phải thất thố như thế, Thư Cẩn khó tránh khỏi đắc ý cười rộ lên.

Cúi người xuống, khiến cho khoảng cách giữa hai người không thể gần hơn được nữa, chỉ cần động tác khi nói chuyện lớn hơn một chút, sẽ không cần thận trọng chạm phải môi hần.

“Không nói lời nào chính là đáp ứng rồi.” Gã tiếp tục sử dụng chiêu sách của Tô Niệm Thanh, cười nói “Thời gian ấn định trong năm ngày, chúng ta tốc chiến tốc thắng. Nếu lần này người thua, sẽ không thể tiếp tục ở lại đây”.

Nói cách khác, trong vòng năm ngày không cần phải đánh cược khác.

Mà năm ngày sau thì sao?

“Nếu ta thắng cũng không cần đánh cược nữa?” Tô Niệm Thanh rút cuộc đã lấy lại tinh thần hỏi ngược lại gã.

Thư Cẩn chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời.

“Được lắm”, Tô Niệm Thanh cuối cùng cũng khôi phục vẻ tươi cười, cánh tay mới vừa vì kinh ngạc mà hơi nâng lên lại buông thõng xuống, “Thiếu chủ định làm thế nào để hấp dẫn bí nhân đây?”

Lời vừa nói xong, ngực liền cảm thấy một trận mát lạnh. Đơn y vốn được mặc chỉnh tề hiện giờ đã bị kéo xuống vai, ngón tay trắng nõn thon dài lướt qua như thực lại như hư. Gió lạnh, ngón tay ảm áp, thiếu niên ngạo nghễ tươi cười, chăm chú nhìn hần hồng muống từ gương mặt bình tĩnh kia nhìn ra chút manh mối.

Trước nay đều có thể nghe được người dưới thân rên rỉ, nhưng lúc này đây, gã lại nghe thấy từng đợt tiếng cười khe khẽ bị kiềm chế.

“Nhột quá...” Tô Niệm Thanh cắn môi để ngăn bản thân cười quá mức. Hài tử kia ở gần quá, nếu không cẩn thận sẽ hôn trúng, mà hẳn lại không có thói quen tự đưa mình đến cửa.

Những lời này quả nhiên chọc giận người bên trên. Ngón tay dịu dàng lập tức trở nên sắc bén, tiếng cười lập tức biến thành tiếng kêu rên.

“Người muốn hấp dẫn ta hay là muốn giết ta?” Tô Niệm Thanh nhin không được phải hỏi.

“Đừng dài dòng!” Lúc thẹn quá hóa giận, trên mặt lại xuất hiện một tia đỏ ửng.

Nhìn thấy gã lộ ra biểu tình này, Tô Niệm Thanh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền hỏi một câu thăm dò: “Người chưa bao làm như vậy với kẻ khác chứ?” Lời vừa mới nói ra, thiếu niên tức thì đứng bật dậy, trừng mắt tức giận.

“Bảo người câm miệng cho ta!”

Lời rõ ràng là đang uy hiếp nhưng vẻ đỏ ửng trên mặt không thể giả được.

Điều đó là đương nhiên. Thư Cẩn là ai chứ? Cẩn gì phải làm loại chuyện này để câu dẫn người khác? Huống chi, dấu cho cần lợi dụng sắc đẹp để làm việc, bình thường gã chỉ cần thoáng lộ ra vẻ tươi cười là những người đó đều cam nguyện đắm mình trụy lạc. Nhưng nam nhân trước mắt này, chẳng những tọa ủng bất loạn, lại còn có thể nghiền cứu gã có phải lính mới hay không!

Buồn cười!

Tô Niệm Thanh sưng sốt một chút, lại khẽ cười vươn tay lên, vén mấy sợi tóc đang rủ trên mặt gã ra sau, lộ ra vành tai vốn trắng nõn như ngọc mà hiện giờ đã bị nung đỏ. “Làm gì phải miễn cưỡng bản thân đâu...”

Lời này là thật tâm, tuyệt không có ý trêu chọc gì. Tô Niệm Thanh có thể thề với trời như vậy.

Nhưng hẳn từ nhỏ đến lớn vẫn thường xuyên bị hiểu lầm, mỗi khi tới thời khắc máu chốt luôn trốn không thoát số mệnh này.

Thí dụ như hiện tại. Bộ dạng của Thư Cẩn nhìn như chỉ hận không thể đem hắc xé nát hay cắn vụn. Tô Niệm Thanh lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương, nhất định cho rằng những lời vừa rồi của mình chính là khiêu khích, vội vàng xua tay nói: “Ta thật tình không hy vọng người phải ủy khuất bản thân như vậy. Người đừng hiểu lầm. Loại chuyện này không cần thuần thực, lại càng không cần... Ồ!”

Một tiếng cuối cùng bị người chặn lại trong miệng, hòa lẫn vào miệng đối phương.

Đầu lưỡi ảm áp dây dưa Tô Niệm Thanh, tựa như đang trút hận, kịch liệt giống như cả hồn phách của hắn cũng phải đoạt lấy.

Thư Cẩn tức giận “cẩn” nam nhân này, chỉ hận không thể làm cho hắn cả đời không thể nói gì được nữa. Gã muốn tất cả phải bị bóc trần, nhưng người này rốt cuộc vẫn còn có thể lộ ra dáng vẻ ôn nhu văn nhã, không chút động tâm!

Gã ở trong mắt hắn thực sự không hề có chút mị lực như vậy sao!

Mùi quế hoa quen thuộc càng thêm rõ ràng, gã thậm chí còn có thể cảm nhận được dư vị ảm áp giữa mùi hương thoang thoảng. Miệng Tô Niệm Thanh vẫn mang theo ngọt vị, dường như có liên quan đến túi đường giấu trên bàn và bích loa xuân trong chén.

Ngọt ngào khiến người có cảm giác như dư vị chưa tan hết...

Lưng bị người vỗ vài cái, Thư Cẩn mới hồi phục tinh thần. Nhắc người lên, phát hiện ánh mắt người dưới thân có chút mê mông như bị phủ lên một lớp sương mù, hai má phỉm hồng, không khỏi đắc ý trong lòng. Chung quy cũng chỉ là một nam nhân bình thường.

Nhưng Tô Niệm Thanh hít sâu vài hơi mới nói: “... Người vừa rồi đè lên ngực ta...”

Quả thực là đem tất cả kiêu ngạo, tất cả tình dục vừa rồi thổi tan không còn một mảnh!

Thư Cẩn cắn răng, nhin không được phải hỏi ngược lại: “Người không phải đã làm loại chuyện này?” Nếu không phải định lực rất cao, cũng chỉ còn một khả năng, thì phải là... “Người không phải là không thể?” Gã lại bổ sung một câu.

Là nam nhân nghe thế đều phải đại biến sắc mặt, Tô Niệm Thanh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“... Ta thật sự bình thường!” Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, hắn ho khan một tiếng, có chút xấu hổ mà nêu ví dụ, “Vài ngày trước mới giải quyết xong”.

Thư Cẩn bán tín bán nghi. Tô Niệm Thanh thở dài: “Ta chỉ cảm thấy hứng thú với nữ nhân”.

Nhưng phản ứng nhận được lại là cười lạnh. Còn có hừ lạnh. Ngay cả mắt cũng lạnh nốt.

“Người không phải người đầu tiên nói với ta những lời này”.

Tô Niệm Thanh nhìn gã, không nhin được tò mò: “Những người đó về sau thế nào?”

“Hoặc là bị ta ăn, hoặc là, cả đời cũng không thể cảm thấy hứng thú được nữa”. Thiếu niên cười khẩy trả lời.

“... Ta tự nhiên là ngoại lệ?”

Thiếu niên nhìn hắn chằm chằm, nhưng chỉ cười mà không trả lời.

“Tự nhiên là ngoại lệ”. Tô Niệm Thanh mỉm cười với gã, tự cho bản thân một đáp án hoàn mỹ. Sau đó lại đưa tay giúp gã sửa sang y phục đã bị lỏng lẻo rối loạn, buộc chặt vạt áo, nói tiếp: “Ngủ đi, sắc trời không còn sớm. Ngày mai còn có việc”.

Ngữ khí thoải mái giống như hai người đã xong việc rồi.

Thiếu niên tức giận trừng hắn.

Rõ ràng ván bài này phải do gã chủ đạo, tại sao cuối cùng luôn bị nam nhân này nắm mũi dắt đi?

Tô Niệm Thanh sửa sang gọn gàng y sam của mình, sau đó lại xoa đầu thiếu niên còn chưa chịu rời đi kia, lộ ra vẻ mặt từ ái: “Ngoan, thật sự đã khuya, ngủ đi”.

Thư Cẩn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mới vừa rồi cái gì là mê hoặc, cái gì là động tác, ở trước mặt chữ “ngoan” này vô tình đều trở nên buồn cười!

Nam nhân chết tiệt này! Vô luận bằng giá nào, gã cũng nhất định phải khiến nam nhân này ở dưới thân mình nhận thua!

...

Thư Cẩn đáng yêu, người không nên hạ loại quyết tâm này.

9. Chương 9

Lăng Châu phồn hoa hiện giờ cơ hồ không còn nhận ra vết tích của thiên tai trước kia. Công lao lần này nhiều ít cũng nhờ vào sự trợ giúp của Tô gia cùng Lữ gia, lại được cả phú thương trong vùng quyên góp, hiện giờ Lăng Châu giống như đã lột xác hoàn toàn.

Việc này cũng làm cho vài người có thêm tiền để ăn chơi.

Tô Niệm Thanh nhướng mi, nhìn các cô nương trang điểm lộng lẫy đang nhảy múa, đầy chung rượu Tri phủ đại nhân đưa qua, cười nói: “Hôm nay tâm tình của Tri phủ đại nhân sao lại tốt vậy?” Theo kế hoạch, hôm nay vốn phải đi thị sát tình hình kho lương cùng thủy vận trước, nhưng với khuôn mặt tươi cười hơn hở của chúng quan viên, thật sự đã biến đường lộ thành bãi săn thú. Sau một ngày mệt nhọc, chiến trường lại

được chuyển đến tử lâu kiến thiết ven sông này, chưa tới lúc lên đèn mà một vòng thịnh yến nữa đã được bắt đầu.

Tri phủ đại nhân lên đánh giá Lại bộ thị lang. Gương mặt thanh tú giấu không được vẻ mệt mỏi kia ngược lại còn làm cho hắn cao hứng không thôi. “Tô đại nhân đến Lăng Châu đã nhiều ngày, chúng ta lại chưa từng chiêu đãi ngài cho tốt, hôm nay Tô đại nhân đi chơi có được cao hứng?”

Tô Niệm Thanh cười nói: “Không tồi, Lăng Châu non xanh nước biếc, thật sự là một nơi tuyệt vời.”

Chúng quan viên dự tiệc đều tươi cười.

Tô Niệm Thanh hơi rử mắt, khẽ cười uống một chén trà. Những kẻ chủ trương mang bản thân tới cho người, ngoại trừ Tri phủ, còn có Điều độ sử phụ trách thủy vận, mà hôm nay, người chưởng quản kho lương không hề có mặt. Lại quét mắt nhìn bốn quan viên đang cười vô cùng thoải mái giữa yến tiệc, hắn đem từng cái tên nhớ kỹ trong đầu.

Có vài việc không cần phải đích thân tới hiện trường mới có thể điều tra được.

Mắt thấy Tô thị lang cũng không khó đối phó như lời đồn, Tri phủ đại nhân lại cao hứng, vội vàng vỗ tay mấy cái, ý bảo cô nương múa chủ đạo qua đây.

Cô nương kia vừa đến gần, chúng quan viên liền thấp giọng tán thưởng, những ánh mắt hâm mộ lập tức chuyển hết qua người Tô Niệm Thanh. Tiểu tử này, tuổi còn trẻ mà đã nắm giữ chức vị quan trọng, hiện giờ còn có mỹ nữ để ôm ấp, bảo người ta làm sao không đỏ mặt ghen tị?

Cô nương an nhiên tiêu sái tiến đến trước mặt Tô Niệm Thanh, ôn nhu cúi chào, ngọt giọng nói: “Tiểu nữ Lục Nhu, tham kiến Tô đại nhân.” Thật sự là danh cũng như người, nàng mặc y phục bằng lụa mỏng màu xanh biếc, dáng vẻ yếu điệu vô cùng động lòng người.

Tô Niệm Thanh mỉm cười, lại không hề vẫy nàng tới, chỉ hỏi: “Cô nương quê quán ở đâu?”

Lục Nhu mặt tươi cười bước lại gần, khẽ sát vào tai hắn nói nhỏ: “Lục Nhu từ phương Bắc tới.” Nghe được thanh âm nhỏ nhẹ uyển chuyển này, chỉ cần là nam nhân đều phải đỏ mặt tía tai, không thì cũng là thú tính đại phát.

Nhưng Tô Niệm Thanh chỉ nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo ý cười, còn có khiêu khích: “A? Cô nương một mình đến Lăng Châu, cũng thật không dễ dàng.”

Rõ ràng chỉ là một khuôn mặt thanh tú quá mức, nhưng Lục Nhu lại bỗng nhiên cảm thấy tâm động không thôi. Đó là một nam nhân vô cùng tốt a. Ánh mắt nàng trở nên lấp lánh, dẫn ra vẻ tươi cười tất yếu, cả người cơ hồ dán vào người Tô Niệm Thanh: “Tô đại nhân nếu cảm thấy hứng thú với những việc ta từng trải qua, chúng ta không ngại tìm một chỗ mà chậm rãi nói chuyện?”

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng như tờ.

Tất cả nam nhân đều hâm mộ Tô Niệm Thanh.

Đề nghị của Lục Nhu vừa hợp với ý hắn, Tô Niệm Thanh nâng nàng dậy, hướng về phía Tri phủ nói: “Tri phủ đại nhân...” “Ha ha... Tô đại nhân không cần e ngại chúng ta! Ngài cứ việc chơi đùa cho thống khoái!” Tri phủ cười đến nỗi ánh mắt cũng chẳng thấy đâu nữa. Tốt nhất là cứ chơi đùa đến ngày mai cũng không thể ra đi.

Tất cả mọi người đều cười.

Tô Niệm Thanh cũng cười.

Toàn những nụ cười ẩn chứa mưu mô, vô luận là trong triều hay ngoài triều đều không khác gì nhau. Tô Niệm Thanh cười chính là vì điều này.

Lúc Tô Niệm Thanh trở lại khách điểm thì trong phòng đã sáng đèn, hiển nhiên người còn lại đã về trước một bước. Hắn không khỏi mỉm máo. Đêm nay có muốn giả bộ ngủ, chỉ sợ không được dễ dàng như vậy.

Vừa đẩy cửa vào đã thấy thân ảnh kia đang đưa lưng về phía mình, chuẩn bị cởi ngoại y. Hắn sửng sốt, vội vàng xoay người định rời đi, nhưng một kiện y phục đã quăng tới, Tô Niệm Thanh không rõ lực đạo mạnh bao nhiêu nhưng tóm lại là cửa đã bị đóng sầm vào.

Y phục mềm mại rơi xuống đất, người bị định thân ngay trước cửa.

“Tại sao phải trốn nhanh như vậy?” Thanh âm khiêu khích của thiếu niên vang lên sau lưng.

Lúc này phủ nhận có phải là có phần chột dạ? “Phi lễ chó nhìn.” Vì thanh bạch của bản thân, hắn vẫn phải nói. Thở dài.

“Phi lễ?” Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, “Ngay cả miệng cũng đã hôn, còn cái gì phi lễ nữa?”

Cho dù bản thân có điềm tĩnh thế nào nhưng nghe những lời trắng trợn như vậy vẫn khó tránh khỏi hơi đỏ mặt. Tô Niệm Thanh không quay người lại, chỉ nhìn chằm chằm cánh cửa: “Dẫu là phu thê cũng phải hữu lễ.”

Nghe đến hai chữ phu thê, Thư Cẩn bỗng nhiên nhú mày, Tô Niệm Thanh vội vàng thừa dịp gã trầm mặc mà mở cửa ra, chuẩn bị chuồn đi. Nhưng một cơn gió thổi bỗng thổi tới, mùi son phấn tiếm nhiễm trên người Tô Niệm Thanh vẫn kịp bay vào mũi Thư Cẩn.

Không chỉ gay mũi, lại càng chọc vào tâm.

Tựa như lấy một cái kim, ban đầu chích một chút, sau đó liền dồn sức chọc một phát.

Còn có thể không bực sao?

Tô Niệm Thanh chân trước còn chưa kịp bước ra cửa, nháy mắt đã bị người ôm ngang, không, phải nói là khiêng lên, còn chưa kịp kinh ngạc, cửa đã bị hung hăng đóng sầm lại, còn chưa kịp nói chuyện, y phục đã bị xé nát toàn bộ, còn chưa kịp kháng cự, thân thể đã bị ném vào trong nước, không chút thương tiếc, không chút ôn nhu. Mộc dũng* không lớn nhưng người vẫn bị uống một ngụm nước.

Động tác liên tiếp khiến Tô Niệm Thanh kinh ngạc không thôi, lấy tay lau bọt nước trên mặt, hắn mở mắt nhìn qua người bên cạnh mộc dũng, dở khóc dở cười: “Không phải là người tắm trước sao?” Y phục cũng đã cởi ra, lại đi đem mình ném vào trong nước.

Người bên cạnh mộc dũng quan sát hắn, cười lạnh nói: “Không chịu cùng ta hoan hảo, lại muốn cùng nữ nhân khác xuân tiêu sao?” Những lời này nói ra ngay cả gã cũng nhận thấy có lửa giận trong đó.

Tô Niệm Thanh sửng sốt nhìn gã, lại giống như hiểu được điều gì, liền tươi cười: “Ta không có.”

Thư Cẩn đương nhiên không tin. “Hừ, nữ nhân kia có thể thỏa mãn ngươi sao?”

“Thật sự không có.” Ai, loại chuyện này bảo hắn làm sao chứng minh được?

“...” Thư Cẩn trừng mắt nhìn hắn, muốn tìm ra vẻ chột dạ trong đôi mắt kia.

“Đó là do người khác đẩy tới. Nếu đã đánh cược với người, ta tự nhiên sẽ không tùy tiện làm trái quy củ.” Hắn cười khố.

Lén ở ngoài canh bạc giải quyết, chính là làm bữa. Tô Niệm Thanh chưa đến mức ti tiện như vậy.

Thư Cẩn không hé răng. Gã biết những lời người này nói là sự thật, nhưng trong lòng vẫn rất không vui.

Nam nhân đang ngâm mình trong nước thấy gã không nói lời nào, cũng chỉ có thể thở dài, nhìn gã, lại nhìn chính mình, thấp giọng nói: “Nếu không người ra ngoài, ta tắm trước?”

...

... Mắt to trừng mắt nhỏ. Tô Niệm Thanh bắt đầu hối hận vì đã nói những lời này.

Thiếu niên lộ ra vẻ tươi cười ác liệt, nói: “Chúng ta cùng tắm.”

Ai! Quả thực là nguy hiểm nha!

Tô Niệm Thanh trơ mắt nhìn thiếu niên cởi bỏ y sam, lộ ra thân thể trắng nõn mà cường tráng, trên mặt rớt cuộc lộ ra vẻ đồ ểng hiểm gặp, dựa vào bên cạnh mộc dũng có phần cứng ngắc, nhẹ giọng nói: “Hai người rất chặt.”

“Ta lại cảm thấy thật vừa vặn.” Thư Cẩn hiện tại chỉ quấn một cái khăn ngang eo, đứng bên cạnh mộc dũng, ngạo nghễ nhìn người bên trong. Hừ, lần này còn không bắt người phải thúc thủ chịu trời được sao?

“... Nước sẽ tràn ra ngoài.” Hần bất đắc dĩ nói.

“Không đủ thì thêm.” Gã hất cằm về phía thùng nước đang để trên mặt đất. Bởi vì Thư Cẩn thích nước ấm nên đã chuẩn bị không ít nước nóng.

“...” Chung quy là nạn kiếp khó tránh. Y phục trên người đều đã bị gã xé vụn hết ráo, cơ bản là không thể nghĩ đến chuyện chạy khỏi phòng. Tô Niệm Thanh chỉ có thể trượt qua, gắng sức làm cho bản thân nhích sang một bên. Dẫu biết việc này hoàn toàn tốn công vô ích.

Nhưng thiếu niên đã chặn mất lối thoát của hắn, yên vị ngay mép mộc dũng [thùng gỗ] – mộc dũng kể ra cũng thật rắn chắc – nhìn xuống hắn, không hề có ý định tiến công ồ ạt. “Tại sao không nghĩ cách?” Thiếu niên tươi cười ác liệt, đôi chân thon dài trắng nõn ngâm trong nước đang quấy nhẹ, tạo thành từng đợt sóng gợn. “Tô đại thiếu gia không phải thông minh nhất sao? Nếu không muốn, người chung quy vẫn phải nghĩ ra biện pháp trốn thoát mới đúng.”

Tô Niệm Thanh không thể không thừa nhận, từ góc độ này nhìn qua, phong cảnh thật sự... tuyệt mỹ. Sừng sốt một hồi lâu, khuôn mặt tươi cười thường gặp kia lại hiện ra, tuy có kèm theo chút cay đắng. “Trời hơi lạnh, cẩn thận kéo bị nhiễm lạnh.”

Hắn thật sự có hảo tâm khuyên nhủ.

Nhưng lại cứ bị hiểu lầm.

Đây là số mệnh.

Đôi mày thanh tú của thiếu niên lập tức dựng thẳng lên, hiển nhiên là cảm thấy vô cùng bất mãn vì hắn đã phục hồi, càng uất hận với vẻ không thèm đếm xỉa của hắn. Thân thể trượt nhẹ, lập tức rơi xuống nước, bọt nước bắn lên tung tóe khiến Tô Niệm Thanh phải nhắm mắt lại, đến khi mở mắt thì khuôn mặt khiến người ta không dám nhìn thẳng đã kề sát mặt hắn, gần đến nỗi ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng có thể cảm nhận được.

Đầu gối Tô Niệm Thanh đã dính sát vào thân thể vẫn còn ngây ngô kia.

“Thế nào? Không né sao? Người không phải có thể trốn sao?” Thư Cẩn đắc ý tươi cười. Cự ly gần như vậy, tư thế vô cùng thân mật như thế, nếu người này vẫn không có phản ứng, nhất định là thân thể hắn có vấn đề.

Mái tóc đen dài một nửa đang buông thõng trong nước, nửa còn lại ướt sũng dán vào người Tô Niệm Thanh, hương vị tình dục khiến mỗi người trống ngực liên hồi đến mức gần như phải nín thở.

Tô Niệm Thanh mở lớn ánh mắt. Rớt cuộc khó nén được vẻ xấu hổ cùng ngượng ngùng, đỏ mặt tía tai. Tâm tình của Thư Cẩn tốt vô cùng, lại sắp đến đỉnh nhân lúc còn nóng mà rên rỉ, gã ghé vào tai người kia, thần cánh hoa như thực như hư khẽ cắn vành tai hắn, thấp giọng nói: “Chịu không nổi sao?”

Nếu chịu không nổi thì đầu hàng sớm một chút.

Gã không hề ghét bỏ thân thể lớn hơn mình sáu tuổi này, ngược lại hiện tại rất có hứng thú. Vóc dáng mảnh mai đến mức gần như là gãy yếu, rồi lại mềm dẻo giống như làm cách nào cũng không thể đẩy ngã, huống chi...

Mùi quế trên người Tô Niệm Thanh lại lần nữa thấm vào trong tâm.

Gã bỗng nhiên phát hiện, dường như nam nhân này một khi gặp phải tình huống thế này, hương vị trên người sẽ càng lúc càng rõ ràng...

“Người...” Người dưới thân rớt cuộc đã mở miệng. Thư Cẩn nâng người lên, vẻ mặt tươi cười đợi hần xin tha.

Giường rất gần, có thể trực tiếp ném nam nhân này lên, cộng phó mây mưa.

“... Tim của người đập nhanh quá.” Gương mặt thanh niên hơi ửng đỏ, thấp giọng nói, “Người không sao chứ?”

...

Thư Cẩn nhìn hần, tuy đỏ mặt nhưng không quá mức kích động.

Nhìn lại chính mình, rốt cuộc đã hơi thức tỉnh.

...

Mắt to tròn mắt nhỏ, nhưng vị trí lúc này đã đối ngược.

... Ba! Mộc dũng vô tội đã bị người phá vụn.

Thanh niên ngã ngồi trên mặt đất. Bất đắc dĩ nhìn thiếu niên khoác thêm quần áo tức giận rời đi.

Đêm thứ hai, thất bại.

10. Chương 10

Sáng sớm ngày thứ ba, lúc Thư Cẩn thức dậy, người trên ghế thái sư vẫn còn đang ngủ. Hiếm lắm mới thấy hần thả lỏng bản thân mà ngủ say như vậy. Ngày thường mỗi khi mở mắt, nếu không phải là hần say rượu, tuyệt đối không thể nhìn thấy bóng dáng trên ghế thái sư.

Ngày thường?

Đột nhiên phát hiện bản thân lại có thể nghĩ đến từ này, Thư Cẩn thoáng trừng mắt nhìn hần, lại lập tức nhú mày ghét bỏ.

Gã mới không thèm cùng con hồ ly này có giao thiệp thân thiết gì.

Từ trên giường đứng dậy, tùy tiện khoác lên người một chiếc ngoại y, khẽ khàng tiến đến gần Tô Niệm Thanh. Đây là lần đầu tiên gã nghiên cứu dung mạo người kia khi hần đang ngủ.

Quá mức thanh tú. Không hề mỹ mạo kinh người, cũng không có được khí thế đường hoàng như hai đệ đệ, người này tựa như mây, tuy nhẹ, tuy trắng, lại làm cho người ta không cách nào thật sự nắm bắt được.

Nhưng lúc nhắm mắt, lại không thể nào giấu được vẻ ôn nhu trên mặt,... còn có một mối.

Người quá thông minh tự nhiên sẽ mệt nhọc. Thư Cẩn tự nói với bản thân như vậy, nhưng đáy lòng lại không khỏi có chút tò mò. Rốt cuộc là cái gì làm cho hần nhìn mệt mỏi như vậy? Chốn triều đình mà hần tồn tại, cùng chốn giang hồ của mình có gì bất đồng?

Tò mò, chung quy là tò mò. Đôi mắt lóe lên, tính khí trẻ con hiếm gặp lại bị thổi sạch, thay vào đó là vẻ lạnh lùng ban đầu. Hai tay không chút khách khí lay người đang ngủ say dậy. “Đứng lên.”

Cặp mắt đang nhắm chặt kia lại không mở ra ngay lập tức, phải chớp động hồi lâu mới chậm rãi hé ra.

Ánh mắt mông lung hướng về phía gã, Thư Cẩn đợi hần lộ ra vẻ mặt tươi cười như mọi lần, để rồi sau đó mình có thể bắt đầu châm chọc, nhưng nam nhân kia lại tiếp tục nhắm mắt, trầm giọng nói một câu: “Nói sau đi.”

Thanh âm khàn khàn khác lạ. Thư Cẩn sững sốt, lúc này mới phát hiện bờ môi của hần đỏ đến dị thường, sắc mặt cũng không như mọi ngày.

Nhìn hần cuộn tròn cả người trong ổ chăn, Thư Cẩm nhịn không được phải đưa tay qua thăm dò, nhưng tay còn chưa chạm đến trán đã rút lại như vừa bị phỏng.

Ánh mắt phức tạp nhìn trừng trừng vào người hiển nhiên đã bị bệnh kia, gã đứng dậy, không hề nhìn lại ghế thái sư, tùy tiện rửa mặt chải đầu một chút, ăn vận chỉnh tề mới đóng sầm cửa lại rồi bước ra ngoài.

Gã chẳng qua là đánh cược với nam nhân này.

Chứ không hề muốn cùng nam nhân này có quan hệ gì vượt quá cạnh bạc.

Người bị tiếng đóng cửa đánh thức lại chật vật mở mắt ra, nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, sau đó lại vì bệnh tật công kích mà không thể không nhắm mắt lần nữa.

Hần thực sự mệt mỏi.

Đã khó được có cơ hội như vậy, hần nghỉ ngơi một chút chắc cũng không sao đâu?

Thân thể trở nên nhẹ bẫng, giống như muốn thoát ly thân xác này mà bay đi.

Bốn tuổi năm ấy, đệ đệ đầu tiên ra đời. Phụ thân cùng mẫu thân liền bắt đầu dăn dò hần là ca ca phải chăm sóc cho đệ đệ. Hần thích hài tử mềm mại này nên nhận lời ngay.

Sáu tuổi năm ấy, đệ đệ thứ hai ra đời. Hài tử mỗi ngày đều khóc đến rung trời lở đất kia chỉ khi được hần ôm mới cười khanh khách thành tiếng. Hần cũng thích đệ đệ này.

Về sau, bọn đệ đệ cũng lớn lên. Còn nhỏ tuổi mà đã thành nhân tài trong mắt các võ sư. Tô Niệm Thanh mỉm cười, chậm rãi che giấu tài năng của mình. Bản thân là người lớn tuổi nhất, một khi thành danh, khó tránh khỏi sẽ làm cho bọn đệ đệ phải thêm vài năm nữa mới trưởng thành biến thành bóng mờ. Tuy nhiên, hần cũng biết hai đệ đệ này tuyệt đối không phải hạng người vô năng như vậy.

Nhưng hần chỉ hy vọng chúng có thể xuất hiện trước mặt mọi người thật sáng chói.

Không phải là bóng mờ trong Tô gia cường thịnh kia.

Mười tuổi năm ấy, Tô Niệm Thanh chứng kiến phụ thân sứt đầu mẻ trán ứng phó mỗi bất hòa giữa triều đình với Tô gia. Dưới mắt Hoàng đế vẫn còn một gia tộc phú quý giáp thiên hạ [giàu nhất thiên hạ] như vậy, làm sao có thể không xem là cái đình trong mắt?

Dẫu rằng Tô gia có nhiều mối liên hệ trong triều, nhưng dù sao cũng là người ngoài, có cố gắng thế nào cũng không thể gạt bỏ được sự kiêng kỵ bất công của Hoàng đế với Tô gia.

Tương lai của Tô gia không nên nằm trong tay hần.

Nhưng hần lại muốn trông coi phần sản nghiệp này, để bọn đệ đệ có thể an tâm tiếp nhận đại nghiệp.

Vậy nên năm mười bốn tuổi hần mới tham gia khảo thí khoa cử, lên được vị trí cao như hiện tại.

Song mười năm nay cùng tiểu Hoàng đế dò xét lẫn nhau, cùng quan viên trong triều người ngu ta trá, hần thật sự có chút phiền chán, có chút mệt mỏi.

Nhưng những thứ trách nhiệm này lại đẩy không ra, cũng không thể buông ra được.

Nếu lần này có thể bị bệnh lâu một chút, hần ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng trời chẳng chiều lòng người, xúc cảm lạnh lẽo từ trán truyền đến, hần khẽ hé ánh mắt chưa xốt nhìn lên, rốt cuộc người trước mắt lại không phải là người mà hần hi vọng nhìn thấy: một lão nhân râu tóc đã hoa râm.

“Tiết trời vừa vào thu, cần phải cẩn thận một chút, càng phải nghỉ ngơi nhiều, bảo trọng thân thể.” Lão nhân ân cần nói.

“Đây là toa thuốc.” Lão nhân dường như đang nói với người khác, mà người kia sau khi tiếp nhận liền mau chóng rời đi.

Không biết lại qua bao lâu, đại phu đã rời khỏi, có thêm một người tiến vào phòng. Nhưng vẫn không phải người nọ.

“Công tử, ngài ngồi dậy uống thuốc đi.” Dường như là tiếng của tiểu nhị trong điểm.

“Ừm.” Mặc dù không tình nguyện, vẫn phải gắng nhồm người dậy. Vị thuốc đắng chát khiến hần mếu máo nhưng vẫn nhanh chóng uống hết.

“Là vị bạch y công tử kia bảo ta tìm đại phu cho ngài. Nếu ngài có gì không khoẻ cứ việc phân phó ta, ta ở ngay bên ngoài thu dọn đồ đạc.”

Gật gật đầu, Tô Niệm Thanh mặc dù cảm thấy vị đắng chát trong miệng còn chưa tan hết, nhưng vẫn nhịn không được nhếch miệng lên.

Sau khi tiểu nhị rời khỏi, hần lại khép mắt.

Đầu đã không còn nhức nhối như trước, nhiệt độ cơ thể cũng đã giảm một chút, cảm giác thoải mái như vừa tháo được một lớp kén.

Là hấp dẫn sao?

Kỳ thật cần gì phải vất vả như vậy, chỉ riêng khuôn mặt mắng sửa kia đã đủ khiến người ta phải dờ xuống hàng rào phòng ngự.

Nhưng mình...

Không phải là không thể nhân đạo, mà là, không dám...

Nếu đem tấm lòng báo đáp cũng không thể đồng thời tặng kèm cả trái tim, hần dù thế nào cũng không dám tiếp nhận đóa hoa kịch độc lại diễm lệ này.

Về mặt tươi cười ôn nhu thành linh trở nên ác liệt.

Đây mới thật sự là Tô Niệm Thanh.

Đáng tiếc là người vừa quay về phòng vẫn chưa phát hiện điểm này.

Người trên ghế thái sư sớm đã ngủ say, sắc mặt tái nhợt cuối cùng cũng khôi phục được một chút hồng nhuận.

Thư Cẩn bước qua, do dự hồi lâu mới đưa tay sờ trán hần. Vẫn còn hơi nóng.

Cẩn môi, có phần không cam lòng, lại có phần tức giận, nhưng gã rút cuộc vẫn cúi người xuống, ôm người đang cuộn tròn mà ngủ kia lên, chuyển hần từ ghế thái sư qua giường.

Người mới đầu còn cuộn tròn cũng từ từ thả lỏng thân thể.

Dường như chiếc ghế kia không hề thoải mái như bản thân đã tưởng tượng.

Môi dưới bị cắn đỏ lên.

Thiếu niên thô lỗ lời chần của mình đến, đắp lên người hần, lại buông màn xuống mới quay người bỏ đi.

Muốn nói là vừa rồi chẳng có thứ gì cải biến cả.

Kia nhất định là giả.

Nhưng điều gì cũng chẳng thể nói, điều gì cũng chẳng thể nói được.

11. Chương 11

Ban đêm, Thư Cẩn đang định quay về phòng lại bỗng nhiên dừng bước. Trong phòng truyền ra tiếng người thấp giọng nói chuyện. Đó là thanh âm của nam nhân.

Ngực bỗng nhiên căng lên một chút, gã bước nhanh, nhưng người đã đi đến cửa lại dừng chân. Người trong phòng đột nhiên ngừng nói chuyện, tựa hồ cũng phát giác ngoài cửa có người.

Thư Cẩn sắc mặt không đổi đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy trong phòng có thêm một nam nhân lạ mặt đang đứng bên cạnh giường.

Đó là một nam tử cao gầy, xem ra là một người tháo vát. Đôi mắt xéch lên đang cảnh giác nhìn chằm chằm vào gã, giống như chính gã mới là kẻ lạ mặt đột nhiên xông vô nhà người ta.

“Người cứ chiếu theo những điều ta vừa phân phó mà làm là được. Ta phải ở đây nghỉ tạm vài ngày.” Người đang nửa nằm trên giường hoàn toàn không thèm để ý người nào đó đã đến, tiếp tục phân phó.

Trên mặt nam tử nọ lộ ra vẻ không tán thành: “Đại thiếu gia, tại sao không trở về biệt quán của Tô gia? Nhị thiếu gia đã phái người đến đây bảo vệ ngài, tại sao...” Nhưng ánh mắt Tô Niệm Thanh khiến hắn lập tức ngậm miệng.

Không giận mà uly.

“Ta tự có ý tưởng của mình.” Hắn chỉ nói một câu như vậy, sau lại quay về chủ đề cũ: “Người của Lưu gia chỉ sợ đã cảm nhận được có sự không ổn, các người phải hành động nhanh một chút. Về phần ta, các người không cần lo lắng. Đỡ phải vướng chân vướng tay.”

Người xưa nay luôn ôn nhu lại nói ra những lời như vậy, khiến hai người trong phòng nhất thời sửng sốt.

Nam tử nhú mày, nhìn người trên giường sắc mặt tái nhợt, lại nhìn về phía thiếu niên kia, hiển nhiên là không hề tán đồng. “Vô Hoa.” Người trên giường lại mở miệng. Người nọ chần động quay đầu lại.

“Đây là chọn lựa của chính ta.” Không phải Tô Niệm Thanh. Lại càng không phải Tô đại thiếu gia.

Vô Hoa cúi đầu, lòng bàn tay nắm chặt, khom người chào hắn. “Ta đã biết, đại thiếu gia.”

Sau đó liền quay người đi thẳng.

Người này giờ vẫn ngoảnh mặt làm thỉnh lúc này mới đi tới, thấy rõ dáng điệu hiện tại của người trên giường.

Trên người có thêm vài kiện y phục chưa thấy bao giờ, đệm chăn hoàn toàn là mới, ngay cả tóc cũng đã được chải gọn.

Hiển nhiên tất cả đều không phải là những chuyện mà người bệnh có thể làm.

Trong lòng nhất thời khó chịu một hồi. “Khá hơn không?” Gã buột miệng thốt ra, hoàn toàn không ý thức được sự thay đổi của bản thân.

Tô Niệm Thanh nở nụ cười, tuy là vì không thoải mái nên nụ cười có phần yếu ớt: “Ừm.” Về nghiêm khắc vừa rồi đã bị quét sạch.

Môi giật giật, còn muốn hỏi thêm cái gì, nhưng rốt cuộc lại nuốt xuống. Gian phòng khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Không phải không dám nói ra, chẳng qua sợ rằng nếu nói sẽ có chút việc không dám thẳng thừng đối diện theo ngôn ngữ mà ra, sau đó nháy mắt sẽ bị khước từ vô số lần.

Tô Niệm Thanh làm sao có thể không rõ.

Khép mắt lại, hắn bắt đầu chớp mắt. Sau khi nhắm mắt, liền không nhìn thấy vật nhỏ kia, cũng sẽ không bị vật nhỏ kia ảnh hưởng.

Song vẫn khó tránh khỏi có chút tịch mịch.

Bên người bỗng nhiên có một thân thể ấm áp. Hắn giật mình mở mắt, thiếu niên còn mang theo hơi nước ẩm ướt đang chống người, từ phía trên nhìn xuống mình, trên mặt có dính một chút bọt nước, vừa nhìn qua, lại có điểm...

Giống như đang khóc.

Cảm giác buồn ngủ nhất thời tiêu giảm rất nhiều. Hấn vươn tay giúp Thư Cẩn chùi mấy giọt nước, khẽ cười nói: “Dù ta bị bệnh cũng không chịu buông tha sao?” Hấn đang nói đến vấn đề của hai người.

“Người gầy.” Thiếu niên đột nhiên nói một câu chẳng hề liên quan. Trong đôi mắt kia không hề có vẻ như đang trêu tức.

Tô Niệm Thanh nhìn gã, vẻ tươi cười không thay đổi, nhưng Thư Cẩn cảm thấy so với ngày thường rõ ràng là thật tâm hơn nhiều.

Rõ ràng là ăn ngon ngủ ngon, nhàn nhã tự tại, nhưng lại gầy hơn một chút so với lần đầu gặp mặt. Nam nhân này rốt cuộc đã vượt qua những ngày như thế nào ở nơi mà mình không nhìn thấy?

Nam nhân này... thật khó nắm bắt.

Có phần không cam tâm, lại không giấu được sự hiếu kỳ cùng hưng phấn đột nhiên toát ra trong lòng.

Tô Niệm Thanh ngậy người nhìn vẻ mặt thiếu niên đột nhiên thay đổi, sau đó lại sững người tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt bất ngờ xảy ra.

Đầu lưỡi ấm áp lại chui vào miệng, mặc nhiên sục sạo, sau đó bắt đầu khiêu khích đầu lưỡi của hắn, khiến Tô Niệm Thanh không thể không né tránh, cuối cùng... lộn xộn.

Mái tóc ướt sũng dính bết vào mặt hắn, bọt nước từng giọt từng giọt ven theo gò má chảy xuống, tận đến yết hầu, lại trượt vào trong áo.

Xúc cảm lạnh như băng khiến thân thể run lên nhè nhẹ.

Không chút động tâm? Sao có thể như vậy?

Hấn không hề hoá đá, càng không phải ngốc tử.

Dưới thân tự nhiên phải sinh ra phản ứng.

Vừa muốn vươn tay ôm lấy thiếu niên kia nhưng đối phương đã lui ra sớm hơn một bước. Trên gương mặt trắng nõn lộ ra phần hồng khác thường, dường như người bị bệnh là gã chứ không phải hắn.

Thiếu niên trừng mắt nhìn hắn, động tác lại không hề tiến tới. Sau đó có chút ảo não nói một câu “Ta ngủ”, liền xoay người chui vào ổ chăn của mình, đưa lưng về phía Tô Niệm Thanh, không nói thêm lời nào nữa.

12. Chương 12

Đợt này bệnh tới bất thành hình, đi cũng cực kỳ nhanh chóng.

Vừa mở mắt, Tô Niệm Thanh liền cảm nhận được thân thể thoải mái rất nhiều.

Nhưng ngoài cửa sổ đã mờ mờ sáng. Rốt cuộc là bản thân ngủ mất một ngày một đêm, hay đã tỉnh dậy quá sớm?

Đang định ngồi dậy, hấn mới giật mình phát giác bên cạnh có người.

Kinh ngạc quay đầu sang, chỉ thấy một hình bóng còn chưa thành thực, lộ vẻ ngây ngô. Cả người cơ hồ lui vào tận trong cùng, tạo thành một khoảng cách tương đối lớn với hắn, hiển nhiên là cực kỳ không quen ngủ cùng người khác.

Trong lòng bỗng nhiên ấm áp. Nhịn không được nhấc tay lên, muốn kéo chăn che khuất bả vai đang lộ ra bên ngoài cho gã. Nhưng người đang ngủ say kia thành hình xoay người lại, trừng mắt nhìn hắn đầy cảnh giác – tay phải đã thò xuống dưới gối. Tô Niệm Thanh sững sốt, hấn biết đó chính là chỗ gã cắt Ngân Kỳ Lân.

Thiếu niên vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng rồi cuộc đã nhìn rõ đối phương là ai, thân thể căng cứng mới chậm rãi buông lỏng, nhưng vẫn trừng mắt: “Người muốn làm gì?”

Tựa như chim sợ cành cong.

Đây mới là hải tử mấy tuổi? Tô Niệm Thanh chăm chú nhìn gã, bàn tay đang dừng lại giữa không trung vẫn buông xuống – đặt lên mắt Thư Cẩn. Một bàn tay che khuất ánh mắt gã, không chặt, cũng không lỏng, không để cho gã nhìn thấy bất cứ thứ gì. “Người nói ta còn có thể muốn làm gì?” Trong thanh âm có kèm theo tiếng thở dài không rõ là vì sao.

Bóng tối thình lình ập đến khiến thiếu niên trở nên trầm mặc, gã rút lại theo bản năng, nhưng không hề rời khỏi bàn tay kia.

Gã cũng chẳng rõ nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng lại muốn tin tưởng lời hắn.

Thật sự mâu thuẫn.

Tô Niệm Thanh một tay bịt mắt gã, tay còn lại đem gã kéo vào trong lòng, thấp giọng cười nói: “Người có từng thử cảm giác được người bịt mắt ôm vào lòng?”

Người nằm trong lòng quả nhiên cứng ngắc như tảng đá.

Đã sớm biết nhất định không nhận được đáp án, Tô Niệm Thanh tiếp tục nói: “Vậy người nhất định chưa từng thử nằm ngủ trong lòng người khác đi?”

Lời này không phải là thừa thãi sao?

Đến cả người khác ngủ trong lòng gã cũng chưa từng có.

“Hôm nay có muốn thử một chút không?” Tô Niệm Thanh cười thực vui vẻ, bởi vì hải tử kia vẫn chưa hề cự tuyệt mình, “Có muốn thử tin tưởng ta một lần? Được người ôm mà ngủ so với ngủ một mình còn thoải mái hơn nhiều.” Bởi vì mỗi người khi sinh ra, không phải đều được mẫu thân ôm vào lòng mà ngủ sao?

Thiếu niên bỗng nhiên cự mình kháng cự, tuy không thật sự kịch liệt. “Buông...” Thanh âm đã cau giận.

Tô Niệm Thanh vẫn chỉ cười, không hề thả lỏng, dứt khoát buông bàn tay đang bịt mắt ra, kéo đầu gã vào lòng mình.

Mùi quế hoa vờn quanh so với lúc hôn môi hắn còn rõ ràng hơn, cả người đều có thể cảm giác được loại độ ấm thuộc về người khác... Ấm áp khiến người ta không thể kháng cự. Thư Cẩn nắm chặt tay, vẫn không đẩy ra được.

Dù sao... dù sao cũng không thuộc về vấn đề, đúng không?

Gã cố tình lơ đi cái tai đang nóng lên quá mức, có chút cam chịu mà rúc cả người vào lòng hắn.

Người đang ôm gã lại cười, nhưng lần này cười đến nỗi ho lên khụ khụ, khiến người trong lòng chấn động ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn hắn. Tô Niệm Thanh vừa ho vừa ấn gã xuống: “Đừng đứng lên, ngoan, ngủ đi.”

Thư Cẩn không cự quạ nữa, chỉ lẳng lặng lắng nghe tiếng ho khan bị kiềm nén, cùng tiếng tim đập.

Sau đó, lại không cẩn thận nghe được cả tiếng tim mình đang đập. Từng đợt. Thậm chí khiến gã phải lo lắng có khi nào sẽ bị nam nhân này phát hiện, tiếp đó sẽ làm cho mối quan hệ giữa hai người càng trở nên kỳ quái?

Nhưng ngay cả gã cũng không thể lý giải được mối quan hệ hiện tại của hai người.

“Có muốn từ bỏ vấn đề này?” Tô Niệm Thanh bỗng nhiên trầm giọng cười nói.

Thư Cẩn lại ngẩng đầu lên, nhưng lần này là tức giận trừng mắt. “Tại sao?”

“Nếu người thắng, ta muốn đi, người thật sự để ta đi được sao?” Thanh niên cười thật vô cùng trong trẻo thiện lương.

“... Người không phải rất chắc thắng sao?” Thiếu niên hừ lạnh, lại nghĩ tới thất bại đêm qua, không khỏi có phần giận lây. Đáng ghét, chẳng những không khiêu khích được hắn, chính mình ngược lại còn có phản ứng trước! Nếu không phải cố kỵ hắn còn đang bệnh, mình đã sớm bất chấp tất cả mà thượng tên hỗn đản này!

“... ”

“... ”

Lại là mắt to trừng mắt nhỏ.

“... Ta nói ta chắc thắng lúc nào?” Tuyệt đối oan uổng.

Thư Cẩn trừng hắn, lại không thể nói “Một khi đã như vậy sao người còn có thể mang theo thần khí lão luyện ở khắp nơi” để tránh quét mất uy phong của mình, nhưng gã thật sự không biết vì sao nam nhân này hiện tại lại trưng ra dáng vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể bị mình dụ dỗ mắc câu?

Sách, con hồ ly giáo hoạt chết toi này!

“Nếu người thua, ta cũng chẳng hại gì, huống hồ ta làm sao không buông được người?!”

Tô Niệm Thanh quan sát dáng vẻ kiêu căng của thiếu niên, chỉ mỉm cười.

Tựa hồ đang cười nhạo hắn khẩu thị tâm phi [Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo].

Thư Cẩn đang muốn cẩu, thanh niên lại giơ tay lên, ấn gã trở lại trong lòng mình: “Ngoan, ngủ đi.”

Thiếu niên không chịu tiếp nhận hành động tựa như chiêu an này, toan ngo nguậy, nhưng những lời thanh niên nói tiếp sau đó khiến gã dừng lại: “Dù có thắng, hai ngày sau ta cũng không thể tiếp tục ở nơi này. Thắng thua đối với ta đã không còn ích lợi gì nữa, ta thua, có lẽ sẽ tốt cho người chẳng...”

Thắng thì tốt chỗ nào? Thua lại có lợi ích gì?

Thư Cẩn nhất thời ngẩn người, rốt cuộc không biết phải phản ứng thế nào.

Gã còn tưởng là bản thân sẽ vô cùng cao hứng.

Sự tĩnh lặng liên tục duy trì khiến hai người lại chìm vào giấc ngủ.

Lúc Thư Cẩn từ trong lòng hắn ngồi dậy, sắc trời bên ngoài đã sáng hẳn, thanh niên còn đang ngủ say. Đưa tay dò xét nhiệt độ trên trán hắn, thế nhưng đã không còn hơn kém bao nhiêu so với mình.

Nam nhân này thoát nhìn mong manh, nhưng bên trong thật sự không tệ.

Thư Cẩn cúi xuống nhìn hắn, nhất thời vẫn chưa rời giường đi thay y phục.

Hôm nay là ngày thứ tư của ván cược. Bất kể là thắng hay thua, hai ngày sau nam nhân này vẫn sẽ rời đi, điều này làm cho thắng thua nhất thời trở nên không còn ý nghĩa quá lớn.

Nhưng Thư Cẩn không hề muốn thua cuộc, gã đem hết thầy đồ cho mình có tâm háo thắng.

Chỉ có điều, hiện tại đang là ban ngày.

Ban ngày, Tô Niệm Thanh cùng Thư Cẩn chỉ là hai người xa lạ không hề nhận thức lẫn nhau.

Ánh mắt lại biến đổi, gã nhồm người dậy, nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Lúc cửa phòng bị đóng lại thì người trên giường cũng mở mắt. Hắn đứng dậy có chút yếu ớt, chậm rãi thay y sam, sau đó rửa mặt, sửa sang lại dung mạo. Đến khi hết thầy chuẩn bị xong xuôi mới đẩy cửa ra, hồ hững nói một câu với người đứng chờ trước cửa đã lâu: “Chúng ta đi thôi.”

Người nọ chần chờ một hồi, tựa hồ đang lo lắng cho thân thể mới vừa lành bệnh của hắn. Nhưng Tô Niệm Thanh chỉ nhìn y một cái, lập tức đi lên phía trước. Người nọ biết tính khí của chủ tử, vội vàng bước theo.

Những ngày hưu nhân đã kết thúc.

13. Chương 13

Ánh trăng hắt lên chấn song cửa sổ. Đã gần đến Trung thu, không khí càng trở nên trong trẻo khô mát.

Lúc Thư Cẩn quay về, trong phòng vẫn vắng lặng tối tăm như thường ngày.

Đang muốn đóng cửa, ngoài hành lang lại truyền đến từng đợt ho khan bị kiềm nén.

“Thiếu gia!” Thanh âm lo lắng này tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào.

Tiếng bước chân bỗng nhiên ngừng lại. Thư Cẩn không đóng cửa, chỉ đứng nguyên tại chỗ. Vô thức muốn nghe ngóng được chút gì đó.

“Đại thiếu gia...” Người nọ vẫn không cam lòng kêu một tiếng.

Nếu đối phương đã không muốn đi theo người, một đại nam nhân còn ở chỗ này lưu luyến không rời làm gì? Thư Cẩn nhin không được nhử mày.

Ngoài hành lang lại trở nên tĩnh lặng. Người bị gọi không đáp, trái lại bất đắc dĩ mở miệng nói một câu: “Thực xin lỗi, ta đã biết, bây giờ ta phải quay về.”

Có tiếng bước chân rời đi. Sau đó là tiếng bước chân hướng sang bên này. Thư Cẩn theo bản năng muốn đóng cửa, nhưng lại cảm thấy động tác của mình có phần giấu đầu hở đuôi, ngẫm nghĩ, rốt cuộc vẫn không cam lòng mà đứng ngay cửa, chờ người nọ xuất hiện.

Quả nhiên người tới vừa nhìn thấy mặt gã liền có chút kinh hãi.

Khuôn mặt thanh tú kia bất kể lúc nào cũng không có biểu tình quá mức kích động. Giống như hết thảy mọi sự tốt xấu trên đời này hẳn đều có chuẩn bị.

Thư Cẩn rất muốn biết, nam nhân này một khi trở nên kịch liệt thì sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Sao không đốt đèn?” Tô Niệm Thanh vừa nói vừa thay gã châm ngọn nến trên bàn.

“Người hai ngày sau phải rời khỏi?” Vấn đề kiểm chế đã một ngày rớt cuộc hỏi ra miệng, trong lòng ngược lại càng thêm nặng nề.

Tô Niệm Thanh lại bắt đầu pha trà, hồi lâu mới đáp một tiếng. “Ừm.”

“Trở lại kinh thành?” Thanh âm trầm xuống rất nhiều.

Đem trà đã pha xong đưa cho gã, Tô Niệm Thanh gật gật đầu.

Thư Cẩn trừng mắt nhìn hắn, ngực có chút khó chịu. Định nói gì đó, cuối cùng vẫn chôn cả dưới đáy lòng.

Đêm nay chính là đêm thứ tư.

Hai ngày sau, bất luận ai thua ai thắng, Tô Niệm Thanh đều phải rời khỏi nơi này.

Nhưng hai người trong lúc đó lại đặc biệt im lặng. Thư Cẩn không làm gì Tô Niệm Thanh, Tô Niệm Thanh cũng chẳng có biểu hiện gì kỳ quái, chỉ ngồi bên cạnh đọc sách. Cả hai đều không mấy may quý trọng chút thời gian còn lại của ván cược này.

Gió lạnh theo cửa sổ mở rộng lùa vào từng đợt. Người đang xem sách nhìn vằng vặc bên ngoài cửa sổ, đột nhiên mở miệng: “Qua vài ngày nữa là trung thu.”

Người mới vừa tắm gội bước ra nhìn ánh trăng, tùy ý “Ừm” một tiếng.

“Nếu không thì trở về cùng ta đón trung thu, thế nào?” Người đang đọc sách nhìn như vô ý hỏi.

Thư Cẩn trừng mắt nhìn gia hỏa kia, tuyệt không cho rằng hắn chỉ thuận miệng đề cập.

“Người còn muốn ở lại Lăng Châu bao lâu?” Tô Niệm Thanh lúc này rốt cuộc đã ngẩng đầu nhìn về phía gã.

“... Liên quan gì đến người.” Lời này là nói theo thói quen, người nọ cũng đã nghe quen, liền cười, không chút lưu tâm mà nói tiếp: “Đến Tô gia đón trung thu, dù sao so với một mình ở lại Lăng Châu vẫn tốt hơn.” Hắn cũng không đề cập đến Thiên Lộc thành – nơi vốn phải là nhà của thiếu niên.

“Không đi.” Thiếu niên lập tức cự tuyệt.

“Hả...” Tô Niệm Thanh nhướn mi, vẻ mặt tiếc nuối, “Quên đi.”

Gã cự tuyệt dứt khoát, hắn tiếp nhận cự tuyệt cũng dứt khoát, chẳng mấy may có ý tứ giữ lại. Thư Cẩn sững sốt một chút, vành tai lập tức lại đỏ lên, sự khó chịu trong lòng càng thêm kịch liệt.

Hỗn đản, hắn tuyệt nhiên không thật tâm muốn đưa mình về.

Nghĩ như vậy, liền quyết định tự mình lên giường nghỉ ngơi trước.

Không phải không muốn đụng vào hắn, thật sự là... thật sự là nam nhân này đêm nay ho quá kịch liệt.

Sự thật không muốn thừa nhận khiến khuôn mặt thiếu niên trở nên đỏ ửng, vì không muốn để cho người nào đó thấy, mới hực hực xoay người qua, đưa lưng về phía hắn.

Nhưng lần này xoay người, khiến gã hối hận rất lâu.

Cửa sổ đang mở rộng chợt lóe sáng, Tô Niệm Thanh tuy nhanh nhạy nhưng vẫn không tránh được triệt để, kèm theo một tiếng trầm đục, trên cánh tay phải lập tức xuất hiện một vết máu hẹp dài!

Thư Cẩn quay đầu lại, còn chưa kịp thấy rõ hiện trạng đã bị Tô Niệm Thanh mãnh liệt kéo qua, hai người nhất thời ngã ngồi cùng một chỗ!

Chỗ vừa rồi gã dừng lại hiện đang có ba cây ngân châm cỡ bằng ngón tay cắm phập xuống!

Thư Cẩn sắc mặt đại biến. Không phải bởi vì bản thân gặp nguy hiểm thiếu chút nữa mất mạng, mà là vì hình dạng của ngân châm.

Lại nhìn về hướng ám khí vừa rồi đã thương Tô Niệm Thanh, gã hít sâu một hơi. Nếu không phải có người giả mạo, vậy chỉ có một khả năng...

“Đã lâu không gặp. Tiểu Cẩn.”

Kia chính là người nào đó trong Thiên Lộc thành.

Thư Cẩn che chắn Tô Niệm Thanh, nhìn chòng chọc vào người bên ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên lạnh liệt vô cùng.

Nam nhân toàn thân hắc y ngồi xổm ngoài cửa sổ tuy đang cười nhưng vẻ mặt kia rõ ràng là căm thù thiếu niên trong phòng.

Không khí trong phòng hoàn toàn thay đổi, Tô Niệm Thanh đánh giá cả hai, tự nhiên cũng nhìn thấy trao đổi ngầm giữa hai người. Hắn vừa suy xét vừa xé tay áo ra quần tạt lên vết thương.

Dù sao cũng không thể để phải rút lui ngay trước trận đấu chỉ vì mất quá nhiều máu.

“Thư Yếm...” Nói ra cái tên này, Thư Cẩn chính là đang thừa nhận quan hệ giữa hai người.

Ở Thiên Lộc thành, địch nhân vĩnh viễn không phải ít. Mà Thư Yếm là người tranh đấu kịch liệt nhất trong đó.

“Nếu không phải Lưu gia trả quá nhiều tiền, ta cũng sẽ không đến đây, có điều không ngờ lại ngộ thương người, việc này cũng thật làm cho người ta cao hứng.” Thư Yếm vẫn ngồi chồm hổm, nhưng tay đã đưa ra sau lưng.

Thư Cẩn nhíu mày, nếu không phải là tình hình không cho phép, gã nhất định sẽ quay đầu lại, hung hăng đánh cho nam nhân kia một quyền. Gã còn tưởng Thư Yếm vì mình mà đến, không ngờ lại là vì Tô Niệm Thanh.

Người của Thiên Lộc thành không phải dễ mời, cái giá phải trả luôn cao đến mức khiến người kinh sợ. Rốt cuộc Tô Niệm Thanh đã làm gì khiến cho đối phương khó có thể nhẫn nại như vậy?

“Quả nhiên là Lưu gia.” Người phía sau cứ nhiên bật cười. Thư Cẩn không thể quay đầu lại, chỉ có từ biểu tình của Thư Yếm để đoán ra, giờ phút này gia hỏa kia thật sự đang cười.

Cầm tức, rồi lại không nén được tò mò.

“Lưu gia cho bao nhiêu tiền? Năm vạn lượng bạc? Hay còn nhiều hơn?” Tô Niệm Thanh thần nhiên hỏi, “Thủy vận của bọn họ đương nhiên không chỉ có một chút bạc như vậy. Nhưng người thật sự đáng giá nhiều tiền vậy sao? Bọn họ tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn trả tiền. Cho dù là Thiên Lộc thành lại như thế nào? Những người muốn giết người không phải ít, ở Thiên Lộc thành còn cả xấp lớn, năm vạn lượng bạc này có thể mua người, tự nhiên cũng có thể mua được người khác.”

Thiên Lộc thành nhìn như đáng sợ, nội bộ kỳ thật lại luôn nghi kỵ lẫn nhau, căn bản không thể nói đến chuyện đoàn kết.

Chẳng qua là chính đạo trước mắt làm sao không phải như thế? Tán sa* cùng tán sa, chỉ có năm năm ngang tay. Thật đáng buồn đáng tiếc.

*“Nhất bàn tán sa”: chia năm xẻ bảy.

Từ này ban đầu là để nói về xã hội Trung Quốc gặp phải loạn trong giặc ngoài dẫn đến chia năm xẻ bảy, sau liền trở thành thành ngữ dùng để ví von một đơn vị, tổ chức phân tán, mất đoàn kết.

Từ “tán sa” (cát bụi lỏng lẻo, rời rạc) trong đây (chắc) cũng tương tự như vậy.

Những lời của Tô Niệm Thanh khiến cho biểu tình của Thư Yếm lập tức trở nên hung hiểm. Thư Cẩn lại càng trầm mặc không ra lời.

“Hừ, người phân tích quả không tồi, nhưng bất luận thế nào, việc này cứ đợi giết người rồi nói sau.” Một chữ cuối cùng không nhẹ cũng không nặng, nhưng ngân châm trong tay lại mãnh liệt phóng đến!

...

Cánh tay Tô Niệm Thanh đã đau đến mức gần như hoàn toàn mất đi tri giác.

Nhưng hắn vẫn ngồi dưới đất, nhìn chăm chăm thiếu niên mặt mày đầy máu ở phía trước. Máu này đương nhiên không thể là của hắn. Cũng không phải là của thiếu niên. Chính là của cái người mà thân thể đang dần mất đi độ ấm bên ngoài của sổ, không, phải nói là thi thể.

Y phục mới thay lại bị nhuộm đầy máu tươi, nhưng lần này cả người gã đều như ngâm trong máu. Từng giọt huyết châu đang nhỏ xuống từ vũ khí cầm trong tay.

Trên mặt thiếu niên không thấy có biểu tình gì, vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Tô Niệm Thanh đứng lên, bước qua, dùng cánh tay trái không bị thương ôm lấy thiếu niên, kéo vào lòng mình. “Máu đã không còn độ ấm, hà tất phải quyến luyến như vậy? Mau đi tắm rửa.”

Thiếu niên ngẩng đầu, ngơ ngàng nhìn hắn.

Đây không phải là lần đầu tiên gã giết huynh đệ của mình, lại càng không phải là lần đầu tiên giết người. Nhưng đây là lần đầu tiên gã giết chết huynh đệ của mình trước mặt người khác. Đối với người này mà nói, tựa hồ không gì có thể quan trọng hơn tình huynh đệ.

“... Về sau đổi thành trường kiếm đi.” Tô Niệm Thanh nhẹ giọng nói.

Vì sao?

“Một ngày nào đó, kiếm kia không phải để giết người, mà là để bảo vệ bản thân, hoặc bảo vệ người khác.” Hắn dùng tay lau vết máu trên mặt gã, trong mắt nồng đậm vẻ thương tiếc.

Không phải thương hại, mà là thương tiếc. Đau lòng. Vô cùng đau lòng.

Đây chẳng qua là một hài tử mới mười bảy mười tám tuổi.

Thư Cẩn giống như một con rối, bị hắn ấn vào trong nước, lại được hắn từng chút từng chút giúp tẩy đi vết máu trên người.

Trước khi nước ấm được mang đến, Tô Niệm Thanh đã băng bó sơ qua vết thương, mà hiện tại lại hoàn toàn không sợ nước ngấm vào băng vải, dùng cả hai tay giúp gã tẩy trừ sạch sẽ vết máu trên người.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn.

Thình lình rơi nước mắt.

Rơi bất ngờ đến nỗi không kịp ngăn lại.

Tô Niệm Thanh luống cuống lau nước mắt cho gã, nhưng đầu lại bị kéo xuống, dán lên đôi môi ẩm áp.

“Ta sẽ không giết ngươi.” Thiếu niên chỉ nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Nụ hôn pha lẫn vị mặn chát. Tô Niệm Thanh mỉm cười. “Đừng tùy tiện hôn môi, ta còn chưa hết bệnh.”

Thư Cẩn nhìn hắn chằm chằm, bỗng nhiên cũng cười lên.

Cười đến mức thật sự phải gọi là hoa lê hàm lệ. Hoàn toàn bất đồng với vẻ xinh đẹp thường ngày.

“Tô Niệm Thanh. Ta muốn thắng ván cược này.” Gã thấp giọng nói một câu như vậy, liền từ dưới nước đứng lên, ôm lấy thanh niên, bắt đầu nhiệt liệt hôn hắn.

14. Chương 14

Tô Niệm Thanh mặc cho gã hôn, dây dưa một hồi lại nhin không được bật cười. Thiếu niên rút cuộc triển miên đã đủ, bất mãn ly khai môi hắn, nhúu mày trừng mắt: “Đừng suốt ngày quét sạch hưng phấn của ta.”

Chẳng lẽ gia hỏa này không biết cái gì kêu là xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim sao?

Tô Niệm Thanh lại cười nói: “Hài tử ngươi sao mới như vậy đã không nhin được?”

Thư Cẩn nhướn mi. “Ta nếu muốn, sao lại phải nhẫn nại?”

“Thân thể cũng không chịu lau, muốn bị bệnh như ta sao? Ta còn chưa khỏe, ngươi gục xuống rồi, lần sau ai sẽ bảo hộ ta?” Tô Niệm Thanh kéo kéo y phục ướt đầm của mình, mà nước trên người thiếu niên lại sớm bị lau khô, giống như người rơi xuống nước là hắn chứ không phải là gã.

“Ai yếu đuối như ngươi.” Nhớ tới nguyên nhân hắn bị bệnh, thiếu niên chỉ nói một câu như thế, liền ngoan ngoãn bước ra khỏi nước, tùy tiện khoác lên người một chiếc đơn y.

Tô Niệm Thanh bất đắc dĩ quay người định đi tìm y phục khô để thay, nhưng cổ tay lại bị người chặt chẽ bắt lấy, còn chưa kịp mở miệng, thân thể đã bị người ném lên giường không chút khách khí.

Tô Niệm Thanh dở khóc dở cười. “Đừng dùng chiêu cường bạo nữ nhân này để cường bạo ta.”

Giờ phút này thiếu niên đang nằm trên người mình, chẳng lẽ mình còn phải khoác lên bộ dáng hoảng sợ, hai mắt đầm lệ, mới có thể phù hợp với tình huống hiện tại sao?

“Ta chưa từng cường bạo nữ nhân.” Thư Cẩn nhìn xuống hắn, “Sẽ không đau đâu.”

... Cái gì sẽ không đau?

Tô Niệm Thanh nhìn gã chằm chằm, lần đầu tiên lộ ra nụ cười có chút miễn cưỡng. “Chúng ta hãy thương lượng một chút.”

“Không gì có thể thương lượng.” Rút cuộc đã nhìn thấy dáng vẻ khản trương của hắn, thiếu niên càng không chịu thoái nhượng.

“Ta lớn hơn ngươi...” Nói thế nào thì hắn cũng hơn gã sáu tuổi.

“Điều đó cũng không nhất thiết.”

“... Ta nói không phải là điều đó.” Thật sự là bất đắc dĩ a...

“Nếu không liên quan đến vấn đề lớn nhỏ, vậy nên nghe ta.”

Tô Niệm Thanh còn muốn giải thích thêm nhưng y phục ướt sũng trên mình đã bị người cởi ra, để lộ cả một lớn mảng da thịt. Làn da dính nước đột nhiên gặp phải không khí lạnh băng bên ngoài, lập tức cảm thấy mát lạnh, Tô Niệm Thanh rụt lại theo bản năng, không ngờ đầu lưỡi ẩm áp của thiếu niên lại lướt qua điểm tối mẩn cảm kia, bởi hắn không hề phòng bị nên nhin không được “Ngô” một tiếng.

Từ tai đến cổ, tất cả đều đã nhiễm sắc đỏ.

Thư Cẩn ngẩng đầu, vẻ mặt khiêu khích: “Không ngờ người lại mẩn cảm như vậy...”

Sớm biết gia hỏa này căn bản chịu không nổi da thịt thân cận kích thích thì gã đã trực tiếp bắt đầu, cần gì phải ghen khuất đến tận bây giờ?

Tô Niệm Thanh dở khóc dở cười, muốn cự mình đứng dậy, nhưng người vẫn còn bị đặt ở dưới thân, chỉ có thể lấy tay ngăn trở một cách vô ích, không để cho gã tới gần quá: “Người chậm một chút...”

Vừa vào trận đã làm ra động tác kích thích thế này, là chê lão nhân gia hần mệnh dài quá sao?

Chính mình tuy không thể tính là người cấm dục, nhưng cũng không phải là người thường xuyên làm chuyện này, còn chịu thêm mấy lần kích thích quá mức như vậy nữa, trước sau gì cũng sẽ “thượng mã phong*”... Chết kiểu đấy thật quá mất mặt.

*Thượng mã phong (phạm phòng) nghĩa là đang trong cuộc quan hệ vợ chồng, bỗng nhiên người đàn ông bất tỉnh nhân sự, thở nhanh và nông, mồ hôi vã ra như tắm, tay chân lạnh toát. [theo Google]

“Ta đã đợi bốn ngày, còn chậm chút nữa không phải lại để người chạy thoát?” Hừ, dứt khoát ăn sạch sẽ, đồ phải mỗi ngày mỗi nhớ nhung.

“... Hài tử, có một số việc gấp gáp không được.” Tỷ như, có chút chuyện khiến cho người ta tìm đập thành thích.

Đương nhiên không phải nói việc này... Ai... Tuy rằng nụ hôn của hài tử này thật sự làm cho người ta tham luyến.

Thư Cẩn quần lấy lưỡi hắn, một tay đẩy vật cản trước ngực, tay còn lại trượt vào bên trong y phục, trêu chọc hai khóa thù du màu đỏ kia, lập tức hài lòng nhận được tiếng rên rỉ truyền ra từ trong cổ họng đối phương.

“Ngô... Người không được...” Không được khi dễ người lớn. Tô Niệm Thanh còn chưa kịp nói ra những lời này, y phục trên người đã bị xé sạch trơn.

... Đây là kiện y phục thứ hai bị hủy. Nhìn mấy mảnh vải bị xé vương vãi dưới đất, Tô Niệm Thanh nghĩ thâm, nếu bây giờ đề xuất mình làm mặt trên, hài tử này có khi nào cũng xé mình thành mảnh nhỏ như kiện y phục đó?

“Người chuyên tâm một chút cho ta!” Phát hiện Tô Niệm Thanh dưới sự khiêu khích của mình vẫn còn có thể phân tâm, Thư Cẩn không khỏi cảm tức.

Tô Niệm Thanh cười khế, bởi vì đang nằm, nhin không được lại ho lên mấy tiếng. Thiếu niên sững sốt, vội vàng nâng hắn dậy, vỗ nhẹ lưng hắn, để hắn không còn ho lên khó chịu như vậy nữa.

Bản thân lại quên mất hắn vẫn còn là bệnh nhân. Thư Cẩn cau mày, dục vọng liền giảm xuống mấy phần.

Nhưng Tô Niệm Thanh lúc này lại tựa đầu vào vai gã, nhẹ giọng nói: “Không cần cố kị ta. Người muốn làm thì cứ làm đi.”

Thư Cẩn trừng lớn hai mắt, không biết vì sao mà khuôn mặt lại hơi đỏ lên.

Điều này ngược lại làm cho gã càng thêm không biết phải xuống tay thế nào.

Hồng rồi, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này. Chưa từng có loại kinh nghiệm này, bây giờ phải, phải làm cái gì mới được?

Thiếu niên luống cuống lộ ra tính khí trẻ con khó gặp, thấy hắn đang trần trụi nửa thân trên, lại nhin không được kéo chiếc chăn đơn bên cạnh qua đắp cho hắn, chỉ sợ hắn bị cảm lạnh.

Tô Niệm Thanh vừa ho vừa cười.

“Người căng thẳng cái gì...”

“Ai căng thẳng người!” Đương nhiên là muốn phản bác, nhưng lại bất an dùng chăn đơn đắp kín cho hắn.

“Chỉ cần không hôn tiếp, sẽ không có vấn đề quá lớn...” Tô Niệm Thanh nói xong câu đó, mặt bỗng nhiên càng đỏ, chỉ có thể cúi đầu, không được tự nhiên mà nói một câu: “... Thật ra ta cũng không nhin được.”

Đây cũng là nói thật nha...

Thư Cẩn chớp mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt của hắn, lại nhin không được phải vạch chiếc chăn đơn ra, lén nhìn một chút, rồi cuộc cười rộ lên: “Ta còn nghĩ ngươi là thần tiên chứ...”

Nếu không làm sao luôn không hề có phản ứng với câu dẫn của mình?

“... Người rốt cuộc có làm hay không?!” Tô Niệm Thanh nhin không được tăng thêm ngữ khí. Nhưng khuôn mặt nóng lên khiến những lời này của hắn xem như chỉ thuần túy là đang câu dẫn.

Thư Cẩn chăm chú nhìn hắn, đột nhiên thốt ra một câu: “Sao người thoát nhìn còn đẹp hơn ta...”

Những lời này là tự khoe khoang hay đang ca ngợi hắn? Tô Niệm Thanh muốn trừng gã, nhưng ngay sau đó đã bị người áp đảo trên giường – lần này sau lưng có lót một lớp chăn dày, làm cho hắn không đến mức khó thở phải ho khan.

“Tô Niệm Thanh...” Thiếu niên lặp đi lặp lại cái tên này, tựa như đang xác nhận điều gì đó, Tô Niệm Thanh mỗi lần nghe thấy, mang tai liền giống như bị đốt nóng, cuối cùng nhin không được đưa tay lên bịt kín tai, nhắm chặt hai mắt, cắn răng nói: “Người nhanh lên cho ta!”

Hiện tại hắn thật sự chút hối hận vì đã nói ra những lời này.

Bởi vì thiếu niên lập tức lộ ra vẻ tươi cười sung sướng, tay lại dò xét hạ thân hắn không chút khách khí, xúc cảm lạnh như băng lập tức bao phủ phân thân, Tô Niệm Thanh nhin không được ngửa đầu ra sau, cổ họng dật ra một trận rên rỉ.

15. Chương 15

Tô Niệm Thanh tự nhận bản thân không phải là người tình dục “vượng thịnh”.

Lúc có nhu cầu, tự nhiên sẽ đến những chỗ trăng hoa tìm người. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ giải phóng trong tay một thiếu niên.

Mà còn không hề che giấu như vậy.

Khi vừa nhìn thấy dịch thể màu trắng trong tay Thư Cẩn, trên mặt hắn nóng bừng một mảnh, giống như khi còn trẻ lần đầu tiên đạt đến cao trào.

Mà Thư Cẩn chỉ nhìn nhìn tàn vật trong tay, sau đó gương mặt nhìn hắn, cười vô cùng đắc ý.

Thật giống như cướp được thứ mình mơ ước đã lâu từ tay đối phương.

“Người mau lau...” Khó mà kiềm chế được, Tô Niệm Thanh quay mặt đi, cảm thấy đã lâu rồi chưa xấu hổ cực độ như vậy.

Thư Cẩn lại tươi cười tiến sát đến, đòi hôn môi hắn, Tô Niệm Thanh bị gã khiêu khích không chịu nổi, chỉ có thể nghiêng đầu đáp lại nụ hôn. Nhưng hắn không thể nào ngờ được, đây chẳng qua là kẻ dương đông kích tây.

Ngón tay dính dịch thể lại trực tiếp trượt vào phía sau mình!

“Ừ!” Tô Niệm Thanh trừng lớn hai mắt, muốn đẩy gã ra, nhưng đối phương lại gắt gao dán sát vào mình, động tác trên tay không hề có chiều hướng dừng lại.

“... Người... người chậm một chút...” Biết không thể cự tuyệt, Tô Niệm Thanh chỉ có thể lặp lại lần nữa. Hắn đối với chuyện nam nam lúc đó mặc dù có nghe qua, nhưng dù sao vẫn là lần đầu tiên tự mình trải qua, hướng chỉ ý thức bản thân là nam nhân khiến hắn nhất thời không cách nào hoàn toàn tiếp nhận loại tình huống này, chỉ có thể bảo hài tử tựa hồ thân kinh bách chiến này chậm lại.

“... Không tốt.” Thiếu niên giống như giận dữ cự tuyệt, Tô Niệm Thanh còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thấy trên mặt gã cũng đang đỏ sẫm, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, rốt cuộc nhịn không được bật cười.

Vật đang dính dưới thân mình kia còn có thể là thứ gì?

“Không được cười!” Mệnh lệnh của thiếu niên có lẽ nên gọi là thẹn quá hóa giận thì hợp hơn.

Ngón tay lạnh lẽo trượt vào, trong lòng Thư Cẩn có loại cảm giác kỳ quái.

Nhìn chằm chằm nam nhân vì chuyện này mà sắc mặt có chút ngưng ngùn, gã chưa bao giờ có khát vọng muốn hôn môi hắn như vậy.

Rõ ràng là đối thủ của mình trong canh bạc.

Nếu hiện tại hôn hắn, vậy sẽ có gì khác với hoan ái thường ngày giữa mình với nam sủng?

Gã nghĩ như vậy, nhịn không được lại hôn người kia.

Run rẩy theo trên môi truyền đến, còn có vị thơm ngọt truyền đến từ đầu lưỡi, làm cho tim gã đập nhanh vài cái.

Thư Cẩn nâng người lên, mặt bỗng nhiên lại đỏ bừng.

Không xong.

Dường như... thực không xong.

Có thể cảm nhận rõ nét tư vị ngón tay ở trong cơ thể cũng không hơn gì, Tô Niệm Thanh chỉ có thể nhắm mắt lại, cố nén cảm giác xôn xao trong cơ thể. Nhưng Thư Cẩn không hề có ý định chấm dứt sự tra tấn này, ngón tay xâm phạm từ một đã biến thành hai, Tô Niệm Thanh khó nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân mỗi một tác tựa hồ đều đang nóng lên.

Thư Cẩn khẽ cắn ngực hắn, để hắn phân tán lực chú ý. “Tô... Niệm Thanh...”

Chữ Tô kia kêu thật nhẹ, thoát nghe giống như đang gọi tên người thân thiết nhất. Phát giác điểm này, Thư Cẩn có chút không được tự nhiên, nhưng đối phương dường như không nghe thấy, gã chỉ có thể cũng làm bộ như chưa từng kêu lên, tiếp tục hôn hắn.

Nhưng tim lại đập nhanh hơn.

Tô Niệm Thanh cắn răng, cảm thấy da thịt nóng lên khác thường, giống như muốn bốc hơi toàn bộ.

Rõ ràng là một nam nhân nhưng lúc này lại cảm thấy hưng phấn vô cùng. Thân thể giống như đột nhiên bị cải tạo, dâng lên dục vọng mà bản thân chưa bao giờ được cảm thụ, một lần lại một lần chảy qua toàn thân.

Dù vậy, thân thể còn như là thiếu chút gì đó.

“... Ừ...” Hắn nâng người lên theo bản năng, mặc dù động tác này đã làm cho tự tôn của hắn suy sụp nghiêm trọng.

Hắn là Tô Niệm Thanh.

Đại thiếu gia của Tô gia, Lại bộ thị lang của triều đình.

Hiện giờ lại hầu hạ dưới thân người khác.

“Niệm Thanh...” Tiếng thầm thì giống như tình nhân bỗng vang lên bên tai, hần thỉnh thoảng mở mắt, lại chỉ nhìn thấy dáng vẻ mặt tự nhiên của thiếu niên. Kỳ quặc tựa như đại nhân không chịu nhận thua hải tử.

Niệm Thanh. Niệm Thanh.

Nếu quãng hết tất cả gánh nặng, vậy không phải sẽ không cần cố kỵ việc này?

Hần chẳng qua là... muốn ôm thiếu niên nhỏ hơn mình sáu tuổi này, nhìn về tịch mịch trong mắt gã chậm rãi bị sắc thái của mình lấp lên.

Dù rằng thiếu niên còn yếu ớt hơn hẳn kia hiện giờ lại ngồi trên người hắn, ý đồ muốn toàn bộ mình.

“Người gọi lại lần nữa xem?” Hắn tươi cười. Những lời này không giống như thường ngày vẫn dò hỏi, ngược lại càng giống như là... làm nũng?

Thư Cẩn theo dõi vẻ tươi cười của hắn, thứ trong lòng tựa hồ càng trở nên rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất gã thẹn thùng. Nhỏ giọng gọi thêm một tiếng, lần này gần như không thể nghe thấy, cũng không được tự nhiên.

“Niệm Thanh.”

Đáy lòng hiện ra một thứ, thuần túy khiến người sợ hãi. Thư Cẩn sững sờ tại chỗ, hồi lâu vẫn không có động tĩnh.

Tô Niệm Thanh lại cười càng vui vẻ hơn, vẻ mặt tươi cười mang theo tình dục đúng là đáng vẻ xinh đẹp nhất mà Thư Cẩn từng thấy.

Nam nhân này rốt cuộc đã tính được điểm ấy rồi sao?

Thư Cẩn vừa xấu hổ vừa tức giận, ngón tay rút ra, trườn thân liền tiến vào.

“Ê, người... Ừ...” Tô Niệm Thanh căn bản không thể áp chế tiếng rên rỉ của mình. Vật kia dù sao cũng không phải ngón tay, vẫn khiến hắn phải đảo một hơi.

Sử dụng loại phản kích này, thật sự quá mức giáo hoạt.

“Người... A a...” Những lời đứt quãng vẫn không cách nào liền mạch thành một câu, đầu óc Tô Niệm Thanh đã trống rỗng. Trừu động không bắt được khe hở khiến hắn gần như ngạt thở.

Nếu Thư Cẩn không đánh cuộc một khẩu khí thì đã sớm lưu lại dấu vết của mình trong cơ thể hắn.

Gã muốn nhìn thấy càng nhiều, càng nhiều những biểu cảm chưa kiềm nén của nam nhân này. Rất muốn hung hăng đập tan nụ cười rập khuôn của hắn, sau đó chỉ giữ lại vẻ tươi cười như vừa trút được gánh nặng kia.

Gã theo thói quen muốn tìm môi hắn, nụ hôn vốn tưởng là bình thường đột nhiên trở nên kịch liệt.

Tô Niệm Thanh chưa bao giờ nhiệt liệt đáp lại mình giống như lúc này đây.

Dây dưa, nhiệt liệt tựa như ngay sau đó phải đem hai người dung hợp làm một thể, cuồng nhiệt đến mức ngay cả một tia khe hở cũng không chịu lưu lại.

Thư Cẩn rốt cuộc cũng khó lòng ức chế rên rỉ thành tiếng.

Nam nhân này... gã căn bản không muốn buông ra.

Lúc ý thức được điểm này, gã đã phóng xuất bên trong cơ thể hắn.

Mà nam nhân kia mặc dù vẻ mặt mệt mỏi, lại vẫn tươi cười như cũ, cười vô cùng thỏa mãn.

Thiếu niên nhìn người dưới thân mình, hồi lâu, rốt cuộc cũng cười lên.

Gã thích loại cảm giác hiện tại. Nếu có thể tiếp tục như vậy... Nếu...

“Cùng ta cùng trở lại kinh thành, được chứ?” Người đang nhẹ nhàng vỗ về hai má gã đột nhiên hỏi.

Gã sững sờ, biểu tình của Tô Niệm Thanh không giống như đang nói đùa.

Nếu từ “nếu” này là do chính bọn họ thúc đẩy, vậy còn phải tiếp tục phát triển như thế nào?

...

Hồi lâu, gã mới cúi người xuống, nửa cắn nửa mổ môi hắn, thấp giọng nói: “Người dùng thân thể để mời ta, ta phải đi.”

Người bị hôn môi khẽ cười thành tiếng.

16. Chương 16

Đã không nhớ rõ khi nào thì đi vào giấc ngủ .

Lúc Tô Niệm Thanh mở mắt, toàn thân trên dưới đồng thời bốc lên đau đớn khiến hắn ngay cả một ngón tay cũng không muốn động.

Vết thương trên cánh tay đã được người băng bó lần nữa, thân thể thì được người tẩy trừ triệt để, sạch sẽ giống như chưa từng phát sinh chuyện gì – nếu không nhìn mấy vết thâm nhân nhọt trên người, không cảm thấy đau nhức trong cơ thể đang truyền đến.

Nhưng trong phòng lúc này ngoại trừ bản thân hắn, không hề nhìn thấy thân ảnh của người kia đâu.

Hắn không phải không biết các loại tranh đấu ẩn nấp ở Lăng Châu gần đây.

Tiền tài cấu kết cùng quyền lực, chính tà lẫn lộn, khiến vùng đất địa linh nhân kiệt này bị phủ lên một lớp bóng mờ. Thự Cẩn chính là một chỉ lực lượng mà Thiên Lộc thành phải tới, tuy nhìn như đơn thương độc mã nhưng ẩn tàng phía sau gã lại là sát thủ đáng sợ nhất Thiên Lộc thành.

Hắn nán lại đây bao lâu, tranh đấu nơi này liên giằng co bấy lâu.

Mà hôm nay chính là cao trào của trận tranh đấu này.

Lưu gia nắm giữ thủy vận nhiều năm sẽ đồng ý cùng Thiên Lộc thành chia xẻ miếng bánh nướng cỡ lớn này, hay sẽ cấu kết với cái gọi là chính đạo, cùng nhau phản kích Thiên Lộc thành?

Hắn chẳng qua là người do triều đình phái tới, chỉ muốn biết mức độ cấu kết giữa Lưu gia với quan phủ mà đã bị Lưu gia ghi hận trong lòng; bụng dạ hẹp hòi như vậy, thật sự nguyện ý chia xẻ hoàng kim thủy đạo này với Thiên Lộc thành sao?

Hắn chính là chờ xem kịch vui đã lâu...

“Đại thiếu gia!” Người đẩy cửa bước vào có hơi giật mình khi nhìn thấy Tô Niệm Thanh còn nằm trên giường. Tô Niệm Thanh không nhanh không chậm kéo lại y phục, che lấp dấu tích trên người, nhồm người dậy nói: “Ta không sao.”

Vô Hoa làm sao không nhận ra sự thay đổi của y? Mới qua một đêm, y lại trở nên...

Lơ đãng lãnh diễm.

Đi theo bên cạnh Tô Niệm Thanh nhiều năm, Vô Hoa không hề cho rằng y thật sự tao nhã hữu lễ như bên ngoài truyền tới, ngược lại, hắn thường nhìn thấy nhất, chính là Tô Niệm Thanh tâm địa lạnh lùng, không chút nương tay với địch nhân.

Tô Niệm Thanh khi đó lạnh lùng khiến người kinh tâm, càng khiến người khuất phục.

Vô Hoa thậm chí còn không biết, Tô Niệm Thanh nào mới là thật sự là Tô Niệm Thanh.

Thấy y đứng lên khỏi giường, Vô Hoa vội vàng bước đến giúp thay y phục mới. Sau lớp áo mơ hồ lộ ra dấu vết làm cho hắn đỏ mặt, nhưng vẫn kiên trì giúp y mặc đồ.

“Tối hôm qua Lưu gia đã phái người tới.” Tô Niệm Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Vô Hoa sững sốt, vội vàng gạt đầu. Hắn đương nhiên biết. Lúc trước bọn họ đã dự đoán Lưu gia sẽ phải người tập kích ban đêm, vậy nên hắn mới kiên trì muốn Tô Niệm Thanh quay về biệt quán, nhưng đại thiếu gia lại khẳng khái muốn ở lại chỗ này, chỉ cho người âm thầm phòng thủ, chỉ khi mình hiển nhiên bị vây vào thế yếu mới có thể xuất hiện phản kích.

Mà khi hắn biết được đại thiếu gia bởi vậy mới bị thương, vẫn nhin không được oán trách y lớn mật.

“Ta sẽ không dễ chết.” Đường như nhìn ra ý nghĩ của hắn, Tô Niệm Thanh nói.

Vô Hoa sững sốt, lại yên lặng gạt đầu.

Hắn biết Tô Niệm Thanh không phải là người lỗ mãng, tùy tiện dùng tính mạng của mình để mạo hiểm.

Tô Niệm Thanh thông thả rửa mặt, trong lòng thầm oán mình tới quá mức phóng túng, không biết tiết chế.

Nếu không phải vì lo nhiệm vụ hôm nay của Thư Cẩn không thể thuận lợi hoàn thành, hắn sao có thể dễ dàng khuất phục dưới thân nam nhân? Kịch liệt hôn, để rồi cuối cùng lại trở thành đòi hỏi lẫn nhau...

Trong đầu bất ngờ hiện lên hình ảnh khiến hắn ửng đỏ mặt, Tô Niệm Thanh không được tự nhiên lau vệt nước trên mặt, nói với Vô Hoa: “Chúng ta cũng nên xuất phát.”

Giải quyết xong chuyện hôm nay, hắn liền có thể cùng tiểu mỹ nhân quật cường quay lại kinh thành.

Đến lúc đó sẽ nghiêm túc thảo luận tiếp vấn đề ai quyến rũ ai.

Nhưng trước mắt, bọn họ vẫn chỉ có thể là hai người xa lạ.

Lưu gia nắm trong tay hoàng kim thủy đạo của Lăng Châu những năm gần đây càng trở nên lớn mạnh. Bọn họ dựa vào thủy đạo này mà phát tài, cũng dựa vào thủy đạo này để trở thành bá chủ giàu nhất một phương.

Nhưng điều này cũng trở thành một trong những phiền não của họ.

Thiên Lộc thành từ nhiều năm trước đã bắt đầu tham gia vào thủy đạo thượng du của Lăng Châu, từng bước chiếm lấy sinh ý của thủy vận thượng du. Mà Lưu gia bị vây ở hạ du nếu muốn tiếp tục phát triển lớn mạnh cũng chỉ có hai lựa chọn, một là thâm tóm thượng du, hai là hợp tác với thượng du.

Hiển nhiên với tình hình trước mắt, việc trước căn bản chỉ là nói mớ.

Lưu gia không cam lòng với việc trông coi hạ du mới quyết định cùng Thiên Lộc thành thương thảo việc hợp tác. Thiên Lộc thành tựa hồ đã sớm chờ đến ngày này, người của Lưu gia vừa mang tin tức tới, Thiên Lộc thành lập tức phúc đáp tương đối thiện chí.

Nhưng hai nhà đều không có hảo ý gì, cả hai đều ôm mưu mô, ngờ vực lẫn nhau, điều này làm cho việc hợp tác càng thêm gian nguy.

Thư Cẩn không phải đến đây để thương thảo.

Lưu gia lén lút cùng chính đạo, đương nhiên không lọt khỏi mắt Thiên Lộc thành. Bên này là hư tình giả ý thương lượng, bên kia là ác ý liên tiếp khiêu khích.

Nếu không phải thủy vận hạ du đối với Thiên Lộc thành mà nói thật sự quá mức trọng yếu, Lưu gia tuyệt đối không có thể bình yên vô sự tồn tại đến tận bây giờ.

Thư Cẩn ở đây là để diệt trừ căn bã của những chuyện mờ ám mà đương gia hai nhà mưu toan lúc gặp mặt đàm phán, cũng như bảo hộ thành chủ bình yên ở lại Lăng Châu.

Có thể được phó thác nhiệm vụ quan trọng như vậy, còn mang theo một đám tinh binh kiên cường, phần đa mọi người đều lên nghị luận, chỉ sợ thành chủ sau này không thể không do gã đảm nhiệm.

Mà Thư Cẩn khi nghe những lời đồn đó, vẻ mặt lại càng thêm băng lãnh.

Gã chưa từng có dự vọng đặc biệt với chuyện kế nhiệm này. Ngay từ đầu đã bị bắt trở thành người như vậy, gã càng không muốn nhìn thấy mình cuối cùng cũng lại bị bắt trở thành một thành chủ như thế.

Bỗng nhiên nhớ đến nam nhân cũng mang theo vẻ mặt tươi cười giả dối kia. Hắn chỉ sợ cũng như vậy?

Khó trách hắn lại chấp nhận mình không chút khúc mắc như thế.

“Thiếu chủ, thành chủ đã tới rồi.” Người phía sau thấp giọng nhắc nhở, gã ngẩng đầu nhìn về phía bàn tiệc với bầu không khí quỷ dị phía trước, chỉ lạnh đậm gập đầu, vẫn chưa hề có ý định tiến lên lộ diện.

Gã nghĩ tới chuyện tối hôm qua. Không chỉ quyến luyến tình cảm mãnh liệt đêm qua, còn nghĩ đến lời của người nào đó.

Trong lòng có một loại dự cảm kỳ quái.

Nam nhân chưa bao giờ chịu thiệt, có khi nào ngoan ngoãn trở thành mục tiêu của người khác kia, lại ngoan ngoãn hầu hạ dưới thân mình?

...Nam nhân giáo hoạt này thật sự cam lòng để bản thân lỗ to như vậy sao?

17. Chương 17

Lưu gia đương gia cùng Thiên Lộc thành chủ ước hẹn gặp mặt ở tửu lâu tốt nhất Lăng Châu.

Bởi vì cả tửu lâu đã bị bao trọn nên lầu trên lầu dưới đều yên ắng, chỉ ba bàn nằm ở vị trí trung tâm của lầu hai là có người ngồi.

Lưu gia, Thiên Lộc thành mỗi bên ngồi một bàn, bàn chính giữa có hai đương gia cùng một đám quan viên đang ngồi.

Vốn chỉ là cuộc gặp gỡ mua bán của tư nhân, lại có thể tìm đến nhiều quan viên có máu mặt như vậy, thế lực của Lưu gia ở Lăng Châu có thể đoán được.

Đàm phán lúc đầu chỉ nói toàn những chuyện không đâu, đôi bên ngấm ngầm thăm dò lẫn nhau, rốt cuộc, không biết nói tới cái gì, biểu tình thoải mái của Lưu gia đương gia thoáng chốc thay đổi, quan viên chung quanh cũng đều thay đổi thần sắc.

Chỉ có Thiên Lộc thành chủ mỉm cười thoải mái, nhưng ánh mắt lạnh lẽo trước sau như một.

Thư Cẩn nhìn bầu không khí thoáng chốc đã trở nên khẩn trương chỗ chủ nhân bữa tiệc, lại quét mắt sang chỗ Lưu gia đang bắt đầu rục rịch, ngón tay để trên bàn nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn.

Lưu gia quả nhiên không muốn chia xẻ miếng bánh nướng cỡ lớn này. Những người ngồi ở chỗ Lưu gia tuyệt đối không phải là người trong nhà. Xem ra, ít nhất có đến một nửa là môn phái giang hồ từng kết oán với Thiên Lộc thành.

Dù đã dịch dung nhưng tư thế nắm vũ khí không phải trong một lúc liền có thể thay đổi.

Thư Cẩn cười lạnh, chờ đến thời khắc đại khai sát giới.

“Người đừng khinh người quá đáng.” Đương gia của Lưu gia cuối cùng đã mở miệng, âm trầm nói: “Người phải nhìn ra được, tình hình hiện tại có lợi với ai hơn.”

Mặc dù không ít cao thủ mà hắn mời đến đều bị người của Thiên Lộc thành xử lý, nhưng cường long chung quy áp không hết được bọn rắn độc, trong ngoài tửu lâu này vẫn còn nhiều người muốn tiêu diệt Thiên Lộc thành. Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, nam nhân đáng chết này sẽ mất mạng ở đây.

Đến lúc đó, giành được không chỉ có hoàng kim thủy đạo, còn có thanh danh tiêu diệt giáo chủ ma giáo.

Thiên Lộc thành chủ theo dõi hắn, cười lạnh nói: “Nếu ta sợ, sao còn đồng ý đến Lăng Châu?”

Toàn trường yên tĩnh.

Ngay lúc Lưu gia đương gia chuẩn bị hành động, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng vang. “Các người là ai?!”

Nhưng chất vấn không thể ngăn cản đối phương tiến vào, chỉ nghe thấy vài tiếng nổ, kể đó dưới lầu không còn động tĩnh gì nữa.

Khi khách không mời mà đến xuất hiện ở lầu hai, chỗ chủ nhân bữa tiệc nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Dẫn đầu là một nam nhân thanh tú trên tay quần bằng vải, một thân trường bào màu lam nhạt, nét mặt mỉm cười.

“Tô, Tô đại nhân!” Một tiếng xưng hô, khiến tất cả quan viên trong bàn tiệc nhũn hết cả chân.

Tiệc rượu hôm nay trước đó vẫn chưa lộ ra, mà đối phương lại có thể chọn đúng lúc này để đến, chỉ sợ đã sớm có chuẩn bị. Nghĩ đến ô sa của mình sắp ra đi, chúng quan viên ngoại trừ sắc mặt trắng bệch đều không có lời nào khác.

Thư Cẩn kinh ngạc nhìn người tới.

Gã cuối cùng đã biết dự cảm kia là gì.

Nhưng, có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được, nam nhân này thật sự dám ở lúc này, trường diện này, xuất hiện tại nơi đây.

Tô Niệm Thanh quét mắt khắp toàn trường, hoàn toàn mặc kệ không khí ngột ngạt khẩn trương chung quanh, khẽ cười nói: “Người thực đông đủ nha!”

Sắc mặt của Lưu gia đương gia lại khó coi. Hắn không phải không phát hiện người do Tô Niệm Thanh phái ra liên tiếp dò xét ngay trước mắt mình, hắn cũng từng thử phái người đi ám sát. Nhưng mỗi lần đều không bệnh mà chết. Vậy nhưng lúc này y lại dám công khai xuất hiện trước mắt, tại nơi mà hắn đã rải đầy cơ sở ngầm!

Tô gia đại thiếu gia này rốt cuộc có bản lĩnh gì?!

Mà Thiên Lộc thành chủ thủy chung chỉ ngồi ở chỗ kia, tuy kinh ngạc, lại không hề kích động như những người khác.

Đây là người của triều đình, không có xung đột lợi ích quá lớn với mình, nam tử thanh tú trước mắt hắn là cũng hiểu được đạo lý này, một khi đã như vậy, hai người sẽ không có lý do để cầm thù lẫn nhau.

“Nếu mọi người đã ở đây, ta cũng bớt được không ít chuyện. Vô Hoa.” Hắn quay đầu gọi một tiếng, người phía sau lập tức cung kính cầm quyển trục màu vàng bước ra, những người có mặt nhìn thấy đều bị chấn động.

Vô Hoa tuy không đổi sắc nhưng trong lòng thâm bội phục chủ tử của mình.

“Thánh chỉ ở đây, mọi người nghe lệnh.” Thanh âm nhàn nhạt, không cao không thấp, lại làm cho cả phòng nhất thời tĩnh lặng như tờ. Sau đó đều trật tự quỳ xuống.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Ngoại trừ người của Thiên Lộc thành, tất cả mọi người đều quỳ xuống. Tô Niệm Thanh liếc nhìn đám người trước sau vẫn cao ngạo, chỉ cười, không hề chỉ trích.

Đáy lòng mỗi người đều có vị thần mà mình kính sợ, nếu hoàng đế này không đáng bọn họ quỳ, hà tất phải miễn cưỡng.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lại bộ thị lang Tô Niệm Thanh, phụng ý chỉ đi Lăng Châu khảo hạch lại trị, nếu có quan viên nào trái với quốc pháp luật lệnh, đều có thể giam lại trước, xét xử sau.”

Tuyên đọc xong, Tô Niệm Thanh lại nhìn chúng quan viên đang lạnh run, khóe miệng gợi lên, hướng về phía tri phủ liên tiếp nhìn lên mình: “Tri phủ đại nhân, ngài cũng biết Lăng Châu có quan viên nào trái với pháp lệnh?”

Tri phủ đại nhân lắc đầu như trống bỏi*.

*Trống bỏi (bát lạng cổ)

“Xem ra quan viên Lăng Châu đều rất tuân thủ pháp luật...” Hấn cười nói.

Lúc này đầu của Tri phủ đại nhân lại gật như gà mổ gạo.

“Tri phủ đại nhân biết mà không báo, cố ý bao che, lừa trên gạt dưới, đây lại là một tội nữa, ai...” Hấn thở dài thay người đang quỳ dưới đất. Mặt tri phủ lập tức trắng bệch, vội vàng hỏi: “Sao, tại sao lại có tội lừa gạt?!”

“Người rõ ràng tự biết mình có tội nhưng lại nói không biết, không phải lừa gạt thì là gì?” Hấn nhìn xuống người trên mặt đất, lạnh lùng nói.

“Ta làm sao...” Lời chưa nói xong liền nghẹn lại.

Chỗ cầu thang lại xuất hiện một người, chính là Lục Nhu cô nương, người vốn phải cùng Tô đại nhân hoan hảo cả ngày.

Tri phủ xui lơ dưới đất. Hấn nguyên tưởng rằng Tô Niệm Thanh ngày thứ hai không xuất hiện, là vì cùng cô nương này chung hưởng quan hệ cá nước thân mật, nhưng không ngờ, hiện giờ nàng lại thành uy hiếp của hấn.

“Tri phủ đại nhân, thứ ngài cho ta còn đang ở chỗ ta đây...” Lục Nhu uyển chuyển cười. Nàng vốn phải là tâm phúc của tri phủ, chẳng biết bị Tô Niệm Thanh thuyết phục thế nào, cuối cùng không ngờ lại trở giáo qua bên này.

“Những người khác đâu?” Ngữ khí của Tô Niệm Thanh khá ôn nhu, nhưng vẫn khiến cho những người liên can sợ tới mức mồ hôi đầm lưng.

Sắc mặt của Lưu gia đương gia lúc xanh lúc trắng. Nếu Tô Niệm Thanh chỉ muốn đẩy chúng quan viên này đi thì đã sớm bắt bọn họ lại hết, chứ không cần đợi đến tận hôm nay. Chẳng qua là muốn thị uy trước mặt mình.

Bởi vì con cá lớn nhất kia chính là người a... Vẻ mặt tươi cười của Tô Niệm Thanh trở nên băng lãnh vô cùng.

Giữa lúc sóng ngầm mãnh liệt, Thư Cẩn gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân đơn bạc kia.

Đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy Tô Niệm Thanh như vậy.

Lúc này, tại nơi này đây, bọn họ thật sự chỉ là hai người xa lạ. Cả hai người đều có lợi ích của riêng mình, có kiên trì của riêng mình, tựa như hai quả cầu sắt không thể nào dung hợp, nếu tương giao chỉ có thể nảy sinh va chạm cực lớn, cháy lên, sau đó là thương tích đầy mình.

Cũng chỉ có ban đêm, Tô Niệm Thanh cùng Thư Cẩn đã buông xuống hết thủy mới có thể chạm vào nhau.

“Không nói sao?” Tô Niệm Thanh chỉ trầm giọng hỏi một câu, không khí thoáng chốc càng trở nên hiềm ác hơn.

Vô Hoa tiến lên trước, đặt mấy quyển sổ vào tay hấn, hấn cười lạnh một tiếng, liền đưa tay ném toàn bộ sổ sách tới trước mặt đối phương. “Mấy thứ này ta tặng người, nhưng phía sau vẫn còn rất nhiều thứ nữa, ta muốn tặng cũng không tặng xong, vậy bây giờ phải làm sao mới được?”

Lưu gia đương gia cắn răng, liếc nhìn mấy quyển sổ đang mở bung trên mặt đất, trên trán toát ra một lượng mồ hôi lớn.

Hấn dứt lốt cho quan viên, các loại giao dịch thủy vận trong bóng tối, ngay cả những hạng mục số lượng không lớn cũng bị vạch ra hết.

Tô Niệm Thanh chẳng qua mới tra xét vài ngày mà đã đem mấy thứ này tra ra rõ ràng!

“Người... người rốt cuộc đã dùng cách gì?” Hấn thật sự không thể tin tưởng.

“Nói ra lần sau sẽ không dùng được.” Thanh niên cười thực vô hại.

Lưu gia đương gia hiểm ác trừng mắt nhìn y, lén lút ra dấu, quyết định cá chết lưới rách, nhưng đối phương đã mở miệng trước hẳn một bước: “Đừng mong động thủ, người ở nơi này có đến một nửa không nghe lời người.”

Hắn sửng sốt.

Tô Niệm Thanh cười lạnh: “Không phải người trong giang hồ, còn dám mượn lực lượng giang hồ? Ta thấy dù mời đến chính là thủ hạ của địch nhân, người chưa hẳn đã biết.”

Đây đương nhiên đều là nhờ nhị đệ đáng yêu của hắn. Những người đang thủ bên ngoài, hơn phân nửa đều là Hắc Lang bảo nguyệt trang. Mà tửu lâu này còn là của Lữ gia. Sự tình phía sau, dùng đầu ngẫm lại có thể biết.

Tình thế căn bản nghiêng về một bên.

Ngay Thiên Lộc thành chủ đang ngồi ở đây đã có thể đem đến nguy hiểm lớn – nếu ông ta muốn.

Lưu gia đương gia giống như bị rút gân, xụi lơ trên mặt đất.

Thiên Lộc thành chủ lại không hề đổi sắc.

“Phải bắt thì bắt, không bắt thì thả đi.” Một câu này của Tô Niệm Thanh tránh cho hai người lâm vào nguy cơ đối địch.

“Thủy vận của Lăng Châu thì sao?” Thiên Lộc thành chủ bỗng nhiên mở miệng.

Thanh niên nghiêng mặt, vẻ mặt đương nhiên: “Trả lại quốc gia.”

“Chúng ta có thể hợp tác không?” Thành chủ nhướng mi, bộ dáng kia rõ ràng có ba phần tương tự với Thư Cẩn. Quả nhiên là phụ tử.

Khóe môi Tô Niệm Thanh cong lên khiêu khích: “Nếu điều kiện của hai bên đều thích hợp, vậy tự nhiên sẽ cân nhắc.”

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, không nhanh không chậm, lại vẫn có thể ở trên cao, thao túng toàn bộ. Nam nhân như vậy, tuy không có thân hình cường tráng, lại đủ để khiến người ta sợ hãi.

Mà người như vậy thật sự nguyện ý khuất phục dưới thân mình sao?

Thư Cẩn có chút tò mò.

Lúc tất cả sự việc sắp chấm dứt, người vẫn không thấy nhìn về phía Thư Cẩn bỗng nhiên cảm thán một câu: “Trung thu nên...” Sau đó cúi đầu, tươi cười quay đi.

Thư Cẩn lại thoáng sửng sốt, hồi lâu, trên mặt bỗng hiện lên một tia đỏ ửng.

... Nam nhân giáo hoạt này.

18. Chương 18

Lăng Châu một chuyến, tựa như chiêm bao.

Do sớm phải quay về để cùng đón Trung thu với mọi người trong nhà, Tô Niệm Thanh sau khi giải quyết tất cả mọi việc, ngay đêm ấy liền vội vã quay về kinh thành.

Thậm chí chưa nói một tiếng tạm biệt với thiếu niên kia.

Ngày thứ hai, còn chưa nghỉ ngơi cho khỏe lại, Tô Niệm Thanh đã vội vàng thượng triều.

Chuyện Lại bộ thị lang kê biên tài sản Lưu gia khiến triều thần chấn động. Quan viên trong triều không ít người từng nhận lợi ích từ chỗ Lưu gia, sắc mặt tự nhiên sẽ không thể dễ coi được. Thời điểm bất ổn, Tô

Niệm Thanh đã cho hay toàn bộ tình hình, nhưng trong đó vẫn chưa đề cập đến những chuyện có liên quan đến bọn họ, tất cả không khỏi âm thầm lau mồ hôi cho mình.

Nhưng khi khuôn mặt thanh tú kia nhìn về phía họ, lại dẫn theo mặt tươi cười như có như không.

Cùng với một lưới bắt hết, không bằng lưu lại mấy con cá lớn, chậm rãi cho các sủng vật của mình ăn no.

Tiểu Hoàng đế tức tốc xem hết tấu chương hiển nhiên rất phần nộ, nhưng vẫn đè nén cơn giận của mình, nói: “Làm phiền Tô ái khanh.”

“Đây chính là Hoàng Thượng anh minh, vì thần chẳng qua là phụng chỉ hành sự.” Tô Niệm Thanh cúi mắt, không nhìn mặt tiểu Hoàng đế.

Hắn vào triều bao lâu, hai người bọn họ liền tranh đấu bấy lâu.

Tuổi tác tiểu Hoàng đế cũng xấp xỉ với hắn. Đường như chính vì như vậy mới làm cho Hoàng đế này thích khảo nghiệm hắn ở khắp nơi.

Không chỉ có vậy, gia sản ngày càng khổng lồ của Tô gia cũng làm cho thiên tử này giống như bị đâm một cây kim trong tim.

Nếu không thể thu nạp để dùng thì phải nhổ tận gốc.

Tiếc là Tô gia hiện giờ đã không thể nói chộp liền chộp được. Hơn phân nửa sản nghiệp gắn kết chặt chẽ với quốc kế dân sinh có bóng dáng của Tô gia, mà Hắc Lang bảo thanh danh đang lên cao trên giang hồ dường như đã ăn khớp với sự lớn mạnh của Tô gia.

Mà việc mình phải làm, chính là áp chế những công kích có thể gây bất lợi cho Tô gia trong triều đình.

Cho dù điều này sẽ gây lục đục với đương triều thiên tử.

Nhưng mối quan hệ vừa địch vừa bạn với tiểu Hoàng đế ngược lại làm cho hắn thích thú. Khẽ ngẩng đầu, khóe mắt ngắm người trên đài cao, cặp mắt kia cũng vừa lúc chạm phải.

Khóe môi Tô Niệm Thanh hơi nhếch lên, tiểu Hoàng đế “hừ” một tiếng nhưng cũng khó nén sự thưởng thức trong đáy mắt.

Nếu hai người có thể trở thành bằng hữu, vẻ cao ngạo này chắc sẽ không cần nguy trang vất vả như vậy?

Lui triều, lúc vừa về đến nhà, Tô nhị thiếu gia lâu ngày không gặp cư nhiên xông đến cho hắn một cái ôm thật rần chắc. Cả nhà đoàn viên trước Trung thu, đương nhiên phải hết sức vui mừng. Tô Niệm Thanh thậm chí uống không ít rượu, lúc bữa tiệc tan hết, mùi rượu trên người khiến cả Tô lão gia cũng phải giật mình.

Tô Niệm Thanh mỉm cười, cho biết mình không có việc gì, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác.

Cũng không biết thiếu niên kia có còn ở lại Lăng Châu không?

Nhìn ánh trăng càng lúc càng viên mãn trên bầu trời, hắn không hề áy náy.

Nếu luôn là hắn làm kẻ tìm tới cửa, chẳng phải sẽ không có lạc thú sao?

Khóe môi cong lên tính kế, Tô Niệm Thanh xoay người định rời khỏi thư phòng, trước mắt lại gặp phải hai thiếu niên đang dính vào nhau.

“Buông, buông ra!” Phát hiện người tới, Lữ Thọ Hỉ đỏ mặt thô lỗ đẩy đối phương ra.

Tô Ánh Tử không hề vui vẻ vì bị cắt ngang triền miên, nhưng khi nhìn về phía người tới, phát hiện hóa ra là đại ca của mình, sững sốt một chút, chỉ đành kéo tay Thọ Hỉ, hướng về phía hắn chào hỏi: “Niệm Thanh ca.”

Thọ Hỉ vì xấu hổ mà giãy dụa, đệ đệ lại tuyệt đối không chịu buông tay, hai thiếu niên mờ ám làm Tô Niệm Thanh bật cười.

“Thọ Hỉ sao còn chưa quen?” Hắn sững ái sờ đầu Thọ Hỉ.

Thọ Hỉ cúi đầu, ngượng ngùng nhìn hấn. “... Loại chuyện này, làm sao có thể quen.”

“Không quen cũng không sao. Ta quen là được rồi.” Tô Ánh Tử hừ một tiếng.

“Người là đồ ác ôn!” Ánh mắt đen láy trừng lớn.

“Người yêu ác ôn không phải là người sao?” Hấn nhướn mi.

Tình yêu thuần khiết khiến người ta phải ghen tị.

Tô Niệm Thanh quan sát hai người, nụ cười trở nên vui mừng, lại có chút cảm khái.

Cùng là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nhưng hài tử kia sau lưng lại khắc đầy vết thương, cùng tịch mịch.

Lặng lẽ rời khỏi hai người vẫn đang tranh chấp, Tô Niệm Thanh đã không còn quan tâm đến công vụ quyết định quay về phòng ngủ.

Mới từ Lăng Châu quay về, còn chưa được nghỉ ngơi điều hòa đã phải mả bắt đình đề hướng Hoàng đế bẩm báo hết thảy. Dù có là Tô Niệm Thanh cũng phải cảm thấy mệt mỏi.

Ngày mai dứt khoát phải cáo bệnh với tiểu Hoàng đế, ở nhà tĩnh dưỡng một ngày. Mà dù hấn không lên triều, vẫn còn đám tiểu tùy tùng bồi dưỡng nhiều năm kia chống đỡ phía sau mà...

Nghĩ vậy, liền gọi Vô Hoa đến, đem những chuyện ngày mai toàn bộ phân phó thỏa đáng, lại bảo hấn nếu không có việc gì gấp ngàn vạn lần đừng đến quấy rầy mình.

Lưu lại một ngày nhàn rỗi nhất.

Tô Niệm Thanh duỗi lưng, cởi ngoại y, đang định lên giường ngủ thì cửa sổ lại bị một trận gió mạnh thổi bung ra. Hấn chỉ đành xuống giường đi đóng cửa sổ.

Ngoài cửa sổ ngoại trừ hoa viên, ánh trăng, còn có... thiếu niên đang ngồi trên tường cao.

Hấn sững sốt, liền cười ra, còn chưa kịp bước đến mời thiếu niên cao ngạo kia vào phòng, đối phương đã nhún người nhảy xuống, trực tiếp kéo hấn đến, chỉ nồng nhiệt hôn mà không nói lời nào.

Hương vị ngọt ngào đã lâu không gặp. Thư Cẩn tùy tiện nhắm nháp hương vị của hấn, bỗng nhiên phát giác bản thân chưa bao giờ thỏa mãn như hiện tại.

Chỉ một cái hôn đã đủ để đem thứ ẩn náu ở chỗ sâu nhất toàn bộ phơi bày ra giữa thanh thiên bạch nhật.

Thật sự không xong. Nam nhân này quả thật nguy hiểm hơn bất kỳ loại vũ khí nào.

Rốt cuộc sau khi lưu luyến rời khỏi môi hấn, Thư Cẩn có chút ảm ức nói: “Thiên Lộc thành chủ dường như khá hứng thú với Lại bộ thị lang ngươi.”

“Ghen sao?” Tô Niệm Thanh cười hỏi không chút che giấu.

Lần đầu tiên đối mặt với loại vấn đề trắng ra thế này, Thư Cẩn không chút nghĩ ngợi liền trừng mắt nhìn hấn, phủ định: “Đương nhiên không thể!”

Đã sớm dự đoán được đáp án này nhưng Tô Niệm Thanh vẫn cười như chiếm được đáp án cực kỳ vừa lòng. “Ông ta vì hoàng kim thủy đạo kia, tự nhiên sẽ chú ý nhiều hơn tới ta.”

Thư Cẩn quan sát hấn, không biết vì sao mới gặp mặt đã nhắc tới chuyện nhàm chán đó, nhưng nghĩ lại, hai người hình như cũng không có nhiều chuyện riêng tư để thảo luận, liền không biết tiếp tục thế nào.

Bởi vì nhìn thấy hấn mà phiền muộn đã tiêu tán bỗng nhiên lại nảy lên trong lòng.

19. Chương 19

“Gặp Thọ Hỉ chưa?” Bỗng nhiên một câu, khiến tâm tình khó khăn lắm mới nổi lên bị phá hủy gần hết. Thư Cẩn trừng mắt nhìn hắn, muốn biết gia hỏa này rốt cuộc có dụng ý gì khi đột nhiên nhắc tới người khác.

Huống chi, hắn biết mình từng có cảm tình với Lữ Thọ Hỉ.

“Ta đi gặp hắn làm gì?” Gã tức giận hỏi lại.

“... Không vì cái gì.” Tô Niệm Thanh lắc đầu, khoe miệng lơ đãng gọi lên một đường cong hài lòng. Thư Cẩn sững sốt, còn chưa phản ứng trở lại đã bị Tô Niệm Thanh kéo vào phòng, rót cho gã chén trà theo thói quen.

Mỗi một góc trong phòng đều có hương hoa quế thoang thoảng như trên người nam nhân kia. Lư hương trong góc phòng đang cháy, mùi hương nhàn nhạt bình phủ lòng người lạ thường. Thư Cẩn bỗng nhiên nhớ tới phụ thân của mình hình như đã từng lơ đãng nói một câu: “Trên người người cũng có loại này mùi.”

Lúc ấy chẳng hề lưu tâm, hiện tại nghĩ đến, trong lòng lại có chút lo lắng.

Tuy nói đây là chuyện không sớm thì muộn, nhưng quan hệ giữa mình với nam nhân này sau khi để Thiên Lộc thành chủ biết được, lại sẽ phát sinh cái gì?

Tô Niệm Thanh không biết được suy nghĩ trong lòng gã, quan sát gã hồi lâu liền cười nói: “Người vừa đến kinh thành?”

“Ừm.” Vừa đáp xong liền phát hiện bản thân lại nhảy vào thông lộng của hắn, Thư Cẩn có chút xấu hổ bực bội. Thứ nằm trong lòng dù thế nào cũng không muốn nói ra lại luôn bị nam nhân này dễ dàng bóc trần.

Đối phương lại cười khê: “Mệt chết được, ta đi bảo người chuẩn bị phòng cho người.” Nói xong rồi cuộc lại ra ngoài thật.

Thư Cẩn mặc dù không vui vẻ gì nhưng cũng không ngăn cản. Hừ, gã biết sự tình tuyệt không đơn giản như vậy, nhưng cũng đừng nghĩ bản thân lại ngu ngốc nhảy vào bầy rập của gia hỏa này lần nữa, gã thật muốn nhìn xem đêm nay gia hỏa này rốt cuộc sẽ làm ra trò gian trá gì.

Tô Niệm Thanh thật sự an bài một gian khách phòng cách phòng mình không xa.

Chẳng qua là cách một cái hoa nhỏ viên, lại cách một cái hành lang, cách thêm cái... thư phòng.

Được bọn hạ nhân dẫn đến khách phòng, Thư Cẩn quét mắt khắp bốn phía. Không biết Tô Niệm Thanh cố ý hay vốn đã như vậy, lư hương trong phòng được điểm hương liệu quế hoa, trên bàn cũng đặt một cái ấm tử sa giống như phòng hắn, đến cả đệm giường cũng có màu sắc và hoa văn tương đồng. Trong hồ lô của Tô Niệm Thanh rốt cuộc là bán cái được gì?

Còn đang ngờ vực, bọn hạ nhân đã chuẩn bị xong nước ấm. Thư Cẩn cũng chẳng muốn phỏng đoán nữa liền cởi y phục đi tắm.

Lúc gã tắm rửa xong đi ra, trên bàn đã có một thanh niên nằm nhoài ra ngủ.

Trên gương mặt thanh tú thoáng có nét mệt mỏi nhàn nhạt, hô hấp trầm trầm chứng tỏ hắn ngủ tương đối ngon giấc.

Rõ ràng đã mệt thành thế này mà vẫn không quên tính kế với người khác, nam nhân này hiển nhiên phải ác liệt hơn mình nhiều. Thư Cẩn nhìn chằm chằm nam nhân đang ngủ say, tức giận nghĩ.

Nhưng gã vẫn cúi người xuống, khiêng người đang ngủ say ném lên giường. Động tác tuy thô lỗ nhưng rõ ràng đã tốt hơn trước kia rất nhiều. Dù vậy Tô Niệm Thanh vẫn tỉnh dậy. Hắn đang dụi mắt tỉnh lại thoát nhìn non nớt hơn ngày thường rất nhiều, đáng vẻ không hề phòng bị kia thật giống như một thiếu niên mới chừng mười bảy mười tám tuổi.

“Ta đang ngủ?” Hắn xốc lại tinh thần, nhìn về phía Thư Cẩn.

“Người ngủ, đừng dài dòng. Ta cũng mệt rồi!” Nói xong liền đẩy hấn vào trong, bản thân ngủ ngay bên ngoài.

Kế hoạch của Tô Niệm Thanh vốn không phải là tới đây cùng thiếu niên vai kề vai, thuận túy ngủ như vậy, nhưng bị gã ép vào bên trong thể này, trên người lại có đệm chăn ấm áp, người bên cạnh còn mang theo nhiệt khí ẩm ướt do vừa tắm xong, con sâu ngủ vất vả lắm mới đuổi đi được lại quay về.

Nhịn không được lại ngáp một cái. Thiếu niên bên cạnh lạnh lùng nói: “Người rót cuộc có ngủ không?”

Tô Niệm Thanh tươi cười nằm xuống, không bao lâu sau lại chìm vào giấc mộng.

Thư Cẩn quan sát hấn, bỗng nhiên kè đến, dựa vào thân thể pháp phồng nhẹ nhàng kia, cũng khép mắt lại. Đây mới là lần thứ ba ngủ cùng hấn nhưng lại cảm thấy chút ấm áp này đã quen thuộc lạ thường.

Nếu thời khắc này dừng lại mãi, không cần phải suy nghĩ tương lai sẽ phát sinh chuyện gì thì tốt biết bao!

Bởi vì trước đó đã dặn dò nên không ai dám đến quấy rầy, Tô Niệm Thanh vẫn ngủ say, thậm chí mặt trời lên cao ba sào rồi mà người còn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

Thư Cẩn vốn định đứng dậy trước, nhưng người vừa động mới phát hiện tay hấn đang khoát trên lưng mình, vậy mà chính mình lại không hề phát giác. Muốn đẩy cánh tay kia ra nhưng không làm sao kéo ra được. Nếu khí lực mạnh hơn chút nữa, có thể sẽ đánh thức nam nhân đang ngủ trầm lắng như hải tử kia.

Thư Cẩn giãy một chút, rót cuộc vẫn bỏ qua.

Chỉ có thể mặc cho hấn ôm, lại nhắm mắt.

Dương quang đứng bóng chiếu tới mộng.

Nhưng Tô Niệm Thanh là dói mà tỉnh. Mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt còn xinh đẹp tú mỹ hơn cả nữ hải tử kia. Dù không phải là lần đầu tiên nhìn nhưng hấn vẫn nhìn không được vươn tay ra, ngón tay lướt qua khóe mắt, chóp mũi, thần cánh hoa của gã, toàn bộ đều xinh đẹp đến mức không có chỗ nào để soi mói.

Vậy nên cũng không khó hiểu vì sao khi mới gặp lần đầu đã cảm thấy hải tử này không hề phóng túng biếng nhác như lứa tuổi của mình.

Hải tử xinh đẹp nếu không có phương thức sinh tồn của mình sẽ bị thế gian đáng sợ này nuốt gọn.

Tô Niệm Thanh không phải không biết Thư Cẩn trước kia là loại người thế nào, cũng không phải không biết nam sủng của gã trong Thiên Lộc thành rót cuộc có bao nhiêu người. Dù vậy, lúc thiếu niên tự cho là miệt thị thiên hạ kia hôn lên môi mình, khóe môi khẽ run rẩy, mỗi lần đều làm cho bản thân đắm chìm đến nỗi không thể nào hơn được nữa.

Đây chẳng qua là một hải tử tịch mịch hơn bất kỳ ai.

Bỗng nhiên mở mắt nhìn thẳng vào gã, trong mắt còn mang theo vẻ mộng lung do vừa thức dậy.

“Đưa tay ra.” Tô Niệm Thanh thấp giọng nói.

Thư Cẩn làm theo.

Tô Niệm Thanh vuốt ve tay gã một chút, cảm giác được vết chai trên mặt, nhưng không nói tiếng nào. Mãi đến khi Thư Cẩn khó chịu phải rút tay lại hấn mới buông ra, tươi cười đứng dậy: “Chúng ta ăn cơm đi. Nếu không để người đói bụng ta lại phải có trách nhiệm.”

Thư Cẩn nhìn tay mình, lại nhìn Tô Niệm Thanh, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, vừa bước xuống giường vừa nói: “Thứ này dù là cả đời cũng không mở đi được, chỉ sợ cũng sẽ không thể biến mất.”

Thân thể còn chưa rời khỏi giường đã bị người mạnh mẽ đẩy lại, áp đảo trên giường. Thư Cẩn trừng mắt, mà người đang ở bên trên nhìn xuống chỉ thản nhiên nói một câu: “Người thật sự thích?”

Người bị áp chế sững sốt, lại nghiêng răng nói: “Liên quan gì tới người?”

“...Nhưng ta thật sự không cam lòng.” Tô Niệm Thanh nói xong liền cúi đầu cắn lên thần cánh hoa của gã. Người dưới thân quả nhiên cứng ngắc rất lâu. Đó là đương nhiên, đây là lần đầu tiên hấn chủ động mà.

“Đợi rất lâu sao?” Hấn cười khê, cách hôn hoàn toàn bất đồng với Thư Cẩn. Không phải lộn xộn kịch liệt, mà là chậm rãi từng chút từng chút một như đang thăm dò, khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, rồi lại không chịu mạnh thêm chút nữa, giống như bức người ta đến vách núi, sau đó lại không chịu tiến thêm bước nữa.

“Người...” Người bị đặt ở dưới thân tuy buồn bực lại không cách nào nói tiếp, cổ họng bất giác toát ra từng đợt rên rỉ bị kiềm nén.

Tô Niệm Thanh đùa đã đủ, chậm rãi nâng người dậy. Thần cánh hoa bị cắn đỏ lên sinh ra lực hấp dẫn khiến người ta tâm viên ý mã. Nhưng hiện tại không phải lúc, ra tay quá sớm, hương vị của rượu ủ ra sẽ bị mất một phần.

Hấn tươi cười ác liệt, nhìn Thư Cẩn sắc mặt đang phiem hồng nói: “Đúng là thời điểm đi ăn cơm trưa.”

Thời gian còn lại vẫn rất dài, có cả đồng cơ hội để tiếp tục.

Cái gì là tao nhã hữu lễ, cái gì là nhã nhặn nhún nhường, tất cả đều thú vị lắm. Tô Niệm Thanh thật sự không ai có thể thấy rõ. Nhưng ít nhất thiếu niên trước mắt bị tức giận đến mức hai gò má đỏ lên này vẫn có cơ hội thấy được hơn phân nửa bộ mặt thật.

Mình đã rất thiện lương rồi, không phải sao?

20. Chương 20

Bởi vì có chút nguyên nhân không thể nói ra, Thọ Hỉ cũng thức dậy rất muộn. Bởi vậy hấn mới có thể nhìn thấy người mà hấn có nghĩ thế nào cũng sẽ không nghĩ đến ở trên bàn cơm.

Thọ Hỉ trừng mắt nhìn chằm chằm người đang ngồi bên cạnh Tô Niệm Thanh, hồi lâu vẫn chưa nói được câu nào.

“Làm sao vậy?” Tô Ánh Tử đi sau đẩy người đang chặn trước cửa, lúc nhìn vào trong phòng cũng phải sửng sốt.

Tô Niệm Thanh trước nay chẳng thích ăn tôm đang xắn tay áo cẩn thận lột vỏ tôm, sau đó đặt vào bát bên cạnh.

Mà Thư Cẩn thì xụ mặt không nói câu nào.

“Không thích ăn tôm sao?” Tô Niệm Thanh cười hỏi.

Thư Cẩn không đáp, nhưng vẫn gấp con tôm đã được hấn lột sạch vỏ lên ăn.

Hành động kỳ lạ khiến hai người đang đứng ngoài cửa nhìn vào phải trợn mắt há mồm.

“Niệm, Niệm Thanh ca...” Thọ Hỉ do dự chào một tiếng. Rốt cuộc có nên ngồi xuống không? Hay hiện tại nên xoay người bước đi? Nhưng hấn thật sự hiếu kỳ về quan hệ giữa hai người...

“Thọ Hỉ cũng chưa ăn cơm?” Tô Niệm Thanh ngẩng đầu, vẫn tươi cười như trước.

Thọ Hỉ quay đầu nhìn về phía Tô Ánh Tử để cầu trợ, người phía sau kéo tay hấn, thoải mái ngồi xuống đối diện hai người kia.

Thấy Thư Cẩn không ngẩng đầu lên, Thọ Hỉ nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên nhếch môi, hướng sang gã chào hỏi một tiếng: “Thư Cẩn sao đến đây cũng không nói cho chúng ta biết? Uống cho ta còn là bằng hữu của người.”

“Ta thấy người với Tô Ánh Tử thân thiết nên không muốn đi gây trở ngại.” Thư Cẩn rút cuộc nhìn về phía hấn, lộ ra vẻ tươi cười khiêu khích đã lâu không thấy.

Khuôn mặt Thọ Hỉ đột nhiên đỏ lên, muốn phủ nhận cũng không có sức. Vẫn là Tô Ánh Tử giữ vững được, quan sát gã, cố ý hỏi: “Đêm qua người nghỉ ngơi ở đâu? Tại sao đến bây giờ mới cùng Niệm Thanh ca ra ăn cơm?”

“Bởi vì chủ nhà là ta đây rất vô dụng, đến bây giờ mới ngủ dậy. Cho nên y cũng không tới tìm ta.” Tô Niệm Thanh đột nhiên nói chen vào, thay Thư Cẩn hóa giải nan đề này.

“Niệm Thanh ca sao muộn thế này mới dậy? Không phải vào triều sớm à?” Tô Ánh Tử tuy cũng tò mò nhưng vẫn nhẫn nại.

“Ta xin phép.” Tô Niệm Thanh tiếp tục lột vỏ tôm.

Thọ Hỉ rất muốn hỏi: là vì Thư Cẩn sao?

“Đêm qua thân thể không thoải mái nên mới bảo Vô Hoa xin nghỉ giúp ta, không ngờ đột nhiên có khách quý tới.” Tô Niệm Thanh giống như hiểu được ý nghĩ của Thọ Hỉ, lại dập tắt ngọn lửa vô căn của hắn.

Thư Cẩn đỏ mặt, hừ một tiếng, tiếp tục ăn tôm đã bóc vỏ.

Thọ Hỉ khó tin nhìn chằm chằm thiếu niên từng ở trước mặt mình cuồng vọng phóng túng hiện giờ lại trở nên trẻ con không khác gì mình.

Hắn lại nhìn về phía Tô Ánh Tử, thấy trong mắt đối phương cũng đang có kinh ngạc.

Thọ Hỉ nghĩ tới bản thân chỉ có lúc ở trước mặt người mình thích mới có thể lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên như thế. Vậy Thư Cẩn phải chăng cũng là vì nguyên nhân này?

Niệm Thanh ca, huynh rốt cuộc đã dùng phương pháp gì mà thuần hóa được bạch lang đơn độc kiêu ngạo này nhu thuận như vậy?

Bữa ăn không tính là cơm trưa này thật sự quý dị, Tô Niệm Thanh ăn xong liền nói muốn dẫn Thư Cẩn đi dạo chơi kinh thành, Thọ Hỉ rất muốn bám theo nhưng Tô Ánh Tử cảnh giác hơn hắn, phát hiện ý nghĩa đằng sau gương mặt tươi cười của đại ca, lập tức giữ chặt tay Thọ Hỉ, ngăn cản thảm kịch phát sinh.

Thọ Hỉ quay đầu nhìn Tô Ánh Tử, móc ra một miếng bạc vụn, vẻ mặt nghiêm túc: “Chúng ta đánh cược chứ?”

“Cược cái gì?” Đã quen với việc hắn thỉnh thoảng nảy ra kì tư diệu tưởng, Tô Ánh Tử cũng lấy một viên bạc vụn đặt lên tay hắn.

“Cược Thư Cẩn làm mặt trên hay Niệm Thanh ca làm mặt trên.”

“... Người cược ai?”

“Thư Cẩn.” Thọ Hỉ hung tợn cười. Hắn cho rằng hắn hiểu rõ Thư Cẩn, hay ít nhất hắn hiểu rõ Thư Cẩn ở Thiên Lộc thành có vô số nam sủng kia.

Tô Ánh Tử quan sát Thọ Hỉ, bỗng nhiên cầm lấy hai miếng bạc vụn trên tay hắn, khước miệng gọi lên: “Vậy người cứ giao bạc cho ta bảo quản đi. Niệm Thanh ca sẽ không cam tâm ở dưới.”

“Tại sao?!” Bạc của hắn!

“Bởi vì huynh ấy là Tô Niệm Thanh, đại thiếu gia của Tô gia, đại ca của ta.” Tô Ánh Tử đắc ý cười. Người của Tô gia, bất luận thế nào cũng sẽ không để mình trở thành thế yếu. Dù lúc bắt đầu bị vây hạ phong nhưng cuối cùng chắc chắn sẽ trở thành cường thế.

Tỷ như chính hắn đây.

Thư Cẩn hắt xì một cái.

Tô Niệm Thanh lập tức dừng chân, nghiêng đầu nhìn gã.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Đi xa như vậy, lại không gọi kiệu, Thư Cẩn không thể đoán được người này đang nghĩ cái gì.

“Đi đến chỗ không có ai quấy rầy.” Tô Niệm Thanh cười nhẹ.

Thư Cẩn sững sốt, lại bị hấn lừa tới nơi hẻo lánh như vậy.

Nơi này phải cách Tô gia ít nhất bốn năm dặm. Tô Niệm Thanh không ngại vất vả đến tận đây là vì muốn mang mình tới tòa nhà lớn trước mắt giống như không có người ở này sao?

Tô Niệm Thanh lại cười, kéo gã vào trong. Trong phòng vừa lúc có một lão nhân xách theo một cái mộc dưng đi ra, trông thấy Tô Niệm Thanh, vừa mừng vừa sợ: “Đại thiếu gia, ngài đã tới?”

“Ừm, thứ trong viện thế nào rồi?” Xem ra Tô Niệm Thanh khá tín nhiệm lão nhân.

“Đều rất đẹp! Hiện tại vừa đúng mùa!” Lão nhân cười đến nỗi nếp nhăn dồn hết vào một chỗ, lại nhìn thấy thiếu niên bên cạnh Tô Niệm Thanh, lập tức xua tay nói: “VẬY thiếu gia, tôi đi trước.”

Tô Niệm Thanh gật đầu, kéo Thư Cẩn đang không hiểu gì vào đình viện.

Xuyên qua rừng trúc thật dài mới vào đến phòng. Thư Cẩn nhìn vẻ mặt tươi cười của Tô Niệm Thanh, nhin không được hỏi: “Đây là trạch viện do chính người mua?”

Tô Niệm Thanh gật đầu: “Là của ta, rất ít người biết.”

Nói xong liền dẫn gã vào một gian phòng. Trong phòng bài trí không khác lắm so với gian phòng ở Tô gia, chỉ là trên bàn có đặt một chiếc bình hoa, bên trong cắm đầy hoa cúc đang nở rộ.

Tô Niệm Thanh đẩy tất cả cửa sổ trong phòng ra, lúc này Thư Cẩn mới hiểu được lý do hấn mang mình tới nơi này.

Ngoài cửa đâu đâu cũng là hoa cúc đang nở rộ. Ngay cả không khí cũng mang theo hương hoa cúc thoang thoảng.

Thư Cẩn ngăn người nhìn những đóa hoa đang lay động trong gió, lẩm bẩm: “Ta còn tưởng người thích hoa quế.”

“Ta thích hoa quế, đó là vì nó ngọt. Nhưng hoa cúc có dáng vẻ khác, nhan sắc khác, có thể chậm rãi nghiên cứu, chậm rãi thưởng thức.” Tô Niệm Thanh cười nói. Giống như người nào đó. Quá thuần khiết ngược lại dễ dàng chán ngán, chỉ có trong ngoài hoàn toàn bất đồng mới có giá trị để thưởng thức.

Thư Cẩn nhìn chằm chằm một chậu cúc lớn đặt ngay cửa sổ, đột nhiên hỏi: “Nếu ta hủy nó, người sẽ thế nào?” Hỏi xong liền quay đầu nhìn hấn, ánh mắt mang theo khiêu khích.

“Vậy thì trồng lại một chậu.” Tô Niệm Thanh cũng không hề tức giận.

“... Nếu ta hủy cả người?” Thư Cẩn trừng hấn.

“Nhưng người không phải sẽ đau lòng sao?” Tô Niệm Thanh hỏi lại.

“Ai đau lòng!” Thư Cẩn phản bác theo thói quen nhưng đang nói đã bị che miệng.

Gã ngọ nguậy một chút, nhưng nghĩ đến bốn phía không có người, không cần phải che giấu nữa, liền trực tiếp ôm cổ Tô Niệm Thanh.

Kỳ thật gã thích. Vô cùng thích. Nếu chỉ có hai người bọn họ, gã cam nguyện cứ như vậy mà ôm người kia, không hề cố kỵ mà hôn hấn, làm càng nhiều chuyện nữa.

Khóe mắt quét khắp phòng, bên giường còn có một cái ghế dựa khá thoải mái, Thư Cẩn lập tức đè Tô Niệm Thanh ngã lên ghế dựa, từ bên trên nhìn xuống, khiêu khích nói: “Chuyện lúc sáng có phải nên tiếp tục?”

Tô Niệm Thanh ngưng lại một chút, liền cười nói: “Chúng ta có phải nên đánh cược?”

“Lại cược cái gì?” Trong lòng có loại dự cảm mơ hồ.

Tô Niệm Thanh lại cười đến là ôn nhu.

Dù sao cũng không thể quyết định ai trên ai dưới như vậy chứ? Mọi việc đều phải có quy củ nhất định, đúng không?

21. Chương 21

Thoáng thấy người bên trên ra, Tô Niệm Thanh lấy từ trong ngực ra một đồng tiền. Thư Cẩn khó hiểu nhíu mày: “Tung đồng xu?”

Vậy mà đối phương lại tươi cười gật đầu. “Đây không phải là cách đơn giản nhất, công bằng nhất sao?”

“Chúng ta cược cái gì?” Lựa chọn cách thức gì Thư Cẩn cũng không để ý, gã để ý chính là nội dung đánh cược.

Tô Niệm Thanh nhào người dậy, bám vào bên tai gã, thấp giọng nói một câu: “Người thắng ở trên, thế nào?”

Người đang đè bên trên nhất thời cứng ngắc.

Gã cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Tuy nói Tô Niệm Thanh lớn tuổi hơn nhưng dáng vẻ mong manh kia nhìn thế nào cũng thích hợp bị mình đặt ở dưới thân... Đương nhiên đại bộ phận nguyên nhân là bởi gã chưa từng có kinh nghiệm ở dưới.

“Người khẳng định?” Gã nhướng mi, thần sắc rất không tự nhiên.

“Ta có khi nào bày ra trò đùa?” Tô Niệm Thanh nói xong quả nhiên liền sửa sang lại y phục hỗn độn của mình, tựa hồ đang chờ thời khắc bản thân nắm đại quyền trong tay.

“... Vậy vẫn là quên đi.” Hứng thú mới vừa dậy lên bị dập tắt hơn phân nửa, Thư Cẩn đang muốn đứng dậy, Tô Niệm Thanh lại chủ động kéo gã xuống, cười nhẹ nói: “Chẳng lẽ không tin nhiệm ta như vậy?”

Dù tín nhiệm cũng không thể tùy tiện quyết định quyền chủ động ở trên tay ai nha? Thư Cẩn không nói gì.

“Ta cũng là nam nhân vậy.” Tô Niệm Thanh kéo gã xuống, làm cho tai gã dán ngay bên miệng mình: “Chẳng lẽ ta không thể có một cơ hội? Chúng ta không phải ngang hàng sao?”

Hơi thở ấm áp lướt qua bên tai, Thư Cẩn bật dậy, sắc mặt đỏ ửng bừng hân. Được lắm! Nam nhân này hoàn toàn khiến cho mình biết cái gì là vùng cấm. Nam sủng trước kia khiêu khích, so với nhất cử nhất động của nam nhân này tựa hồ chỉ tiểu khoa nhi mà thôi.

“Có muốn đánh cược thử xem? Biết đâu sẽ chẳng có chuyện gì thay đổi?” Cặp mắt cong thành hình trăng non kia mang theo ý khiêu khích.

Thư Cẩn trừng hân, vẫn do dự một hồi, cuối cùng hừ một tiếng coi như là nhận lời.

Ý cười của Tô Niệm Thanh càng sâu: “Người đoán trước là được.”

“Chính diện.” Thư Cẩn không cần suy nghĩ.

Đồng tiền tung lên, rơi vào lòng bàn tay Tô Niệm Thanh, hân mở ra, Thư Cẩn thấp thỏm nhìn qua lập tức sửng sốt tại chỗ.

Phản diện. Khó trách gia hỏa kia lại cười vui vẻ như vậy.

“Nguyên thua cuộc?” Hân cố ý kẻ sát đến mà hỏi.

Cẩn rằng, lại nhìn đồng tiền kia, Thư Cẩn hồi lâu mới nhen ra được một câu: “Nguyên thua cuộc.”

Lời còn chưa dứt thì làn môi mang theo vị ngọt của quế hoa liền kề lên, Thư Cẩn hít một hơi, không hề kháng cự, một bàn tay lạnh lạnh lập tức luồn vào y nội.

Hết thấy giống như đã sớm thành thói quen, lúc Tô Niệm Thanh áp lên người mình thế nhưng không hề có cảm giác xa lạ, khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia sớm trở nên ác liệt, mà lúc y phục trên người trượt đến eo, vẻ mặt hoặc mang theo tính xâm lược kia khiến Thư Cẩn sửng sốt rất lâu.

Gã từng nhìn thấy người này dáng vẻ uy phong lẫm liệt lúc ở trước mặt bá quan, gã cũng từng nhìn thấy người này dáng vẻ ôn nhu sủng ái lúc ở trước mặt đệ đệ, rốt cuộc người nào mới là Tô Niệm Thanh? Người nào mới thật sự là Tô Niệm Thanh? “... Người là tên âm hiểm...” Lúc hấn cắn lên hầu gian mình, Thư Cẩn nhin không được nhú mày nói.

Tô Niệm Thanh chỉ cười không đáp, tựa hồ thừa nhận cách nói này.

Thư Cẩn không hề cảm thấy một chút không thoải mái. Người này tuy mới chỉ thể nghiệm một lần nam nam hoan hảo nhưng lại học được rất nhanh, phương pháp khiêu khích của gã toàn bộ bị học hết, lại còn phát huy gấp bội, khiến Thư Cẩn mấy lần hận không thể xoay người qua trực tiếp áp đảo.

Tiếc là thua cuộc.

Tô Niệm Thanh hiểu được điểm này càng thêm ác liệt. Bàn tay bởi vì tình dục mà nóng lên lúc tham tới hạ thân Thư Cẩn rất nhanh liền khiêu khích dục vọng của gã dâng lên. Thư Cẩn ngẩng đầu nhìn chòng chọc gương mặt quen biết chưa bao lâu kia, nhớ tới hết thảy những chuyện đã trải qua trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trái tim càng lúc càng đập mạnh.

Sau đó trái tim bỗng nhiên dừng lại một chút.

Tô Niệm Thanh đưa tay lên, nhìn dịch thể nồng đặc đang dính ở bụng, vẻ tươi cười liền trở nên ôn nhu khó nói thành lời.

“Ta thích người.”

Thư Cẩn ngây người tại chỗ, cổ họng giống như bị lấp đầy.

Vốn còn có thể miễn cưỡng giả vờ như không có việc gì, vậy mà lúc này lại bị người bóc trần. Bởi vì vẫn chưa hề nói ra nên còn có thể duy trì gió êm sóng lặng ở bên ngoài – dù rằng bên trong sớm đã sinh ra sóng ngầm mãnh liệt.

Nhưng người này sao có thể phá hủy biểu hiện giả dối yếu ớt đó trong nháy mắt? Sau này còn có thể làm bộ không quan tâm sao?

“Vốn chỉ là một chút, hiện tại... dường như đã nhiều đến nỗi ta có muốn không nói ra cũng không thể, người bảo phải làm sao bây giờ?” Tô Niệm Thanh tới lúc này vẫn không quên trêu đùa. Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ?

Trong lòng rõ ràng mừng rỡ như điên nhưng sâu bên trong lại đau buốt vô cùng. Rất muốn gật đầu nhưng nước mắt lại giống như chỉ cần gật đầu sẽ rơi xuống. Rõ ràng phải cực kỳ cao hứng mới đúng, vậy mà tại sao lại khổ sở vô cùng?

“... Người gạt người.” Gã rút cuộc trả lời như vậy. Nhưng thanh âm nghẹn ngào không cách nào che giấu được.

Tô Niệm Thanh hình như không muốn biện bạch, bỗng nhiên lại hôn gã, hồi lâu mới nhẹ giọng thở dài: “Nếu chỉ là gạt người, vậy thì thoải mái biết bao?”

Bọn họ có thể tránh ở nơi không người quấy rầy này bao lâu? Phía sau hấn là triều đình bách quan, phía sau gã là ma giáo chúng đồ, ai cũng không thể đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời này, sau đó trải qua cuộc sống như mình mong muốn. Lại càng đừng nói đến chuyện cùng một nam nhân luyện ái, cùng một người thân phận hoàn toàn bất đồng mền nhau.

Thư Cẩn nghe hấn thăm thì, không nói tiếng nào.

Chính mình cũng chẳng hề để ý đến những chuyện phức tạp phía sau đó, nhưng hai tay đã dính đầy máu tươi liệu còn có thể tiếp tục thân nhiên chạm vào nam nhân sạch sẽ đến mức khiến người kính sợ này? Nhưng Tô Niệm Thanh giống như có thuật đọc tâm, cầm ngón tay gã lên, nhẹ nhàng xoa nắn khớp xương của gã, cười nói: “Nhưng vẫn rất thích, vậy có biện pháp gì?”

“Người nói nhiều quá!” Thư Cẩn chỉ ném ra những lời này, sau đó lại chủ động kề lên.

Gã bỗng nhiên bắt đầu hâm mộ dũng khí của Tô Niệm Thanh. Những lời này không phải ai cũng có thể nói ra được, tỷ như gã hiện tại đây. Rõ ràng chỉ là chuyện mở miệng ngậm miệng, ấy vậy mà so với dùng thân thể để hấp dẫn còn khiến người xấu hổ hơn.

Nhưng những thứ thuộc về gã, gã tuyệt không chấp tay nhường cho người khác, dù cho tương lai có tràn ngập những gian nan chưa biết. Nếu nói không nên lời, lại sợ làm mất, vậy cũng chỉ có thể dùng thân thể để giải thích, không phải sao?

“Tô Niệm Thanh, người rốt cuộc coi trọng cái gì?” Giữa lúc tình dục đang nồng, Thư Cẩn áp chế tiếng rên rỉ của mình, gian nan nói ra vấn đề nghi hoặc đã lâu này.

Tô Niệm Thanh vén mấy sợi tóc phủ trên trán gã, lộ ra gương mặt tinh tế tuyệt điểm, sau đó khẽ cười trả lời: “...Nếu nói ra, người có thể bỏ được sao?”

Thư Cẩn hoang mang mở mắt. Bỏ cái gì?

“Bỏ tính tình này, bỏ những thói quen này, ta có lẽ sẽ không thích người?”

“... Ta còn nghĩ là người thích khuôn mặt này.”

“... Ừm...” Hắn cứ nhiên có chút chần chừ.

“... Chết tiệt, người quả nhiên cũng thích khuôn mặt này?!”

“Ta còn chưa nói.” Tô Niệm Thanh vội vàng ấn vai gã xuống, không cho gã đứng dậy. Ai, rõ ràng đang làm đến cao trào, sao tự nhiên lại đi hỏi vấn đề dễ gây mâu thuẫn này? “Vậy người nói!” Đôi mày xinh đẹp dựng thẳng lên.

“... Nếu ngay cả này khuôn mặt cũng thích, vậy người có sửa thể nào thì ta cũng chỉ có thể thích người? Có phải là hơi quá ích kỷ?” Tô Niệm Thanh cười đến là bất đắc dĩ. Mà người dưới thân từ mang tai đến ngón chân đều đã đỏ lên.

Vậy mới nói, lời này ngàn vạn lần không thể nói ra. Lực sát thương thật sự quá mạnh.

Không đến thời khắc mấu chốt, hắn không muốn lấy ra nữa. Tô Niệm Thanh nghĩ thầm như vậy, vẫn miễn cưỡng thừa cơ mà vào nhằm đền bù, ăn cho sạch sẽ.

Hắn đề tiện? Mới không! Ai kêu hài tử này làm mình thích gã trước?

Người thích trước so ra vẫn đáng thương hơn đúng không?

22. Chương 22

Tô Dạ có chút hối hận vì đã quay lại Tô gia vào trung thu.

Trước có sài lang, sau có hổ báo.

Tuy rằng hình dung như vậy với đệ đệ đáng yêu và ca ca khả kính mà nói, thật sự có phần thất lễ.

Tô nhị thiếu gia năm nay hai mươi tuổi đã trở thành bảo chủ của Hắc Lang bảo. Thiếu niên đặc chí, ý khí phấn chấn, muốn gia thế có gia thế, muốn tài cán có tài cán, nếu không muốn nói đến một thiếu sót, vậy chỉ có người bầu bạn bên cạnh.

Hắn còn trẻ, tự nhiên không cần phải vội. Nhưng tới trung thu năm nay thật sự là quá đủ kích thích.

Bên trái là đệ đệ kiên quyết lôi kéo Lữ gia tiểu quý, bên phải là ca ca đang cười tủm tỉm cưng chiều một thiếu niên xa lạ. Chỉ có bản thân ngồi giữa là người cô đơn, mà ánh mắt cầu xin của Tô lão gia gần như giết chết hắn.

Chuyện Ánh Tử thích Lữ gia tiểu quý hắn không phải mới nghe nói lần đầu nên cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng Niệm Thanh ca cùng thiếu niên kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trước đó vài ngày còn nghe cha nói, đang lo an bài hôn sự cho huynh ấy, lúc này mới qua vài ngày mà đã phát triển ra một đoạn cảm tình như vậy?

Vừa ăn xong cơm chiều, Tô Dạ ngay vào lúc Tô lão gia toan gọi lại đã lỏm Tô Niệm Thanh chuồn khỏi phòng ăn.

Thiếu niên được hấn sủng ái lại không có ý tứ đuổi theo.

Qua bảy tám chỗ rẽ, rốt cuộc đi tới chỗ hai người vẫn thường chơi trốn tìm khi còn nhỏ, Tô Dạ quay người lại, mở miệng hỏi dứt khoát: “Ca... gia hỏa kia...”

“Là người ta thích”. Tô Niệm Thanh trước sau như một, cười vô cùng ôn nhu.

Tô Dạ á khẩu không nói được gì. Quá mức trắng trợn, ngược lại làm cho người ta khó lòng chất vấn thêm.

“Tô Dạ, đệ có người mình thích không?” Tô Niệm Thanh hỏi ngược lại.

“... Không có.” Tô Dạ vốn vẫn cho rằng hấn sẽ chỉ thích nữ hài tử mềm mại ngọt ngào, nhưng hiện tại nhìn thấy hai người trên dưới đều thích nam nhân, không khỏi bị dao động.

“Đây không phải là truyền thống của Tô gia, yên tâm đi.” Nhìn thấu lo âu của hấn, Tô Niệm Thanh an ủi vỗ đầu Tô Dạ.

“... Chỉ mong.” Tô Dạ không dám nghĩ đến cặp mắt của cha lúc tối có bao nhiêu là nhiệt lệ.

Vấn đề của Ánh Tử còn có thể dùng gào thét răn dạy, nhưng Niệm Thanh ca thì chỉ có thể yên lặng hàm chứa nước mắt không nói tiếng nào. Rõ ràng ở Tô gia người cầm quyền là Tô lão gia nhưng lớn bé trong phủ sợ nhất vẫn là đại thiếu gia “ôn nhu” này.

Tô lão gia thương yêu nhất chính là con thứ ba, yên tâm nhất chính là con thứ hai, mà con lớn nhất chính là tôn trọng nhất. Nuôi nấng hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn không biết hài tử nhìn như ôn nhu tươi cười này thật ra quật cường hơn bất kỳ ai?

“Ca, ta nghe Ánh Tử nói, hài tử kia là người của Thiên Lộc thành.” Kỳ thật Tô Dạ lo lắng nhất chính là vấn đề này. Tô Niệm Thanh cho dù thông minh thế nào cũng không phải là người trên giang hồ, lại càng không nói đến đối phương còn là người của Thiên Lộc thành, ma giáo bị chính đạo khinh thường.

“Ta biết.” Tô Niệm Thanh dựa lan can ngồi xuống, ngắt một cành hoa quế bên cạnh, vô thức ngắm nghía.

“Nhưng huynh là mệnh quan triều đình... Nếu chuyện này...” Tô Dạ chưa từng làm quan nhưng không phải chưa nghe qua chuyện minh tranh ám đấu chốn quan trường, Tô Niệm Thanh hiện giờ chức vị quan trọng, càng dễ trở thành mục tiêu của kẻ khác.

“Ta đã sớm không muốn làm.” Tô Niệm Thanh quay đầu lại, trên khuôn mặt tươi cười kia lần đầu tiên toát ra vẻ mệt mỏi, “Nhưng ta cũng sẽ không ngu ngốc đến mức để bọn họ dùng chuyện này bức ta đi.”

“Ca!” Câu nói ban đầu kia khiến Tô Dạ khá kinh hãi. Đang định nói chuyện gì nhưng lại giữ ở trong miệng, hung tợn nhìn phía góc ngoặt, tức giận nói: “Việc này chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe? Làm gì phải đứng đó nghe lén?”

Tô Niệm Thanh sững sốt.

Góc ngoặt cư nhiên đi ra một người – chính là người hấn vốn tưởng sẽ không đi theo. “Ai thèm nghe lén, ta chẳng qua tới tìm Tô Niệm Thanh.” Thiếu niên gọi lên một mặt tươi cười khiêu khích: “Việc này ta đích thực đã sớm ở trên giường nghe hấn nói qua, tuy rằng mang theo tiếng thở dốc khiến người ta nghe chẳng được rõ.”

Mặt Tô Dạ đỏ lên, tiếp tục trừng gã, Tô Niệm Thanh ngược lại cười ra.

“Có người đưa lật tử cao [bánh hạt dẻ] mới làm qua đây, ta sợ nguội nên đem đến cho ngươi, ngươi cũng đừng lãng phí.” Thư Cẩn nhét một gói giấy vào tay hấn, quay đầu liếc nhìn Tô Dạ một cái, lại quay sang Tô Niệm Thanh hết sức dặn dò: “Đêm nay ta muốn nghe ngươi nói rõ một chút, đừng chỉ đem tình hình cụ thể nói cho mỗi đệ đệ ngươi thôi, ta chính là người quan trọng nhất của ngươi, không phải sao?”

Tô Niệm Thanh tươi cười nhận gói lật tử cao: “Người muốn nghe cái gì ta đều sẽ nói cho người, đừng khi dễ Tô Dạ, nó còn đơn thuần.”

“Ôi? Gà giò sao?” Thanh âm cố ý giương cao khiến Tô Dạ tức giận đến mức thiếu chút nữa đã xông lên bóp gã.

Niệm Thanh ca sao lại thích tiểu thí hài ác liệt này!

23. Chương 23

“Thư Cẩn.” Bất đắc dĩ ngăn gã kích động đê đê đáng yêu của mình thêm nữa, Tô Niệm Thanh cười khổ kéo gã qua, lấy miếng lật tử cao ra, bẻ một phần nhét vào miệng gã, “Tô Dạ nói thế nào cũng là người duy nhất có thể gánh vác trách nhiệm kế thừa hương hỏa, người không thể đối tốt với nó một chút sao?”

“Ta vì sao phải đối tốt với hắn? Tô gia thế nào cũng đâu liên quan đến ta?” Thư Cẩn hừ một tiếng, hồi lâu vẫn không bài trừ được công kích ngọt ngào, cắn giận cắn lật tử cao.

Tô Dạ mày kiếm dựng thẳng, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Muốn ta không phải gánh vác gánh nặng này còn không đơn giản sao? Huynh với Ánh Tử trước tiên cứ nghĩ cách có hài tử, sau đó không phải có thể quang minh chính đại bên nhau?”

Thư Cẩn chỉ ăn điểm tâm mà không trả lời, tựa hồ đang cười nhạo khiêu khích của hắn.

“Đệ muốn ta tổn hại một cô nương thiện lương?” Tô Niệm Thanh hỏi lại.

“Hừ, trên đời này những nữ nhân chỉ mong tiến vào Tô gia mà mặc kệ đối tượng là ai đầy rẫy, tùy tiện chọn một người không phải là được sao? Chỉ cần có hài tử, Tô gia có thể có...” “Đệ thật sự nghĩ như vậy?” Tô Niệm Thanh chỉ tươi cười ngắt lời hắn.

...Đương nhiên không thể! Nhưng Tô Niệm Thanh thật sự quá mức giáo hoạt, dám mở tất cả ra khiến mình muốn trốn tránh trách nhiệm cũng không thành! Hắn còn trẻ mà! Tại sao lại phải đeo cái gánh nặng còn nặng hơn cả thành gia lập nghiệp này trên lưng?

“Hắc Lang bảo còn cần đệ. Đệ vẫn còn nhỏ, trước làm thành đại sự, đừng nóng vội thành gia. Tô gia lớn thế này chẳng lẽ còn tìm không được người sao? Chỉ cần là họ Tô, tùy tiện kiếm một người đến, Tô gia không phải sẽ hủy trong tay chúng ta.” Tô Niệm Thanh an ủi nói, tuy rằng phương thức không thích hợp như vậy.

Tô Dạ nhìn ca ca chòng chọc, lại nhìn thiếu niên đã có ý rời đi, thần sắc biến đổi, ngữ khí có phần nghiêm túc: “Ta chính là chủ nhân của Hắc Lang bảo. Mà người lại là người của Thiên Lộc thành. Chúng ta chẳng lẽ không có dịp giao thủ?”

Mặc dù cũng xem thường cái gọi là chính đạo này nhưng Hắc Lang bảo nói thế nào cũng là một phần tử trong chính đạo, trắng và đen chưa bao giờ ngừng tranh đấu, vậy tương lai thì sao? Tên thiếu chủ này về sau khó tránh khỏi cùng mình giao chiến, đến lúc đó ca ca phải đứng ở bên nào?

“Thì làm sao? Chỉ cần người không đánh ta, ta tự nhiên sẽ không phạm đến người.” Thư Cẩn lạnh lùng ném ra những lời này, hoàn toàn không để ý tới Tô Dạ, mau chóng rời khỏi hành lang. Mà Tô Niệm Thanh thủy chung chỉ cười, tựa hồ hoàn toàn không để tâm đến vấn đề này.

Tô Dạ nhíu mày, không thể tán đồng, còn định nói thêm nhưng đối phương đã ngắt ngang:

“Tô Dạ, chỉ cần đệ còn chưa tìm được người mình thích thì đừng ra vẻ người lớn trước mặt ta.”

Thấp giọng một câu, khiến Tô Dạ nhanh chóng đỏ mặt.

“... Huynh là đại ca của ta, ta nguyện trang làm gì.” Tô Dạ cật mạnh nói. Bản thân hắn chính là một người ngay thẳng, thậm chí có phần trẻ con, có khi còn rất nhiệt huyết xúc động. Nhưng nhiều năm nay va chạm

cọ xát trên giang hồ, tự nhiên cũng luyện ra một loại tính cách khác. Chẳng qua bị Tô Niệm Thanh vạch trần như vậy vẫn phải có chút xấu hổ.

Tô Niệm Thanh cười khê: “Biết Ánh Tử vì sao luôn độc lập tự chủ như vậy chứ?”

“Tiểu quỷ kia không phải trời sinh như thế sao?”

“Nó trước khi gặp gỡ Thọ Hỉ chỉ xem như bị chúng ta chiều hư mà thôi. Sau này gặp được Thọ Hỉ, Ánh Tử mới dần trở nên hiểu chuyện. Nếu không thích Thọ Hỉ, nó làm sao nguyện ý thay đổi bản thân vì người khác như vậy?”

Tô Dạ hừ một tiếng, coi như là đồng ý.

“Vậy nên, Tô Dạ, nếu đệ gặp được người mình thích nhất định cũng sẽ thay đổi.”

Tô Dạ nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười trăm năm không đổi kia, thở dài nói: “...Đại ca, huynh tuy cười nhưng ý tứ bên trong luôn bất đồng.” Lần này, bên trong có thêm vẻ giảo hoạt hiểm thấy, nét mặt này thoạt nhìn lại có vài phần tương tự với tên tiểu quỷ Ánh Tử ngạo mạn xảo trá kia. Cũng khó trách cha luôn âm thầm cảm thán rằng ba huynh đệ họ bên trong đều là một loại tính nết.

Chắc tám phần là do bị tiểu diện hồ* đại ca này dẫn dắt? Lúc hai người bọn họ còn chưa phân rõ thị phi hắc bạch, tiểu diện hồ ca ca đã chuyển thói quen của mình qua người bọn họ một cách vô tri vô giác. Tô Dạ âm thầm cảm thán cho mình.

“Thật không?” Tô Niệm Thanh không phủ nhận.

“Vậy... Huynh lại bị hấn cải biến cái gì?” Kia chẳng qua là một thiếu niên mười tám tuổi lạnh lùng tàn nhẫn, còn nuôi mấy người luyện đồng, kẻ như vậy vì sao lại lộn xộn cùng một chỗ với Tô Niệm Thanh ôn nhu thông minh?

“Ta sao?” Tô Niệm Thanh nhẹ nhàng vờ về hoa quế trong tay, suy nghĩ một hồi mới nói: “Tính nhẫn nại kém hơn trước kia?”

Trông mất Tô Dạ thiếu chút nữa đã trừng ra luôn.

Tính nhẫn nại kém? Thứ có thể làm cho Tô đại thiếu gia trở nên nôn nóng trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu loại?

Tô Dạ còn muốn truy vấn thêm nhưng đối phương đã ngáp một cái.

Còn có thể thế nào? Dù có một trăm vấn đề, Tô Dạ cũng chỉ có thể ghen lại trong bụng. Đã quấy rầy giấc ngủ giấc ngủ của Tô đại thiếu gia, cho dù là Hoàng đế lão gia cũng chưa chắc cứu được người. Tô Dạ từ nhỏ đã đi theo bên người hấn nên hiểu rõ điểm này hơn bất kỳ ai.

“Nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều như vậy!” Tô Niệm Thanh mỉm cười cáo biệt, liền xoay người tiến về phía phòng mình.

Tính nhẫn nại quả thật kém hơn trước kia rất nhiều.

Nếu không sẽ không vì muốn đi tìm hài tử kia mà ngay cả đệ đệ của mình cũng chẳng thèm nhìn lại.

Thay đổi này rốt cuộc là tốt hay không? Tô Niệm Thanh cũng chẳng buồn suy nghĩ. Chỉ biết là lúc bản thân bị người dùng sức kéo vào phòng, tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều.

“Người lại trù tính cái gì?” Người vốn phải ở trong khách phòng lại xuất hiện trong phòng mình, nhưng cũng không khiến người kinh ngạc chút nào.

“Người muốn hỏi cái gì?” Tô Niệm Thanh hỏi lại gã.

Thư Cẩn bỗng nhiên đỏ mặt, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn để che giấu vẻ không được tự nhiên của mình: “Người muốn từ quan?”

“Hừ, nhỏ giọng chút.” Tô Niệm Thanh đặt ngón tay lên môi gã, ra vẻ thần bí.

“Nếu thật sự sợ bị người biết, vừa rồi sao còn đứng ngoài đó nói oang oác?” Thư Cẩn cảm giận đẩy tay hắn ra.

“Tô Dạ là đệ đệ ta, ta tự nhiên tin được.” Tô Niệm Thanh cười nói.

...Người này rốt cuộc đang cố ý kích thích gã hay là cái gì? Thư Cẩn chỉ cảm thấy lồng ngực anh ách, không nói được gì, chỉ trừng mắt liếc hắn một cái, quay người toan rời khỏi phòng.

Nhưng người kia cứ nhiên không giữ mình lại.

Thư Cẩn đang định đẩy cửa bỏ đi, nhưng chân mới bước ra khỏi cửa lại lui trở về. “... Người cố ý?” Gã nhìn hắn chòng chọc.

Tô Niệm Thanh bật cười. “Ta lại làm cái gì sao?”

“Đêm nay ta mới không thèm đi.” Khóe miệng Thư Cẩn giương lên, gã khiêu khích cười nói: “Nên đến phiên ta đáp lễ người.”

“... Không liên quan đến chuyện này.” Tô Niệm Thanh ho khan một tiếng, sắc mặt phiem hồng.

“Người tốt nhất là giải thích rõ ràng cho ta. Nếu không ta sẽ trực tiếp thượng.” Thiếu niên không hề cố kỵ.

“Ta vốn không muốn làm quan.” Tô Niệm Thanh cười khổ giải thích: “Nếu không phải là vì Tô gia, ta đã không kiên trì đến bây giờ.”

Thư Cẩn nhìn thẳng vào mắt hắn, hồi lâu mới hỏi: “Là vì ta?”

“... Nếu ta gạt đầu, ngươi sẽ cao hứng?” Hắn cứ nhiên hỏi vặn lại.

“Người gạt hay không thì liên quan gì đến ta?” Thư Cẩn vừa lãnh đạm trả lời vừa kéo hắn lại gần, cắn lên môi hắn.

Tô Niệm Thanh khẽ cười đáp lại nhiệt tình của gã. Tuy ngày ấy thật sự khoái trá nhưng ngạo khí của hài tử này chung quy vẫn rất cao, việc làm tổn thương ngạo khí của gã chẳng những khiến gã khó chịu, bản thân cũng không nhẫn tâm. Chuyện ủy khuất cứ để mình tiếp thụ là được.

Đương nhiên thỉnh thoảng vẫn phải chứng minh chút năng lực của mình mới được.

“Tô Niệm Thanh, ngươi là con hồ ly xảo hoạt.” Giữa lúc đang hôn nồng nhiệt, vẫn có người toát ra lời oán giận.

Người bị phê bình lại cười đến mức vô phương phản bác. Hoặc phải nói là bị hôn đến nỗi không cách nào phản bác.

“Nếu không thích thì quên đi.” Vất vả lắm mới tranh thủ thở được một hơi dài.

“... Ta còn chưa nói là không cần.” Thư Cẩn bực bội nói.

“Nếu ta từ quan, sẽ chỉ là một gốc cây ngọn cỏ ven đường. Ngươi vẫn cần?”

“... Tô đại thiếu gia, ngài đây là gốc nhân sâm ngàn năm, còn không được người ta thờ phụng?” Gã giễu cợt.

“Nhân sâm cũng không thể ăn bậy.”

“Ta có thể đem nó hầm trên lửa nhỏ, rồi sẽ chậm rãi uống, mỗi ngày một chút, cường thân lại kiện thể, thật sự không tồi.”

Vì thế quả thật liền nhổ nhân sâm ngàn năm lên, mang về nhà, chậm rãi hầm canh.

Cường thân lại kiện thể.

Thể xác và tinh thần đều rung lên.

24. Chương 24

Thọ Hỉ lại lui tới Tô gia như những ngày trước kia, nhưng không lần nào “xảo ngộ” Thư Cẩn. Nín vài ngày, thật sự không nín được nữa, rốt cuộc tự mình chạy đến thư phòng của Tô đại thiếu gia, bất chấp hậu quả nguy hiểm khi quấy rầy công vụ của Lại bộ thị lang, thắc mắc: “Người kia đâu?”

Mới qua Trung thu đã không thấy thiếu niên xinh đẹp mà nguy hiểm kia, Lữ Thọ Hỉ thân là bằng hữu của gã, đương nhiên phải tò mò.

“Về rồi.” Tô Niệm Thanh không hề ngẩng đầu lên.

Công văn trên bàn còn cao hơn ngày xưa, lung lay như muốn đổ, khiến người ta nhìn vào phải kinh hãi.

Thọ Hỉ còn muốn hỏi chút nữa, mở miệng, cuối cùng lại nuốt trở về.

Tô Niệm Thanh bên cạnh có một ly trà đã không còn bốc khói, chén canh gà trên mặt đồng thành một lớp mỡ, với cả một khay bánh táo tựa hồ đã cứng ngắt. Mấy thứ này đều là những thứ thường ngày hắn vẫn thích ăn nhưng hiện tại còn chưa động đến một chút, có thể thấy công vụ bận rộn chừng nào.

Hiện tại không phải lúc đàm luận chuyện nhi nữ tình trường.

Có lẽ Thư Cẩn chính vì thế này mới trở về, hoặc bản thân gã cũng có việc bận?

Thọ Hỉ lặng lẽ đặt nước trà, canh gà và bánh táo lên bàn trà, lại khẽ khàng lui ra ngoài.

Vừa mới quay người, trước mắt liền gặp phải tổng quản đang muốn vào phòng. Tổng quản kinh ngạc dùng miệng hỏi hắn mục đích đến đây, Thọ Hỉ chỉ chỉ người trong phòng, cũng hỏi không thành tiếng: gần đây đều bận bịu như vậy?

Tổng quản bất đắc dĩ gật đầu. Bận rộn đã nhiều ngày, dường như không có thời điểm kết thúc.

Thọ Hỉ nháy mắt mấy cái.

Vị Thị lang đại nhân rất hiếm khi thấy làm việc tích cực này sao lại bận rộn như thế? Hay triều đình đã nảy sinh đại sự gì?

Tò mò đến hỏi Tô Ánh Tử, người cũng bởi vì nhập đông điều hành mà bận tới mảy mòi kia chỉ lạnh lùng nói: Tô Niệm Thanh nếu có thể cho người xem hiểu được thì y sẽ không phải là Tô Niệm Thanh.

Kể tự chuốc lấy mất mặt là Thọ Hỉ chỉ có thể không truy vấn thêm nữa.

Nhưng về sau lại càng thêm kỳ quái.

Tô Niệm Thanh không bước khỏi kinh thành một bước. Mỗi ngày chỉ lui tới hoàng thành cùng Tô gia, thỉnh thoảng mới ra đường một chút, hoặc là đến chùa miếu gần đó khấn bái.

Mà thiếu niên cuồng vọng kia cũng không thấy quay lại.

Một tháng, hai tháng. Lá khô rụng sạch, tuyết trắng tan hết, hoa đào nở rồi lại tàn, thậm chí đã kết quả, rốt cuộc vẫn không thấy bóng dáng thiếu niên đâu. Tô Niệm Thanh giống như đã quên mất sự tồn tại của người này, công văn mỗi ngày vẫn nhiều đến mức gần như có thể chôn vùi cơ thể càng lúc càng gầy của hắn.

Thọ Hỉ dù thế nào cũng không nguyện tin rằng hai người lại đột nhiên chấm dứt như thế, kẻ không tin tà ma là hắn thậm chí còn ngồi dưới mái hiên phòng Tô Niệm Thanh giữa đêm khuya lạnh giá chỉ vì muốn nhìn thấy trong phòng đột nhiên có thêm một thân ảnh quen thuộc.

Kết quả là ngoại trừ đông lạnh sinh bệnh, dĩ nhiên chẳng có cái gì xảy ra.

Tô Ánh Tử sau khi hưng tận giáo huấn hắn một phen, rốt cuộc lộ ra một bí mật kinh thiên động địa.

Tô Niệm Thanh là ai? Thứ y đã coi trọng tuyệt đối sẽ không buông tay, mấy ngày nay bận rộn đương nhiên không phải chỉ vì tiểu Hoàng đế kia. Xem y gần đây nhúng tay vào công việc của Tô gia, dường như có ý muốn từ quan.

Nhưng y rốt cuộc đang tính toán cái gì, hai người đệ đệ bọn họ đều không rõ.

Thọ Hỉ đang cuộn mình trong ổ chăn chấy nước mũi cơ hồ trợn tròn cả hai mắt.

Từ quan? Trên đời này còn người thích hợp làm quan hơn Tô Niệm Thanh sao? Vì sao phải từ quan?!

Mới vừa dứt lời, trán lập tức trúng một đòn nghiêm trọng.

Niệm Thanh ca không phải tự mình muốn làm quan. Tô Ánh Tử lạnh lùng ném ra những lời này.

Hả? Thọ Hỉ đang quần trong chăn bông chỉ ngăn người, không thốt nên lời, từ miệng đối phương nghe được chuyện của Tô Niệm Thanh mà hắn không biết.

Hồi lâu mới mở miệng nói một câu: "... Hả?"

Nhưng thời gian vẫn phải trôi qua.

Chớp mắt lại đến mùa thu lá khô vàng úa.

Trong thời gian này, Tô gia có chuyện đại sự xảy ra. Chẳng qua là mọi người cũng không giạt mình lắm.

Tô Niệm Thanh quả nhiên từ quan, tiểu Hoàng đế đương nhiên giữ lại, nhưng sau đó tấu chương Tô Niệm Thanh đưa tiểu Hoàng đế không biết viết cái gì, tiểu Hoàng đế khuôn mặt tươi cười giật giật, chấp nhận cho hắn từ quan.

Không làm quan cả người liền nhẹ tênh. Tô Niệm Thanh du ngoạn bên ngoài rất lâu mới trở lại Tô gia.

Lúc mọi người ở đây đều nghĩ Tô Niệm Thanh muốn quay về tiếp quản Tô gia, Tô đại thiếu gia lại tuyên bố, Tô gia vẫn do Tô tam thiếu gia phụ trách, ngoại trừ tiếp xúc với triều đình, những việc còn lại hắn đều không quan tâm.

Mà chính hắn thì mở Mỹ Nhân tiền trang ngay tại kinh thành.

Đúng vậy, chính là "Mỹ Nhân tiền trang". Không có mỹ nhân nhưng có rất nhiều bạc trắng làm nền. Mỹ Nhân tiền trang quy mô to lớn, ngay cả ở kinh thành cũng có thể ngạo thị quần hùng.

Đây mới là hứng thú thật sự của Tô Niệm Thanh. Tiếp xúc với bạc trắng sáng choang này chẳng biết sung sướng bao nhiêu, còn hơn là phải tiếp xúc với chúng quan văn dõm dáng.

Mà Tô đại thiếu gia già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang đương nhiên không thể không công đem quan chức chấp tay nhượng lại. Bọn quan viên những năm gần đây Tô Niệm Thanh đề bạt trợ giúp cả trong tối lẫn ngoài sáng đại bộ phận đều trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của hắn, đến cả Lại bộ thượng thư cũng trở thành khách quen của Tô gia. Có những thứ này đệm lưng, Tô đại thiếu gia có thể không vui vẻ tiêu dao sao?

Thì ra Tô đại thiếu gia lúc trước bận bịu đều là vì việc này! Thọ Hỉ thật sự rất kính nể. Trước kia đã vô cùng kính ngưỡng Tô đại thiếu gia thần bí, hiện giờ nhìn thấy Mỹ Nhân tiền trang nhà này nhanh chóng cướp lấy hào quang của tất cả tiền trang trong kinh thành lại càng bội phục sát đất. Ban đầu chỉ gọi là "Niệm thanh ca" "Niệm thanh ca", hiện giờ đã sửa thành "Đại ca" "Đại ca", trực tiếp đem mình nhập vào lãnh địa của Tô gia. Loại thay đổi cấp tốc này làm Tô Ánh Tử nhìn vào hết sức ghen tị.

Mà "tẩu tẩu" của Thọ Hỉ thủy chung chưa hề quay lại.

Lại sắp đến Trung thu.

Lữ Thọ Hỉ nhìn hoa quế ngoài cửa sổ lục tục hé nụ, không khỏi thất thần. Tô Dạ vẫn là một kẻ cô đơn, mà Tô Niệm Thanh đã ba ngày không ra khỏi thư phòng lại càng cô đơn chiếc bóng.

Người ngoài nhìn vào ẽ ấm trong lòng.

Thở dài, Thọ Hỉ mang quế hoa cao mới mua tiến về phía thư phòng của "Đại ca", vừa mới đi đến hành lang, trước mặt gặp phải một người đang bước nhanh tới, kéo hắn quay ngược lại.

"Quá chút thời điểm lại đến." Đó là thanh âm của Tô Ánh Tử.

"Nhưng quế hoa..." "Trong phòng huynh ấy còn nhiều mà." Tô Ánh Tử dường như đang nghĩ đến điều gì, thanh âm mang theo ý cười.

Thọ Hỉ thấy dáng vẻ kỳ quái này của hắn, bỗng nhiên trừng lớn ánh mắt, lộ ra vẻ kinh hãi: “Hắn đã trở lại?”

“Người rất cao hứng?” Tô Ánh Tử nhướn mi.

“Người mất hứng?” Thọ Hỉ hỏi lại.

“... Ta mới không thèm gọi hắn là đại tẩu.” Tô Ánh Tử chẳng qua để ý điều này.

Thọ Hỉ cười to. Ban đầu là tình địch, hiện giờ lại thành đại tẩu. Trên đời này còn có chuyện đáng yêu gì muốn phát sinh nữa đây?

Trong thư phòng, trên bàn, sổ sách vốn chỉnh tề hiện tại đều bị làm cho lộn xộn, Tô Niệm Thanh thậm chí không kịp cứu lại món bánh điểm tâm bị rơi xuống đất. “Người... Người chậm một chút... Ừ...” Ngực bị người cắn khê, Tô Niệm Thanh ngay cả nói cũng không cách nào nói cho hoàn chỉnh.

“Đã tích tụ cả một năm, còn phải chậm thế nào?” Người nọ không yên lòng phản bác.

“Nhưng người cũng không thể vừa vào cửa liền bắt đầu cắn... Ánh Tử còn đang...” Bị đệ đệ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nói không xấu hổ là giả nha.

“Hắn sau này sẽ là đệ đệ của ta, dám có ý kiến gì?” Rốt cuộc buông hắn ra, Thư Cẩn tươi cười ác liệt.

Tô Niệm Thanh nhướn mi. Khó trách ánh mắt Ánh Tử vừa rồi bất thường.

Người trước mắt đã dần thoát ly thiếu niên non nớt, ngũ quan đều đã trở nên rõ ràng sắc bén. Vẻ đẹp từng có cũng càng thêm thành thực tinh xảo.

“... Người đều đã giải quyết sao?” Vì tương lai của cả hai bên, bọn họ mới quyết định tạm thời xa nhau, cũng ước định trước khi đạt thành mục tiêu quyết không gặp mặt. Tuy nói ra vấn đề này có hơi ngu xuẩn nhưng Tô Niệm Thanh vẫn nhin không được phải hỏi. Dù sao việc này cũng liên quan đến hạnh phúc của mình.

“Trong Thiên Lộc thành còn người nào có thể thích hợp làm thành chủ như ta sao?” Giải quyết những kẻ phản đối, lại hiển lộ năng lực cho thành chủ thưởng thức, Thư Cẩn hiện giờ đã không còn là một Thiếu chủ sát nhân u mê.

Tô Niệm Thanh cười rộ thành tiếng: “Thư thành chủ, cần ta đề cử một vài nhân tài chưởng quản tài vụ chứ? Bổng tiền trang có rất nhiều nhân tài, bảo đảm có thể làm cho kim khố của ngài càng ngày càng đầy.”

Nói đến Mỹ nhân tiền trang, Thư Cẩn nhíu mày: “Tiền trang kia của người sao lại lấy cái tên khó nghe như vậy?”

Mỹ nhân tiền trang. Nghe thế nào cũng khiến người ta hiểu lầm.

“Bởi vì ta phải dự trữ để nuôi dưỡng một tiểu mỹ nhân.” Tô Niệm Thanh cười nói.

“A? Vậy Tô đại nhân nuôi ở đâu?” Thư Cẩn vừa hỏi vừa ném y phục của hắn qua một bên.

“Bây giờ còn chưa có cách bắt nhốt lại bên cạnh để nuôi dưỡng. Tử viết: Chỉ nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, tiểu mỹ nhân so với bọn họ e càng khó nuôi hơn, ta bây giờ còn chưa dám tùy tiện ra tay nha...”

“Vậy người còn không mau một chút? Để người khác bắt mất thì sao?”

“Thứ ngày cả ta còn không bắt được, người khác bắt được sao?”

“... Người con hồ ly chết tiệt này.” Rốt cuộc không cách nào chịu được danh hiệu “tiểu mỹ nhân” này, Thư Cẩn cắn tức đặt hắn lên chồng sổ sách, lộ ra sạch sẽ, bắt đầu dùng bữa.

“Niệm Thanh ca, ta mua cho huynh hạnh nhân đường mà Lưu gia thành Đông làm đây!” Thanh âm lâu ngày không gặp của Tô Dạ vọng đến gần, cùng với tiếng cửa phòng bị thô lỗ đá văng ra.

...

“A a a.....”

Nuôi một tiểu mỹ nhân, cũng cần có bốn sự [bản lĩnh]. Không phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-my-nhan-kho-nuoi>